

FRANK ARNAU

**SOCIETATEA ANONIMA
HEROINA**

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Prefață	13
1. Un Cadillac parcat pe Bowery	19
2. Antonio, alias Tony Valdiva	31
3. Brewer intră în acțiune	37
4. Acul în carul cu fin	46
5. Din pietricele se face mozaicul	62
6. Ziua următoare	78
7. Belinda Van Dooren	87
8. Un martor se retrage	105
9. Nu numai politia este operativă	113
10. La Flanagan	143
11. Singapore-Club	153
12. Împușcături în noapte	164
13. Înainte de ultimul act	187
14. Se lasă cortina	209

SOCIETATEA ANONIMĂ HEROINA

COLECȚIA ENIGMA 1979 (NUMĂRUL 69)

FRANK ARNAU

editare și digitizare de

CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Alex. Alcalay.

Editura Univers, București – 1979

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

PREFAȚĂ

După datele organelor internaționale de la Geneva și ale comisiilor speciale ale Organizației Națiunilor Unite, traficul cu stupefiante se ridică în anul 1965 pe plan mondial la un dever de aproximativ 6,5 miliarde dolari, ceea ce reprezintă peste jumătate din ajutorul financiar anual acordat de Statele Unite țărilor subdezvoltate de pe glob. Este probabil că valoarea mijloacelor materiale permanent aruncate în acțiune în cadrul traficului cu stupefiante depășește considerabil această cifră.

Făcînd însă abstracție de considerentele strict bănești, acest trafic, prin care cei căzuți pradă toxicomaniei își procură diferitele droguri, joacă un rol încă mult mai primejdios – în primul rînd în Statele Unite: el determină o creștere accentuată a criminalității și furnizează spitalelor și clinicilor de boli mintale un număr tot mai mare de pacienți.

În Statele Unite ale Americii, toate categoriile de delictе au în bună măsură la origine consumul de stupefiante, deoarece pentru a-și procura mijloacele necesare achiziționării „mărfii” bolnavul, mai ales toxicomanul adolescent, este gata să comită orice delict, de la furtul mărunț la spargere, la atacul banditesc – „stick up” sau „hold-

up”, cum este denumit în SUA atacul armat – și pînă la crimă în formele sale cele mai sălbatice.

În ultimii ani, criminalitatea determinată de toxicomanie s-a răspîndit departe peste granițele SUA.

De cele mai multe ori acest viciu începe cu „reefer”, adică țigareta cu marijuana, pentru a ajunge ulterior la morfină, cocaină și heroină. O proprietate comună acestor stupefiante este „acțiunea cumulativă”: pentru obținerea aceluiași efect dozele trebuie mărite progresiv. Din momentul în care fumătorul de marijuana ajunge la limita extremă a consumului posibil, el recurge la narcotice din ce în ce mai puternice, pînă ce stupefiantele cele mai nocive îl aduc, într-un fel sau altul, în ultima fază a unei degradări fizice și morale totale.

Se apreciază că 80% din traficul de stupefiante se află în mîinile unui „sindicat”, care controlează în aceeași proporție de verul pe întreg cuprinsul Statelor Unite. Restul de 20% revine unor grupuri mai mici, care de cele mai multe ori nu au decît o importanță regională. Intrușii pot fi trecuți cu vederea. Ei dispar cu toții surprinzător de repede, după primele încercări de a acționa în acest sector.

Cîștigul exorbitant pe care îl realizează toți cei care participă bănește la traficul de stupefiante este pe măsura riscurilor foarte mari, a pedepselor deosebit de grele prevăzute pentru comerțul ilicit cu orice fel de substanțe narcotice, precum și a costisitoarelor mașinații de apărare împotriva oricărei urmăririi de către organele judiciare. Cazuri din cele mai grave de corupție pe plan orășenesc și de stat, mituirea de funcționari de toate categoriile și de politicieni notabili, demonstrează forța financiară a acestui sindicat al stupefiantelor.

Mijloacele sale sînt atît de importante, încît fac posibilă și coruperea funcționarilor diplomatici, care prin imunitatea vamală de care beneficiază valizele lor sînt deosebit de

indicați pentru contrabandă. În 1961, bagajele ambasadorului unei republici din America Centrală acreditat la Haga au fost deschise la sosirea sa la New York, în ciuda imunității diplomatice. Funcționarii „Brigăzii Antidrog” au descoperit și confiscat cu acest prilej șase kilograme de heroină. Excelența sa a nimerit în spatele gratiilor, după care a fost judecat și condamnat la șase ani închisoare. Această captură a fost posibilă numai datorită faptului că ambasadorul, deși se bucura de exteritorialitate în Olanda, nu avea dreptul la niciun fel de privilegii diplomatice în SUA deoarece nu era acreditat la Washington.

În branșa stupefiantelor rentabilitatea posibilă este considerabilă. Un kilogram de marijuana costă în Mexic sau alte țări latino-americane aproximativ 20 de dolari. Printr-un amestec cu tutun într-o proporție foarte mare, din această cantitate se confecționează circa 3200 țigarete „reefer”, pentru care clientul plătește un dolar bucata, astfel că fiecare dolar investit se transformă în 160 de dolari! Din aceștia aproximativ 100 dolari revin sindicatului, iar restul de 60 dolari plasatorilor principali, mijlocii și mici. Decontările se desfășoară după regulile cele mai stricte ale onestității negustorești. Iar la cea mai mică abatere de la „spiritul de echipă” se răspunde cu gloanțe.

Furnizorii primari de marijuana sînt aproape fără excepție băștinașii din zonele tropicale, care o extrag din cînepa sălbatică, „Cannabis India”. Numai rășina acestei plante, care crește într-un climat umed și torid, are proprietăți narcotice. În Mexic, zona tropicală cea mai apropiată de SUA, cultivarea cînepei sălbatice este interzisă; dar întinderea acestei regiuni exclude posibilitatea unui control efectiv. Rășina îmbătătoare o produce numai planta femelă în floare. De aci provine probabil și numele feminin „Maria-Juana”. Deoarece litera „J”

este pronunțată în spanioli „H”, acest narcotic a intrat în vocabularul internațional sub denumirea „Marihuana”.

Această substanță se desprinde de la sine de pe planta care o produce. Este suficient să te plimbi în cizme printr-un câmp de cînepă înflorită, și rășina lipicioasă rămîne fixată pe carîmbi. Este metoda cea mai simplă de recoltare a stupefiantului pur. Frămîntat și format în bile, răzuit sau tras în fibre, după cerere, apoi amestecat cu tutun obișnuit, el intră în circuitul comercial.

Fumatul marijuanei provoacă halucinații și reale stări de vis asociate cu imaginații erotice paroxistice. Limitele de timp și spațiu dispar, de asemenea obstacolele fizice și inhibițiile morale.

Atît morfina și heroina obținute din opiu, cît și cocaina sînt comercializate cu marje de profit similare celor rezultate de pe urma marijuanei.

Cocaina, extrasă din frunzele arbustului *Erythroxylon* Coca din zona tropicelor, a luat în mare măsură locul morfinei la toxicomanii din America, în primul rînd pentru că poate fi administrată foarte ușor, fără injecție, pe calea mucoaselor nazale. Cocaina este absorbită repede și exercită o acțiune dublă, asupra sistemului nervos central și al celui periferic. Ea acționează și în stare foarte diluată, ceea ce asigură traficantilor de stupefiante profituri încă mai mari.

Dar tot așa cum morfina a fost depășită de cocaină, aceasta din urmă a fost la rîndul ei depășită de heroină, care acționează ca derivat al morfinei. Eroina este considerabil mai toxică și, prin acțiunea ei deosebit de rapidă și profundă, provoacă stări de exaltare periculoase, ducînd la un delir în care toate inhibițiile originare sînt subordonate dorințelor, iluziilor.

În Statele Unite, aproximativ 80% din toxicomani sînt tributari heroinei.

În Europa prețul de fabrică al unui kilogram de heroină de puritatea chimică de circa 820/1000 este, în comerțul farmaceutic legal, de 18.000 mărci vest-germane. Introdus prin contrabandă în America, acest produs este comercializat cu 60.000-100.000 mărci kilogramul. La consumator el ajunge sub forma unei pulberi albe, alcătuite în proporție de 98% dintr-un amestec de lactoză și chinină și numai 2% heroină. Pe baza acestei proporții de amestec, dintr-un kilogram de heroină farmaceutică se confecționează cinci tone de „heroină de consum”, iar dintr-o investiție de 18.000 mărci se realizează un dever de 1,8-2,4 milioane...

În ultimul timp, sub presiunea unor conflicte serioase între consumatori și micii furnizori, cota de lactoză și chinină din „produsul de consum” a fost puțin redusă, iar acțiunea acestuia a fost îmbunătățită prin alte substanțe de umplutură cu însușiri narcotice, dar care costă doar o mică fracțiune din prețul heroinei. Printre acestea se numără Demerol, Metadon, Metapon, Nembutal și diferite alte preparate pe bază de fenobarbital.

De cîțva timp a cîștigat teren un nou narcotic, denumit „LSD”, un medicament folosit în psihiatrie. Primejdia principală a acestui produs o reprezintă procedeul chimic relativ simplu pentru confecționarea lui și care poate fi pus în aplicare chiar și în așa-numitele „laboratoare de bucătărie”. Efectele LSD-ului sînt extrem de primejdioase, dat fiind că această substanță are o acțiune profund „eliberatoare de inhibiții” și duce, prin ideile obsesive paroxistice pe care le provoacă, pînă la crimă.

Traficul de droguri își are propria terminologie tehnică, pentru toate „specialitățile”.

„Sarofras” sînt cele mai ieftine țigarete de marijuana în circulație, cele de calitate mai bună se numesc „panatella” sau „messerole”, iar cele mai tari sînt cunoscute sub numele de

„gun-geon”. Seringilor pentru administrarea subcutanată a dozelor li se spune „spikes”. Combinațiile de cocaină și heroină sînt denumite „speed-balls”. Toxicomanii care folosesc injecțiile sînt „skimpoppers”, iar cei care prizează cocaina – „schmeckers”. În sfîrșit, „mules” (catîrii) sînt plasatorii care îi ademenesc pe elevi să guste din otrava albă.

„Narcotic Squad” (Brigada Antidrog) dispune, numai în New York, de peste 200 de polițiști de înaltă calificare, care își desfășoară activitatea în 10 grupe de cîte 17 pînă la 22 de oameni. Printre șefii lor cei mai capabili se numără inspectorul Terranova. Fiecare unitate este comandată de un locotenent. Cu toții trebuie să stăpînească cel puțin două din cele patru limbi străine importante în acest sector: italiana, spaniola, idiș, germana.

Orice abatere de la legea stupefiantelor constituie un „delict federal”, astfel încît organele federale de resort, nefiind îngrădite de frontierele nici unui stat federal, pot interveni oricînd și oriunde.

Lupta cea mai îndîrjită împotriva crimei organizate în ansamblul ei, împotriva „sindicatelor” și gangsterilor de la șefii lor pînă la ultimul „hoodlum” (derbedeu) o proclamase tînărul ministru de justiție Robert Kennedy, fratele președintelui John Kennedy, care, din păcate, și-a dat demisia în anul 1964.

Lugano, septembrie 1966

FRANK ARNAU

CAPITOLUL I

UN CADILLAC PARCAT PE BOWERY

La Sectorul I din Wall Street zbîrnîi telefonul. Ofițerul de serviciu ridică receptorul, se prezintă, ascultă, luă note, repetă, apoi spuse pe un ton cam plictisit:

— Toate-s bune, dar intersecția Bowery-Canal-Allen nu ține de sectorul nostru. Anunțați...

— Treaba ta, copoiule! îl întrerupse grosolan vocea iritată de la celălalt capăt al firului. N-am vrut decît să-mi fac datoria de cetățean, și atîta tot. Cadillac-ul l-am observat în dreptul blocurilor Allen-Houston pe cînd mergeam la lucru, eram în schimbul de noapte. După patru ore jumate tot acolo l-am găsit, și atunci m-am apropiat. Tipul de la volan stătea nemișcat, la întrebările mele nu răspundea, m-am uitat mai atent la el, era mort. E clar c-a fost împușcat. Am prăpădit o fisă ca să chem poliția, dar a doua n-o mai prăpădesc – și cu asta am terminat!

— Numele dumneavoastră! De unde vorbiți? se grăbi să întrebe sergentul Burns.

Singurul răspuns a fost un păcănit. Necunoscutul agățase receptorul.

Burns aruncă o privire spre ceasul din perete. Apoi făcu o notă.

„Marți, 4 mai, ora 3,44 după miezul nopții, un apel telefonic, voce bărbătească, nu a indicat numele și nici locul de unde vorbește. La intersecția Bowery-Canal-Allen s-ar afla parcat un autoturism Cadillac, de cel puțin patru ore și jumătate. După spusele necunoscutului de la telefon, conducătorul mașinii e mort, a fost probabil împușcat”.

Sergentul întinse bucata de hîrtie colegului său.

— Dă-o pe telex la COB. Eu îi anunț între timp pe cei de la sectorul respectiv ca să izoleze locul.

La ora 3,46 scurtul raport fu recepționat pe banda teleimprimatorului din „Central Office Bureau”, iar la ora 3,48 detectivul Lowett îl depuse pe biroul inspectorului șef de serviciu al Comisiei poliției judiciare, David Brewer.

— Dispozițiile – ca de obicei, domnule șef?

Brewer parcurse cele cîteva rînduri, strînse hîrțiile din fața sa, împinse scaunul înapoi și se ridică.

— Sînt la parcul de mașini, să nu pierdem timpul.

Lowett se opri în pragul ușii și se întoarse.

— Pe cine luați?

— Pe toți patru.

Lowett dădu din cap mulțumit și plecă.

Cînd inspectorul șef ajunse jos, mașina de serviciu a „Brigăzii poliției judiciare” era gata de plecare, furgoneta cu ustensile a laboratorului și cea a serviciului de constatare sosiră și ele imediat, medicul legist Kennedy se apropie prost dispus și se urcă lîngă Brewer în fundul mașinii, Gatsky se așează lîngă șofer, iar Lowett, Sarg și Sloan se urcară în furgonetă.

Porniră în viteză, în urletul sirenelor și licăritul intermitent al girofarurilor.

De la clădirea alăturată sediului COB, aflată la intersecția străzilor Broom și Centre, numai cîteva grupuri de blocuri îi

despărteau de locul în care era parcat Cadillac-ul la volanul căruia se afla un cadavru.

— Dacă telefonul anonim se adevărește, atunci mergem acum să vizităm victima unui asasinat, îl lămuri Brewer pe medic. Firește, am putea avea de-a face cu o tactică de derutare, deși nu se prea obișnuiește. Pe de altă parte, nu-i exclus ca amicul nostru necunoscut să fi luat drept mort pe un automobilist adormit de băutură. Până una-alta, însă, a precizat că omul a fost împușcat. Dar, între noi fie vorba, doctore, la o privire superficială și un specialist poate confunda o sinucidere cu o crimă, nu-i așa? Deci, răbdare și tutun.

Întinse doctorului un pachet mototolit de țigări. Avea vreo jumătate de duzină de tabachere, din piele, din argint, una chiar din lemn de santal, dar câteva din ele nu mai știa pe unde le-a pus, alta o pierduse, așa că decît să rămînă și fără cele câteva pe care le mai avea ca amintiri, prefera să le lase acasă și să umble cu pachețele rupte prin buzunare.

Furgoneta laborator și mașina serviciului de constatare se opriă în spatele unei limuzine impozante pe care doi polițiști în uniformă o apărau de curiozitatea trecătorilor adunați.

Brewer, doctorul și Gatsky coborîră din mașină.

Sergentul, imperturbabil la postul său alături de limuzină, raportă:

— La comunicarea Sectorului I ne-am deplasat aici cu mașina de serviciu. Sosirea la 3,51. La această oră circulația vehiculelor era foarte redusă și doar cîțiva trecători își vedeau de drum. Nimeni nu părea să ia în seamă Cadillac-ul. Cîțiva s-au oprit numai după ce noi doi ne-am ocupat posturile. Nu am permis nimănui să se apropie de mașină, nimeni nu a pus alte întrebări decît cele puse de obicei de curioși. Am găsit la volan o persoană în nesimțire, petele de pe cămașă ar putea fi urme de sînge. Nimic n-a fost atins, nimic n-a fost mișcat.

Gatsky își deplasă cele peste o sută de kilograme ale sale atît de aproape de trecătorii nocturni de lîngă mașină, încît aceștia se dădură instinctiv puțin înapoi.

Lowett, Sarg și Sloan flancară fața și părțile laterale ale Cadillac-ului, care în spate era acoperit de cele două mașini de serviciu.

Collins, Potter și ajutoarele lor lărgiră cercul în jurul limuzinei.

Brewer se îndreptă spre portiera din partea volanului și privi cu atenție în interior, plimbînd raza lanternei în toate părțile.

La volan, lăsat puțin pe spate în fotoliul său și cu brațele atîrnînd inerte, se afla un tînăr de vreo douăzeci și trei – douăzeci și șase de ani, vîrsta mai exactă era greu de precizat dat fiind tenul său închis și tipul său specific meridional. O mustață mică și aspră, de forma unei muște și neagră ca tăciunele, stătea ca lipită sub nările cărnoase. O pălărioară fantezistă îi alunecase spre ceafă, dînd la iveală un păr ondulat, de un luciu negru-albăstrui.

Brewer făcu doctorului semn din cap pentru a-i atrage atenția, asupra cămășii victimei, netedă ca oglinda, strălucind în lumina vie a lanternei.

— Nailon pur, antijeg, ușor lavabil – destul de scump – dar petele astea de sînge care au și început să se înnegrească n-au să iasă deloc ușor, fabricanții de detergenți mai exagerează. Oricum, fericitul posesor al acestei cămăși tot nu mai are ce face cu ea. Păcat, nu?

— Atins drept în inimă după cît se pare, David, remarcă doctorul Kennedy. Sîngele s-a scurs exact, surprinzător de exact, din punctul de lîngă mamelon. Mai rar așa o precizie la un sinucigaș – dar se mai întîmplă uneori. După experiența mea de pînă acum, lovituri atît de precise sînt de cele mai

multe ori opera unor profesioniști în materie. În sfârșit – vom vedea.

La instrucțiunile lui Collins, tehnicienii laboratorului începuseră să înregistreze poziția exactă a celor patru roți, notîndu-și toate datele și fixînd locul crimei pe hîrtie milimetrică la scara 1:100, identificînd profilul anvelopelor și toate urmele existente în jur.

Sub supravegherea lui Potters, specialiștii Serviciului de constatare sondară cu instrumentele lor suprafețele exterioare ale Cadillac-ului, ale celor trei geamuri laterale închise și a porțiunii de vreo trei centimetri a geamului tras de lîngă volan, parbrizul și mînerile cromate ale portierelor. Aplicară foliile speciale pentru imprimarea amprentelor, dar după o primă examinare sumară, Potter dădu din cap:

— Urme practic inutilizabile! Parțial mănuși, parțial degete, dar totul șters și de neidentificat. Treabă de profesioniști în materie, e clar. Vom examina toate la amplificarea maximă, dar nu e cazul să vă faceți prea multe iluzii, domnule inspector. Poate găsim ceva în interiorul mașinii.

Brewer se întoarse spre Lowett.

— Deschide portiera opusă și vezi să nu se modifice poziția mortului cînd deschidem portiera de lîngă el. Îmi faci, te rog, adăugă el adresîndu-se fotografului, clișee color stereoscopice care să stabilească poziția exactă a cadavrului din toate unghiurile necesare. De poziția precisă a corpului, centimetru cu centimetru, ar putea depinde reconstituirea traiectoriei glontelui.

Inspectorul șef apăsă pe mîner, dar portiera era încuiată. Ea nu cedă decît după ce, cu ajutorul briceagului, declanșă dispozitivul de blocare din interior. Ca la toate tipurile de limuzină, portiera era foarte lată, după aprecierea lui Brewer de 1,10 m, masivă, de construcție solidă.

Cadavrul de la volan rămase nemișcat. Dacă nu erau cheagurile gelatinoase de sânge, s-ar fi putut crede că necunoscutul privește cu indiferență la operațiunile polițiștilor.

Doctorul Kennedy se aplecă asupra cadavrului și, cu ochii strînși, examinează toate amănuntele vizibile.

— Dacă nu mă-nșel, pe scaunul din dreapta lui este o armă, mai bine zis un revolver. Asta ar putea să însemne că amicul nostru și-a tras chiar el un glonte în inimă. Sînt destul de frecvente cazurile cînd mîna sinucigașului, căzînd inertă, dă drumul armei respective. Urmele de pulbere, foarte vizibile chiar și la lumina lanternei, pe locul unde glonte a pătruns prin cămașă, arată aproape cu certitudine că arma s-a descărcat din imediata apropiere. Dar ne vom lămuri noi la autopsie.

Brewer observă, gînditor:

— De ce să-și fi ales oare un tînăr ultraeleganț ca ăsta taman o bordură de trotuar din Bowery ca să-și parcheze mașina pentru ultima oară?

Încercă să zîmbească.

— Și încă într-un loc interzis! Se mai împușcă omul în pat acasă, în dormitorul iubitei, pe o bancă într-un parc vărat, melancolic... dar chiar așa, la volanul unui Cadillac, într-un cartier deocheat și întunecos din New York... Nu se prea brodește cu proprietarul unei limuzine atît de scumpe. Dar, să așteptăm...

Collins examinează poziția armei.

— Aș ridica-o cu o vergea băgată pe țevă, dar mă tem să nu se șteargă eventualele amprente de pe partea care e în contact cu tapiseria scaunului.

Ceru din furgoneta de ustensile o sîrmă subțire de cupru, o trecu prin inelul trăgaciului pe sub butoiaș și pescui revolverul din mașină.

— Smith & Wesson, ultimul model, mic, dar calibrul mortal.

Plimbă gura țevii și închizătorul pe sub nări.

— Miroase atît de tare a trinitrofenol, încît ar extazia pe orice chimist. Chiar dacă ultimul cuvînt îl va avea, firește, numai examenul glontelui la microscopul comparator, bag mîna-n foc că asta-i arma crimei.

O strecură cu atenție într-o pungă de plastic cu cadre reglabile, adăugă o etichetă de marcă, apoi lipi gura pungii cu scoci.

Fotografii își aranjau între timp blitz-urile cuplate paralel, potrivit poziției aparatelor, și luau fotografii din toate unghiurile.

Specialiștii Serviciului de constatare depistară și înregistrară toate urmele din interiorul mașinii, desenară cu o cretă specială pe tapiseria scaunului contururile corpului încremenit, brațelor și mîinilor, însemnară poziția picioarelor pe podea, măsurară și înregistrară toate dimensiunile din interiorul mașinii, citiră temperatura apei de răcire la indicatorul de bord, stabiliră gradul de căldură a apei de răcire și își notară kilometrajul total și cel din ziua respectivă.

Sloan și Lowett raportară inspectorului șef că, după toate probabilitățile, privitorii din jur erau trecători întîmplători care se opriseră lîngă mașina cu conducătorul nemișcat tocmai pentru că polițiștii îi invitaseră să circule. Potrivit regulii, cei doi agenți controlaseră actele de identitate ale tuturor cetățenilor prezenți, notîndu-și numele, profesiunea și adresa fiecăruia.

Detectivul Sarg se aplecă asupra etichetei metalice de pe bordul mașinii pentru a citi numele și celelalte date ale proprietarului. Omul de la volanul Cadillac-ului nu trebuia neapărat să fie chiar proprietarul mașinii, dar obligația ca fiecare vehicul să fie prevăzut cu o plachetă gravată

cuprinzînd datele personale ale proprietarului respectiv
oferea de cele mai multe ori indicii preţioase pentru
cercetările poliţiei.

Detectivul îşi notă numele şi se întoarce spre inspectorul
şef.

— Tony Valdiva.

După o clipă de gîndire adăugă:

— Îmi pare cunoscut.

— Tony Valdiva?

Brewer trase prelung din ţigară.

— Nu ştiu de unde să-l iau, dar am mai auzit de numele
ăsta, în orice caz nu în legătură cu vreo reuniune a asociaţiei
tinerilor creştini. Înainte de toate, adăugă el aruncînd o
privire detectivului, deocamdată nu ştim dacă tipul de la
volan este într-adevăr Tony Valdiva. Maşina poate să fie
furată, sau împrumutată de proprietarul ei unui prieten.

Aruncă mukul de ţigară.

— Te duci imediat la Serviciul de constatare. Nu găseşti
acolo material suficient – te adresezi FBI-ului şi Brigăzii
Antidrog. Dacă nu mă înşală memoria, am mai auzit
vorbindu-se de un Valdiva în legătură eu traficul de
stupefiante. În cazul că amicul nostru de aici e chiar Tony
Valdiva, adună toate datele posibile. Poate că-i aflăm adresa,
gentlemenii ăştia îşi anunţă uneori domiciliul legal, ca să
preîntîmpine eventuale bănuieli.

Detectivul dădu din cap, mai verifică o dată notele sale
după datele de pe eticheta metalică şi plecă în grabă.

Detectivul Sloan, care între timp cercetase interiorul
maşinii cu ajutorul lanternei, îi aruncă şefului său o privire
semnificativă:

— Mai cunoaştem noi vreun caz în care un sinucigaş s-a
dovedit atît de distins încît îşi pune mînuşi din piele de
căprioară înainte să-şi ia viaţa?

Brewer se aplecă și urmări raza lanternei.

— Mai mult decît ciudat! Desigur că odată și odată dai de cel mai neobișnuit lucru. Dar ca cineva să-și pună mînuși înainte de a-și trage un glonte în inimă...

Privi în jurul său, apoi îi chemă pe Collins și Potter.

— Voi ați observați că tînărul nostru amic poartă mînuși? Laborantul dădu din cap.

— Foarte curios! Dar nu m-am uitat la mort chiar așa de atent, examenul amănunțit îl facem totdeauna abia după autopsie.

Făcu o mică plecăciune artificială în fața doctorului Kennedy.

— Reprezentantții medicinei au totdeauna prioritate la cadavre.

Brewer își aprinse din nou o țigară.

— Nu țin neapărat să încalc protocolul, dar în cazul ăsta întîietatea o ai totuși dumneata. Scoate omului mînușile și ai grijă să se facă de urgență toate probele, pentru a se constata dacă există sau nu vreo urmă de pulbere. Ca să fiu sincer, eu unul sînt convins că nu vom obține decît rezultate negative. Un ucigaș poate să-și pună în mod calculat mînuși, ca să nu-și lase amprente pe armă. Dar un sinucigaș?!

Își plimbă privirile de la Collins la Potter, apoi la doctor.

— Sau ați auzit poate dumneavoastră de un sinucigaș care-și pune mai întîi mînuși?

— Nu am întîlnit așa ceva nici în practica mea, nici în literatura de specialitate, răspunse doctorul Kennedy. Aș vrea să adaug că mînușile în general și cele din piele de căprioară în special reduc în bună măsură precizia în mînuirea unei arme. În cazul de față, proiectilul și-a atins ținta cu o precizie absolută, ceea ce presupune un simț tactil perfect. Asta, cel puțin, e părerea mea.

Collins chemă pe unul din asistenții săi și, cu ajutorul a

două pensete plate, dințate, începură să scoată mănușile de pe mîinile cadavrului. Înainte de a le pune la păstrare, marcate separat, în săculețe de plastic, Collins mirosi exteriorul și interiorul pielii catifelate. Dădu din cap, circumspect.

— Să nu facem afirmații pripite. E adevărat, simțurile omului nu sînt, din păcate, indicii sigure. Dar cred că nasul meu ar identifica urme proaspete de pulbere. Pielea de căprioară, în speță, conservă foarte bine mirosurile provenite din ardere. Or, în afară de mirosul specific de piele al acestor mănuși, nu simt decît un parfum pătrunzător.

Se aplecă asupra cadavrului, îi mirosi părul și își sublinie constatarea cu un gest.

— Mi-am închipuit imediat că e vorba de o briantină, de un fixativ care nu lasă pete de grăsime, așa că-ți poți netezi părul fără nicio grijă. Nu rămîne decît mirosul.

Brewer își privi ceasul de la mînă.

— Îndată e cinci. Nu vreau să mai pierd niciun minut. Pe acest individ, adăugă el adresîndu-se doctorului Kennedy, vi-l trimit la morgă. Cînd pot avea primul raport al autopsiei?

— Plec cu dumneavoastră pînă la sediu. De acolo mașina dumneavoastră să mă ducă imediat la morgă, iar la șase o s-aveți primele concluzii. Firește că examinarea organelor interne cere mai mult timp; vreau să spun că, dacă la amicul nostru există eventuale urme de narcotice administrate anterior, asta nu s-ar putea constata înainte de prînz. Nu vom putea afla mai devreme nici ce anume a mîncat ultima oară, care faze de digestie intră în discuție și la care din ele a intervenit moartea.

Brewer îl chemă pe detectivul Gatsky.

— Ai grijă de remorcarea Cadillac-ului. Să fie pus la dispoziția laboratorului.

Voia tocmai să se îndrepte împreună cu medicul spre mașina de serviciu, cînd două automobile în plină viteză

apărură după colț din strada Delancey, oprindu-se la bordura trotuarului. La scîrțîitul strident al roților frînate violent, polițiștii și curioșii din jurul lor își întoarseră privirile spre vijelioșii automobiliști.

— Presa! strigă un polițist aflat în grupul de trecători, ca și cum ar fi vrut să-i avertizeze pe colegii săi.

Din mașini năvăliră reporteri și fotografi.

Dar brațele puternice ale păzitorilor ordinii le blocară accesul la Cadillac. N-au folosit la nimic nici rugămințile și nici protestele lor.

În lumina slabă a zorilor fulgerară blitzurile orbitor de albe de pe acoperișul uneia din mașini. Aparatele prinseră în teleobiectivele lor tot locul acțiunii, limuzina, trecătorii, polițiștii și mașinile lor.

Doi reporteri se repeziră la Brewer. Îl știau pe șeful inspectoratului „P” al Comisiei poliției judiciare. Nu putea fi necunoscut mai nici unui gazetar care se ocupa cu treburi de ale poliției sau tribunalelor.

— Ce s-a întîmplat, șefule? insistă Pat Murphy de la „Herald”.

— Despre ce e vorba? Crimă? Sinucidere? Treabă de gangsteri? Răfuială între cuțitari? Dramă amoroasă? Jaf? Viol? Dă-i drumul, Brewer, presa este urechea și conștiința contribuabilului. Fă-te iubit de cei ce-ți dau pînea cea de toate zilele, îi strigă Dan O’Keefe de la „Tribune” inspectorului șef.

Brewer, imperturbabil, răspunse tuturor cu un gest al mâinilor. Dădu din cap.

— Nici noi nu știm despre ce e vorba. Un mort – asta-i tot deocamdată. Trebuie s-aveți răbdare, n-aveți încotro. Tocmai pentru că sînt plătit din impozite, trebuie să pun interesele cetățenilor pașnici înaintea celor ale presei! Sorry – asta e! Treceți mai tîrziu pe la biroul nostru de presă – dar

acum evacuați terenul, înainte de a intra în acțiune băieții noștri.

Dădu oamenilor săi instrucțiuni scurte și precise, se eliberă din înghesuială și îl conduse pe doctorul Kennedy la mașina de serviciu.

Lowett și Sloan îi însoțiră la rîndul lor pe Potter și Collins.

Unul din cei doi sergenți care păzeau Cadillac-ul alergă după inspectorul șef.

— Noi ne putem întoarce la sector?

— După ce locul este eliberat de cei de la laborator și Serviciul de constatare. Ai grijă să ne parvină neîntîrziat raportul în scris, cu orele exacte, începînd de la apelul telefonic pînă la terminarea misiunii dumitale de aici.

Inspectorul șef îl pofti pe doctorul Kennedy în mașină, se trînti apoi lîngă el pe canapeaua din fund, își întinse picioarele și trase un fum de țigară.

Mașina demară energic, și odată cu urletul sirenei începu să licărească girofarul.

CAPITOLUL 2

ANTONIO, ALIAS TONY VALDIVA

Plăcile de aramă ale blocului 240, Center Street, sclipeau prin negura ce se ridica din East River la ivirea zorilor. Ferestrele luminate din loc în loc arătau că în multe secții ale sediului poliției nu se cunoaște odihna nopții. În aripa din Broom Street, etajele 4 și 7 erau puternic iluminate.

Brewer opri mașina la bordura trotuarului.

— Graba-i grabă, doctore, dar nici stomacul nu trebuie neglijat.

Îi spuse șoferului să aștepte și intră cu dr. Kennedy la Flanagan, locul de întâlnire al polițiștilor la orice oră din zi sau noapte.

În ciuda orei foarte matinală, localul era destul de aglomerat, căci pentru oamenii din sediul central activitatea se desfășura neîntrerupt, în același ritm.

O cafea-filtru tare și o porție de slănină cu ochiuri la capac, agrementate de o dușcă bună de Bourbon, fură o curată binefacere.

Un du-te-vino de colegi, întrebări fugare și răspunsuri laconice, și fiecare își vedea grăbit de treburile lui.

Brewer îl expedie pe medic la mașina de serviciu, după ce

îi aminti că așteaptă neîntârziat un prim raport, apoi dispăru prin bolta porții.

Ajuns în biroul său, Brewer trecu în revistă rapoartele oamenilor săi. Le completează cu rezoluțiile necesare pentru rezolvarea diferitelor cazuri. O crimă capitală avea prioritate față de infracțiunile de drept comun și, deoarece avea misiunea să facă lumină în cazul cadavrului de la volanul Cadillac-ului, transmise cazurile mai puțin importante personalului de resort din tura de dimineață.

Primul care se prezintă la inspectorul șef fu detectivul Sarg.

— Cadavrul din limuzină e Tony Valdiva în persoană. O veche cunoștință, de altfel. Două condamnări. În 1953, la Denver, doi ani pentru șantaj, dar nu a făcut decît șase luni, de rest l-a scutit Comisia de amnistie. Doi ani mai târziu a fost condamnat la Chicago la trei ani pentru port ilegal de armă, dar din nou s-a bucurat de indulgență și după nouă luni a fost pus în libertate. Un judecător binevoitor l-a scutit și de obligația de a se prezenta periodic la organele de poliție. De la sfîrșitul anului 1957 a locuit alternativ la Los Angeles și la noi, aici în New York. Se afla sub protecția „sindicatului”. Colegii din Brigada Antidrog l-au arestat de șase ori. De cinci ori procuratura s-a văzut nevoită să infirme punerea sub acuzare din lipsă de dovezi, iar la procesul de după cea de-a șasea arestare a fost achitat de jurați. În două din cazurile penale în care Tony a fost judecat pentru contrabandă de stupefiante martorul principal al acuzației a decedat pe neașteptate, iar în celelalte patru procese a dispărut fără urme. Coincidențele care intervin de regulă cînd e vorba de protejării „sindicatului”. Apărătorul tînărului a fost de fiecare dată Sam Greenberg, care...

Brewer îl întrerupse.

— Știu, a pledat și pentru Frank Costello și Joe Adonis și, dacă nu mă-nșală memoria, a fost cîțva timp avocatul lui Lucky Luciano. Cînd e pus în acțiune un vulpoi de calibrul ăsta, înseamnă că rolul celui pe care-l are de apărat trebuie să fie foarte important pentru șefii bandei. Mă miră numai că a înregistrat Cadillac-ul pe numele lui.

Sarg prezintă inspectorului șef o colecție de fotografii și amprente primite de la Serviciul de constatare.

— Și-o fi zis, poate, că n-ar fi rău să încerce odată și pe calea dreaptă? Se simțea probabil atît de bine acoperit, încît i se părea inutil să-și mai înregistreze limuzina pe numele unui om de paie. Că el e mortul de la volan nu mai încapе nicio îndoială. Dacă comparăm fotografiile din perioade diferite nu seamănă deloc cu adevăratul Tony Valdiva din fototeca poliției, căci prin schimbarea pieptănăturii și a formei sprîncenelor, prin mustați potrivite în tot felul și din cînd în cînd o față proaspăt rasă, își transforma considerabil înfățișarea. Dar amprenteles oferă dovada incontestabilă.

Sarg răsfoi carnetul său.

— De la 18 ianuarie ocupa un apartament la hotelul Stanmore, rezervat pe timp nelimitat, după cum figurează în registre. În sfîrșit, un om încă tînăr, probabil că îl aștepta un viitor mare – pînă la scaunul electric... Născut la 6 februarie 1935, la Riposto, o mică localitate de pe coasta Siciliei vestice. La vîrsta de patru ani a debarcat cu părinții săi la New Orleans. Tatăl său, Giovanni Valdiva, a fost arestat în 1944 la Miami fiind acuzat că și-a forțat soția să practice prostituția; iar după o încăierare cu polițiștii, în care a rănit pe unul din ei cu mai multe lovituri de cuțit, a fost împușcat în timp ce încerca să fugă. Fusesse denunțat chiar de soția lui, care se pare că nu ere dispusă să lucreze pentru el și care de atunci a dispărut fără urme.

Brewer îi întinse detectivului pachetul său mototolit de țigări.

— Vom cerceta apartamentul lui Valdiva de la Stanmore. Poate că mai aflăm câte ceva de la personalul hotelului.

Lowett, Gatsky și Sloan intrară în birou, unul după altul.

Raportară pe scurt că „operațiunea” a fost terminată. Cadillac-ul fusese adus în curte pentru a fi examinat de specialiștii laboratorului, iar Tony fusese dezbrăcat de mâini experte de îmbrăcăminte de scumpă, dar inutilă pentru treburile doctorului Kennedy, și întins după toate regulile artei pe plăcile de marmură ale morgii.

— Costumul a fost examinat regulamentar, raportă Sloan, dar deocamdată nimic deosebit. Conținutul buzunarelor l-am pus frumușel în recipiente separate.

Detectivul scoase din buzunar o listă și citi:

— Un buletin de identitate expirat și un permis de conducere valabil pe numele Antonio Valdiva. În fotografia legitimației fața e complet rasă. Mai departe: un portofel negru din piele de crocodil veritabilă, șapte cecuri de călătorie de câte 100 dolari, trei de câte 50 dolari și 136 dolari în bancnote. În buzunarul vestei mai erau 5,50 dolari în monezi, în portofel trei fotografii ale unei femei foarte decoltate, brunetă după o fotografie și blondă după celelalte două, dar în orice caz aceeași persoană. Într-un buzunar al portofelului am mai găsit tichetul unui loc de avion „Pan-American Airways” clasa de lux, pe ruta New York–Paris–Lisabona–Roma–Atena–Beirut și retur. În altă despărțitură o fotografie roasă, îngălbenită, pe care se poate deosebi o pereche cu o colecție întreagă de copii. Tot acolo, un carnet de credit emis de „Diner Club”. În buzunarul din spate al pantalonilor, pașaportul său într-un etui de piele, cu toate vizele în ordine. Tony mai avea asupra sa o mulțime de obiecte mărunte din aur masiv, ca un port-țigaret cu muștiuc

din jad, un briceag, o tabacheră cizelată, un lanț portchei cu două chei Yalle, apoi un pieptene în toc de baga înrămat în aur, pînă și un tirbușon.

Brewer se ridică.

— Păstrează lista la tine, Sloan. Și notează toate datele, minut cu minut. Știi că și la memoria cea mai bună pot interveni după scurt timp lacune care ar putea avea consecințe fatale. Pornește de la telefonul necunoscutului la Sectorul I. Cere-le din nou telefonic evoluția precisă a lucrurilor. Nu omite nimic. Pe cît posibil, cel puțin... adăugă el cu un oftat.

Sarg aduse primele rapoarte ale Serviciului de constatare. Luă de pe masă fotografiile, amprenteles și fișa lui Valdiva și le predă inspectorului șef. Brewer privi în jurul său:

— Ne ducem la hotelul Stanmore. Probabil că după cercetări amănunțite la domiciliul amicului vom avea o mulțime de treburi de rezolvat. Dumneata, Sloan, rămîi aici ca om de legătură.

Reporterii care așteptau pe coridor îi asaltară din nou pe inspectorul șef și pe cei trei detectivi. Debitară versiunile cele mai improbabile, sperînd că vor afla cel puțin un dram de adevăr, sub forma unei dezmințiri. Se îmbulziră spre ascensor, se înghesuiră în cabina ce se umplu pînă la refuz, iar la coborîrea în hol se repeziră după cei patru reprezentanți ai poliției.

Cînd Brewer se așează alături de șoferul mașinii de serviciu, toți amuțiră ca la comandă.

Comandă apoi șoferului cu voce tare, ca cel puțin reporterii din apropierea mașinii să-l poată auzi:

— Intersecția Hudson-Cristopher!

Vînătorii de știri se răspîndiră ca potîrnichile, care mai de care să pornească mai repede cu mașina sa pentru a ajunge primul la adresa indicată de Brewer.

Imediat ce mașina viră în Canal Street, inspectorul șef îi făcu semn șoferului spre dreapta.

— 109 West 88!

În plină viteză și în urletul sirenei, automobilul se îndreptă spre nord.

CAPITOLUL 3

BREWER INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Hotelul Stanmore era o clădire de 14 etaje, cu fațada încărcată, caracteristică stilului anilor '20.

Brewer opri mașina cu un bloc înainte. Când ajunse cu cei trei detectivi în dreptul clădirii 109 West 88, însoțitorii săi schimbă priviri semnificative.

Era pentru toți un prilej de amintiri din analele criminalisticii. În unul din apartamentele acestui hotel își instalase cartierul general Archie Stewart, care în „marele atac asupra camionului blindat” se alesese cu o pradă de 427.950 dolari numerar. Mult timp nu s-a putut da de nicio urmă a autorilor atacului. Au fost arestați mereu alți suspecți, dar toți au trebuit să fie repuși în libertate, pînă în ziua în care Archie Stewart, deținut în închisoarea Dannemora pentru cu totul altă infracțiune, începu să „cripească”. Asta nu pentru a-și ușura conștiința, ci în speranța că în calitate de martor principal al acuzării va scăpa ieftin. A fost unul din cazurile rare cînd un criminal își trădează „colaboratorii” pentru a obține reducerea unei perioade îndelungate de detenție. Pare ciudat că a supraviețuit după eliberare. El își datora însă viața în primul rînd împrejurării că „asociații” săi de odinioară nu mai aveau posibilitatea să-l lichideze. Fuseseră cu toții

condamnați la închisoare pe viață. John Oleys și Percy Geary se aflau la Alcatraz, iar Stewart Wallace și Thomas Quin la Dannemora. John Maning căzuse victimă unui conflict între „colegi”. Benning Memahon murise – cu totul neobișnuit – de moarte bună. Francis Oleys își pusese capăt zilelor, iar John Huges dispăruse fără urme. FBI-ul îl căutase pretutindeni, dar el părea pur și simplu să se fi volatilizat.

Toate aceste amintiri se perindau cu iuțeala fulgerului în mintea celor patru, care la intrarea hotelului Stanmore se opriră pentru a se consulta cîteva clipe.

Inspectorul șef îl însărcină pe Lowett să examineze registrul de evidență al garajului subteran.

Gatsky, „taurul”, se postă la intrarea hotelului. Cu forța sa putea bara drumul oricărui suspect, fie el cît de puternic, care ar fi vrut s-o ia la sănătoasa.

Brewer, însoțit de Sarg, se apropie de portar.

Omul în uniforma bogat galonată și cu gulerul împodobit cu cîte două chei aurite încrucișate îi întâmpină la început cu priviri ostile, dar din clipa în care Brewer îi puse sub nas legitimația se transformă într-un cetățean cît se poate de serviabil.

— Domnul Valdiva locuiește la noi începînd din 13 ianuarie. Ocupă unul din cele mai scumpe apartamente, la etajul 14. Hol, cameră de zi, dormitor și baie. Este un tînăr domn, liniștit, despre care nu pot spune decît lucruri bune. Cred că sînteți pe urme greșite, domnule inspector șef.

Brewer se aplecă peste masă spre portar.

— Se pare că te-a uns serios, amice, dacă iei în brațe pe un gangster ca ăsta. Aveți mulți mușterii de teapa lui? Cred că n-ar fi rău să examinăm puțintel lista clienților voștri, și să ne ocupăm și de concesiunea voastră hotelieră.

Portarul ridică mîinile în semn de sincer protest. Vocea îi deveni mieroasă.

— De unde era să bănuim că un client distins ca Antonio Valdiva are dificultăți cu poliția? Vă dau cuvîntul meu de onoare, domnule inspector șef, că...

Brewer îi tăie vorba.

— Lasă jurămintele. Aș vrea să știu dacă Valdiva primea vizitatori, puțini sau mulți, aș vrea să știu dacă nu ți-a atras atenția ceva deosebit în ultimul timp, aș vrea să știu dacă a avut convorbiri telefonice interurbane sau internaționale – pe scurt, aș vrea să aflu cît mai multe despre acest distins client al dumneavoastră. Cheamă telefonista și anunță-l și pe directorul dumatle.

Îl prinse de revere pe omul în livreaua elegantă și îl trase spre sine.

— Și nu uita că în cazuri de crimă se pedepsește și orice complicitate ulterioară. E valabil atît pentru dumneata, cît și pentru întregul personal.

— Crimă? îngăimă portarul. Îi trebuiră cîteva clipe pînă să-și recapete sîngele rece. Nu voi tăinui nimic, domnule inspector șef. Vă dau cuvîntul meu de onoare. Dar poate ar fi mai bine să vă conduc pînă la biroul direcției...

Brewer îl întrerupse.

— O clipă numai! Ieri, ți-a reținut ceva atenția la acest Valdiva? Ceva neobișnuit în comportarea lui? Dădea semne de teamă? L-a vizitat cineva?

Portarul negă.

— Cît timp am fost în schimbul meu, deci de la opt dimineața pînă la șase seara...

Inspectorul șef îl întrerupse din nou, bănuitor.

— Ziua dumatle de lucru e de zece ore? Și ce zice sindicatul?

— Nicidecum, domnule inspector șef. Patru zile pe săptămînă lucrăm cîte zece ore, iar o zi patru ore, ca mîna doua. Sîntem trei în trei schimburi. Nimeni nu depășește

norma de lucru. În orice caz, după cum ziceam, nu mi-a atras atenția nimic deosebit, nici ieri, nici înainte. Dar poate că știe să vă spună mai multe portarul de noapte, sau chelnerul de pe etaj. Amîndoi au intrat în schimbul de după-amiază la ora șase și au rămas pînă la patru dimineța. Știu numai că azi dimineța, cînd am controlat bonierul de comenzi pe care trebuie să-l predau contabilității, am văzut că aseară au fost servite în apartamentul lui Valdiva două meniuri à la carte. A avut deci o vizită la masa de seară.

— Dă-mi, te rog, adresa portarului de noapte și a chelnerului de etaj.

Portarul ridică receptorul, ceru administrației numele, prenumele și adresele, le notă pe un formular de telegramă ce se afla pe masa sa, înmînă apoi hîrtia lui Brewer.

Inspectorul șef, însoțit de detectivul Sarg, îl urmă pe portar spre biroul direcției.

Daniel Shearman, directorul hotelului Stanmore, se arătă deosebit de serviabil.

— Vă rog să contați pe sprijinul nostru fără rezerve. Noi punem foarte mult preț pe o colaborare cît mai bună cu poliția. În ceea ce ne privește, și în special pe mine, Antonio Valdiva era totdeauna cu plățile la zi și, de ce să nu recunosc, era un client foarte simpatic. Liniștit, amabil... Ce-și poate dori mai mult un hotelier, decît bani numerar?

— Bani numerar, Shearman? interveni Brewer. După cîte știu, clienții permanenți își onorează conturile cu cecuri. Nu ți s-a părut curios că Valdiva a renunțat la binecunoscutele avantaje ale plăților prin virament?

Directorul nu păru să se simtă prea în largul său.

— Da și nu, domnule inspector șef. E adevărat, clienții permanenți folosesc de cele mai multe ori cecurile. Dar domnul Valdiva spunea că are cont la o bancă din Los Angeles, unde urma să se întoarcă după cîtva timp. Poate că,

din motive fiscale, a renunțat la oficiile unei bănci din New York, știu eu? În orice caz, ne-a scutit de orice pierdere de timp... cu operațiunile astea greoaie de virament...

— Precizările dumitale sînt pe cît de convingătoare, pe atît de nesincere. Firește, nu am cum să-ți demonstrez, dar aceste plăți în numerar ar fi trebuit să-ți trezească bănuieli. În orice caz, aș vrea mai întîi să știu despre Valdiva tot ceea ce consideri, ca hotelier cu experiență, că e demn de menționat. Și te-aș ruga să nu uiți că e vorba de o crimă.

Shearman îl privi stupefiat pe inspectorul șef.

— Crimă?!

Începu să se plimbe nervos în sus și în jos. Dorind în mod vădit să ofere cît mai multe date, se grăbi să relateze tot ce-și putea aminti. Nu erau însă decît observații lipsite de importanță. Probabil că își dădu și el seama, căci adăugă, parcă pentru a se scuza:

— Sînt atît de prins cu problemele administrative, încît pentru oaspeți personal îmi rămîne prea puțin timp...

Telefonista aduse registrul de evidență convorbirilor telefonice externe, dar niciuna nu figura pe numele Valdiva.

— Asta încă nu spune nimic, căci la convorbirile din cabinele de lîngă centrala noastră telefonică, cu plata imediată în numerar, nu înregistrăm niciun nume, ci doar specificația „pasant”. Dar nu-mi pot aminti ca domnul Valdiva să fi avut vreodată o asemenea convorbire interurbană. Bineînțeles, nu garantez că o altă persoană nu ne-ar fi putut da comanda pentru o convorbire externă, pe care s-o preia apoi Valdiva.

Informația era plauzibilă, dar nu folosea la nimic.

Brewer ceru directorului să-i deschidă apartamentul lui Valdiva. El nu ezită să recunoască deschis că cererea sa nu are o bază legală, deoarece nu avea asupra sa un mandat oficial de percheziție și pătrunderea în mod legal într-un

domiciliu presupune un asemenea mandat. În orice caz, îl asigură el pe director, în împrejurările date emiterea autorizației nu era o problemă. Descuierea de bunăvoie a apartamentului ar însemna însă o economie considerabilă de timp, ceea ce are o mare importanță în anchetarea unei crime. Lăsa să se înțeleagă că poliția ar aprecia un asemenea ajutor.

Shearman se arată imediat dispus să îndeplinească cererea inspectorului șef. Se duse la casa de fier și scoase un „masterkey”, cheia-șperaclu pe care fiecare administrator de hotel trebuie să o aibă la îndemână pentru a asigura accesul la orice încăpere în caz de forță majoră.

Îi conduse apoi pe Brewer și Sarg pînă la etajul 14.

Apartamentul lui Valdiva era destul de demodat, dar mobilat cu tot confortul.

Cei doi polițiști începură să examineze totul cu cea mai mare atenție.

Sertarele și șifonierele nu erau încuiate, ceea ce însemna, ca mai totdeauna în asemenea cazuri, că nu aveau ce să găsească acolo. „Specialiști” de teapa lui Valdiva nu-și lăsau dulapurile și sertarele descuiate decît atunci cînd nu conțin nimic compromițător.

Brewer examinează fiecare mobilă în parte, explorează tivurile tapițeriei. Trase o masă, puse pe ea un scaun și pipăi cofrajul galeriei cu șnururile perdelelor și draperiilor – o ascunzătoare de predilecție. Dar nu găsi nimic.

Sarg întoarse pe dos toate buzunarele hainelor, scoase calapoadele din pantofi și cercetă interiorul lor, deschise un aparat fotografic după ce se asigurase că nu era încărcat, cotrobăi prin sertare și se asigură că șipcile din interior și fund nu ascundeau nimic. În afară de cîteva note de plată și chitanțe ale hotelului și ale unor magazine de articole de galanterie, bilete de pariuri, bilete de teatru folosite, cărți de

format mic și prospecte, niciun fel de indicii. Niciun carnetel de însemnări, niciun număr de telefon.

Brewer intră în camera de baie, unde mai găsi două valize și o trusă de toaletă. Examină toate obiectele.

După alte căutări sterile, dînd să iasă, atinse cu cotul raftul de sticlă pe care se aflau articole de toaletă: apă de colonie, cremă de față, fixativ de păr, săruri de baie, pilule pentru stomac, un pulverizator de parfum, antinevralgice și un flacon mare cu pudră de talc.

Acesta din urmă căzu pe pardoseală.

Capacul sări de pe flacon și o pudră albă ca făina se răspîndi prin capacul perforat al flaconului, pe mozaicul pardoselei.

David Brewer, care locuia cu părinții în căsuța acestora, fusese obișnuit de mama sa cu o ordine aproape maniacă și o curățenie desăvîrșită. Se aplecă, deci, și, cu o mișcare mecanică, ridică flaconul, îl puse la locul său, apoi, cu ajutorul unei lame de ras pe care o găsi printre articolele de toaletă, începu să adune talcul vărsat și să-l strîngă în palma sa stîngă.

Urmele rămase le împrăștie cu un prosop.

Cînd se ridică, simți o mîncărime neobișnuită în nas și o iritație a mucoaselor, care dură cîteva secunde. Mîncărimea îi coborî în gîtlej, după care dispăru la fel de repede cum apăruse. Îl cuprinse o senzație ciudată, cu totul nouă pentru el, de pierdere a echilibrului, ca și cum corpul său s-ar fi eliberat de forța de gravitație. Miliarde de mici puncte negre îi săltau prin fața ochilor. Se rezemă de canatul ușii, respiră adînc de mai multe ori. Încet-încet, senzația de amețeală cedă.

Privi atent pulberea albă din palma întinsă.

— Sarg! strigă el după ajutorul său, care se afla în hol.

Din cîteva pași detectivul fu lîngă șeful său.

Directorul Shearman se apropie la rîndul său, curios.

Brewer culese o doză mică din pulberea albă și i-o întinse lui Sarg, sub nas.

După câteva secunde detectivul se pronunță:

— Ce anume e, nu știu. Poate să fie cocaină, sau morfină, sau heroină, sau poate un amestec. La laborator au să se lămurească repede lucrurile. Dar un lucru e cert: e vorba de droguri!

Brewer deșurubă capacul perforat al flaconului și deșertă atent pulberea adunată în palmă. Însemnă flaconul cu lama briceagului său, înscrise data, ora și locul găsirii pe fundul flaconului, și îl rugă pe Sarg să-și adauge și el inițialele.

— Oricum, un pas înainte. Acum vom apela și la Hamlin de la Brigada Antidrog cu băieții lui, apoi cercul suspjecțiilor are să se îngusteze puțin. Dacă flaconul ăsta conține heroină în stare pură, valoarea ei de comercializare e de peste 100.000 dolari. Au mai fost uciși oameni și pentru 50 de cenți... Cum ajungem la sediu îl predai laboratorului, adăugă Brewer, întinzînd flaconul lui Sarg.

Mulțumi lui Shearman, îi atrase atenția că în cazurile de crimă pînă și cea mai mică indiscreție poate avea drept consecință punerea sub acuzare pentru complicitate, apoi coborî cu Sarg la parter.

Gatsky, care aștepta la intrare împreună cu Lowett, nu avea nimic de raportat.

Lowett îi citi datele copiate din registrele garajului. În ziua precedentă, luni 3 mai, ora 10,45, Tony Valdiva a ieșit cu Cadillac-ul său, s-a întors la ora 19,12 și a plecat din nou la ora 21,41. Omul de serviciu, acum în schimbul de zi, nu a putut oferi amănunte în plus, dar i-a dat numărul de telefon al colegului său din noaptea anterioară, un anume Budd Spiker. Pentru eventuale cazuri de urgență, fiecare mecanic și paznic al garajului trebuia să poată fi găsit telefonic. Lowett îi telefonă lui Budd Spiker și îl convocă pentru ora 14, dar cu

acest prilej află că în seara precedentă Valdiva venise la garaj însoțit de o doamnă, care se urcă în mașină alături de el. Spiker nu-i putu descrie mai amănunțit persoana respectivă, deoarece făcea înregistrarea mașinilor din cabina sa, la o oarecare distanță de ieșire, și în afară de aceasta garajul era slab luminat. Dar putuse observa că doamna respectivă purta o haină maro, sau maro deschis. Când doamna se urcă în mașină, observase că purta un fular de mătase multicolor și o pălărioară trasă pe frunte.

Brewer intră în mașină împreună cu cei trei detectivi.

— La sediu!

Cu girofarul pornit și în urletul sirenelor, mașina porni în viteză spre Manhattan.

CAPITOLUL 4

ACUL ÎN CARUL CU FÎN

Într-o mică sală de lucru Brewer discuta rezultatele primelor cercetări. Sloan își completa notele sale, care urmau să servească ulterior întocmirii raportului definitiv.

Inspectorul își privi ceasul.

— Să facem o pauză, avem la dispoziție o oră pentru masă și puțină odihnă. Cine vrea să tragă un pui de somn n-are decît, pe propria răspundere. Prea repede nu cred c-o să ne putem permite un somn în toată legea. Eu o să-l mai chem pe Mark Hamlin de la Brigada Antidrog, vreau să am cît mai curînd o discuție cu el și cu băieții lui. După aceea mă duc la Flanagan. Programul de după-masă va fi cam așa: Sarg îl aduce pe portarul de noapte, Sloan pe chelnerul de etaj, Lowett să fie gata pentru interogarea lui Spiker de la garaj, iar Gatsky rămîne aici la dispoziție. Acestea fiind zise – poftă bună!

Se duse în biroul său și ceru legătura cu șeful secției Droguri. Hamlin era plecat la masă. Brewer lăsă vorbă că trebuie să vorbească de urgență cu el și că poate fi găsit de la ora 13,30 în sus.

Cînd se apropie de măsuta din colțișorul său obișnuit de la Flanagan, cei patru detectivi mîncau deja cu poftă de lup. Se încetățenise obiceiul ca la masă să se discute numai despre

politică și sport. Prin eforturi perseverente, doctorul Kennedy reușise în cele din urmă să-i dezvețe pe băieți de prostul obicei de a-și submina apetitul și digestia prin interminabile discuții pe teme profesionale. Cu timpul devenise clar pentru ei că din cînd în cînd corpul și mintea au nevoie de o reală destindere, fără de care randamentul le va slăbi în mod inevitabil. Cu excepția excepțiilor...

Primul se ridică Gatsky, pentru a-și lua în primire postul de om de legătură. Ținu să facă această precizare, dar toți ceilalți știau că stimulentele cel mai puternic pentru nespusa lui hărnicie era fără îndoială divanul aflat în camera alăturată de biroul din sediu. Dușumeaua se cutremură cînd Gatsky o porni din loc.

Sarg și Sloan urmară exemplul colegului lor. Detectivul Lowett îl însoți pe șeful său la sediu.

La ora 14 sosi Hamlin cu doi din oamenii săi de la secția specială a Brigăzii Antidrog. Îi prezentă: Roy Bryan și Elvis Mallory.

Brewer îi puse la curent, pe baza notelor luate, cu desfășurarea cercetărilor în cazul Tony Valdiva, de la primul apel telefonic la Sectorul I pînă la concluziile provizorii ale Serviciului de constatare și ale laboratorului. Încheie cu vizita sa la hotelul Stanmore.

— Collins nu mi-a trimis încă analiza pulberii albe, dar nu mă îndoiesc că e vorba de un stupefiant. Poate că obțin telefonic un prim rezultat.

Ridică receptorul, ceru legătura cu laboratorul, apăsă pe butonul de conectare a difuzorului, iar după cîteva clipe îl și sună Collins, care la întrebarea inspectorului șef îl informă că este vorba de heroină, de concentrație 98,8%, în greutate totală de 186 grame. Adăugă că imediat după transcriere referatul, împreună cu flaconul și alcaloidul sigilat, conform

prevederilor, într-o eprubetă vor parveni inspectorului șef, încă în cursul după amiezii.

— Antonio, denumit Tony Valdiva, a mai fost arestat de noi de cîteva ori, după cum cunoașteți de altfel din evidența noastră, preciză Hamlin. Dar acum, prin descoperirea acestei cantități neobișnuit de mari de heroină, am reușit pentru prima oară să obținem proba materială a activității lui în traficul de stupefiante. Din păcate, continuă el oferind lui Brewer și celorlalți doi polițiști tabachera și aprinzîndu-și la rîndul său o țigară, un mort nu poate fi trimis în fața judecății. Și-a plătit păcatele față de societate. Dar prin crima asta, cei care l-au lichidat împiedică o acțiune judiciară în baza căreia procuratura ar fi putut probabil pune sub acuzație pe principalii trăgători de sfori. Presupun că Tony Valdiva a făcut vreo afirmație imprudentă, sau a riscat o amenințare deghizată, și atunci șefii bandei s-au grăbit să acționeze înainte de a fi prea tîrziu pentru ei. S-ar mai putea ca la transformarea heroinei pure în produsul comercializabil diluat, Valdiva să fi dosit de fiecare dată cîte o cantitate, pînă ce a adunat aceste aproape 200 grame; ori, asta trebuia într-o bună zi să ajungă într-un fel sau altul la urechile șefului suprem. A urmat atunci reacția, conform regulilor necruțătoare ale organizației lor. Ceea ce nu-mi pot explica, este de ce înainte de executarea lui nu i-au capturat prada.

Elvis Mallory interveni:

— Poate că ucigașul bănuia că Valdiva are heroina asupra sa. Dacă pornim de la premiza asta, care e probabilă, atunci în clipa în care a fost ucis lîngă el se afla o femeie. Rezultă că această femeie reușise prin anumite stratageme să-l atragă pe Valdiva la o întîlnire cu moartea, în care caz, e vorba de o agentă a „sindicatului”. Nu-i exclus ca ea să-l fi ademenit sub pretextul unei întîlniri cu un cumpărător. Presupunea, deci, că are heroina asupra sa. Dar Tony a fost prea prudent, sau

prea bănuitor. Și nu a vrut să aducă prețioasa marfă la prima întâlnire. Ținea probabil să-l vadă mai întâi la față pe amatorul de pulbere albă. Ce i-a fost dat să vadă a fost gura țevii unui Smith & Wesson. Necunoscuta a putut apoi scotoci cadavrul pentru a găsi heroina. Conta că victima o ascunsese doar în unul din buzunarele sale și nu în mașină. Dar n-a găsit-o, căci dumneavoastră, domnule inspector, ați descoperit-o în camera de baie a lui Valdiva. Misiunea ei principală a fost îndeplinită, cea secundară a eșuat. Se întâmplă. Cam asta ar fi teoria mea în ce privește ultima oră a lui Tony.

Hamlin se ridică.

— Foarte plauzibil, Mallory.

Se întoarce spre Brewer.

— Vom aduna orice material care ar putea avea cât de cât o legătură cu victima. Cred că ar trebui să ne gândim la o colaborare specială între Comisia poliției judiciare și noi. Oamenii „sindicatului”, băgați cum sînt în toate afacerile cu stupefiante, îi cunosc mai pe toți băieții noștri. Dispun, în orice caz, de fotografii excelente și de cele mai amănunțite date personale. După părerea mea, ar fi bine ca cercetările care cad în atribuțiile noastre să le punem la punct împreună cu voi. Pe oamenii voștri traficanți nu-i cunosc. Dar vom vedea cum se mai desfășoară lucrurile. Cred că ar trebui ca problemele de fond să le discutăm cu șeful poliției judiciare.

Brewer se declară imediat de acord, ceru legătura cu secretarul șefului său suprem, solicită o întrevedere, arată în ce scop, iar după cîteva minute fu invitat să se prezinte.

Un curier anunță sosirea lui Budd Spiker, omul de la garaj. Lowett se duse cu el în altă cameră.

Șeful poliției judiciare, John Kinsay, îi primi pe Brewer și Hamlin imediat la sosirea lor.

— Vorbiți-mi despre crimă, domnule inspector.

Chestiunea conlucrării cu Brigada Antidrog o vom discuta ulterior.

Lăsându-se pe speteaza fotoliului său, Kinsay urmări raportul lui Brewer. Puse numai cîteva întrebări, concis formulate. Ochii săi cenușii priveau limpezi și cercetători pe cei doi polițiști. Ședea cu spatele la cele două ferestre, cu fața în umbră, în timp ce vizitatorii săi erau scăldați în lumină. Pe fondul luminos din spatele său se profilau contururile dure ale frunții înalte și bărbiei sale proeminente. Părul său argintiu, ușor ondulat, scînteia în lumina ferestrelor.

După expunerea lui Brewer, Hamlin își spuse la rîndul său părerea asupra ansamblului chestiunii.

Șeful poliției judiciare își făcu cîteva scurte însemnări.

— În ce privește conlucrarea dintre dumneavoastră, sînt cu totul de acord. Amănuntele le las pe seama dumneavoastră. Numai că atunci cînd ar fi necesare măsuri ce depășesc atribuțiile sectoarelor dumneavoastră, am să vă rog să-mi cereți avizul.

Ridicîndu-se, adăugă:

— Am primit pînă acum zeci de telefoane în legătură cu acest caz Valdiva – nu numai din partea presei. Și din partea unor deputați ai orașului, care se interesează de cazul ăsta cu o insistență surprinzătoare. Sper că mă înțelegeți.

Hamlin îl însoți pe Brewer în biroul acestuia. După o scurtă trecere în revistă a situației, plecă împreună cu oamenii săi.

Detectivul Sarg intră cu un om scund și gras care gesticula violent.

— E Thaddeus Klibatsky, portarul de noapte de la hotelul Stanmore, care a fost ieri de serviciu. S-a cam supărat că l-am dus mai întîi la cazier. Știți cum e astăzi, fiecare se agață imediat de drepturile sale cetățenești.

Klibatsky se adresă inspectorului șef.

— Dar ce-nseamnă asta? Un reprezentant al poliției poate să calce în picioare drepturile cetățenești? Când am primit cetățenia am jurat c-o să respect Constituția și legile Statelor Unite ale Americii de Nord...

Cu un zîmbet prietenos, Brewer îl așeză pe omuleț pe un scaun.

— Nimeni nu pune la îndoială loialitatea dumitale față de Constituția și legile acestei țări...

Aruncă o privire întrebătoare lui Sarg, care dintr-un semn cu capul îi dădu să înțeleagă că portarul de noapte nu are cazier.

— Te-am deranjat puțin, tocmai ca să-ți dăm o ocazie să-ți îndeplinești îndatoririle dumitale cetățenești. Sînt convins că mai ales un american mai proaspăt ca dumneata va fi oricînd gata să sprijine autoritățile patriei sale adoptive să lămurească îngrozitoarea crimă comisă asupra lui Tony Valdiva.

Klibatsky se potoli imediat, se simți o persoană importantă.

— Am fost foarte surprins cînd am citit în ediția de prînz a lui „Star”. Cine ar fi crezut așa ceva! Bineînțeles că sînt cu totul la dispoziția dumneavoastră.

— Perfect. Dacă vei avea vreodată nevoie de-ajutorul nostru, nu te jena și apelează la noi: Comandamentul, CA 62000, interior 34-71.

— Și acum povestește-mi, te rog, ce știi despre Tony Valdiva. Ne interesează în special lucruri ieșite din comun, dar ne pot fi de folos și amănunte lipsite de importanță. În primul rînd, tot ce ai putut observa dumneata aseară.

Klibatsky mulțumi pentru țigara oferită, dar ceru permisiunea să fumeze din țigările lui de foi. Își aprinse una, tacticos.

— Mister Valdiva era totdeauna foarte darnic. Asta mi-a reținut cel mai mult atenția, căci clienții care cer puțin și dau

mult sînt mult mai rari decît cei care veşnic sîcîie portarul de noapte ba cu una, ba cu alta, ca pînă la urmă, cu chiu cu vai, să se simtă măcar cu o jumate dolar. Cînd intram în schimbul de noapte, la şase seara, Mister Valdiva se găsea aproape totdeauna în apartamentul său. Pleca așa, pe la opt, asta cînd nu servea cina la hotel. Altminteri pleca în jur de 10. Rareori se întorcea înainte de 2 noaptea, uneori chiar mai tîrziu. Nu pot să-mi amintesc nimic deosebit, de niciun vizitator, vreau să zic prieteni, în schimb veneau la el mai multe doamne. Vreau să zic că cunoştea diferite doamne, dar, ştiţi dumneavoastră, venea numai cîte una. În ultimele săptămîni mi-a atras atenţia o doamnă care venea mai des decît celelalte şi stătea mai mult la el, adică înţelegeţi ce vreau să spun, altminteri erau relaţii trecătoare, vreau să zic că nu ţineau mult, dar doamna asta de care zic, să fie vreo cinci sau şase săptămîni de cînd a apărut prima dată, tot venea la două, la trei zile să-l ia de la hotel sau să ia masa la el, seara. Era nălţuţă, brunetă, sau poate şatenă. Purta totdeauna o pălărie, dar oricum, la lumina electrică e greu de deosebit culoarea părului. Plus de asta, trecea destul de repede prin faţa mea, în drum spre ascensor.

— Altceva mai special nu ţi-a atras atenţia la ea?

— După cîte mă pricep eu, purta rochii cam scumpe. În zilele foarte reci la sfîrşitul lui martie şi începutul lui aprilie, am văzut-o în diferite haine de blană care trebuie că au costat mii de dolari. Odată purta o poşetă din piele de crocodil, mare cît o valijoară. Într-o zi a scris pe masa mea cîteva rînduri pentru Mister Valdiva, care nu era sus. Îşi scosese mînuşa de la mîna dreaptă, şi avea pe degete la pietre preţioase, şi mai şi decît în galantar la Tiffany. Şi atunci, şi altădată iar, cînd a vorbit la telefonul de lîngă mine cu Mister Valdiva, am observat că purta strîns în jurul gîtului un fular de

mătase, deși avea o rochie foarte decoltată și era destul de cald. Mi s-a părut cam ciudat.

Brewer, părînd indiferent, își nota din cînd în cînd cîte un cuvînt cheie.

— După vorbă, crezi că era din altă țară? Sau avea un anumit accent regional?

— Nu. Cred că era de prin New York, sau San Francisco, nu știu, poate că mă-nșela urechea.

— Dar numele ei îl știi? Sau măcar prenumele?

Klibatsky schiță un zîmbet.

— Aici nu pot să vă mai ajut. La fiecare din prietenele lui Valdiva îi spunea totdeauna „Baby” – doar atît, „Baby”, poate ca să n-aibă neazuri dac-o confundă cumva pe una cu cealaltă.

— Ce poți să-mi spui în legătură cu seara de ieri?

Thaddeus Klibatsky scutură cu grijă țigara în scrumieră.

— Așa, în jur de opt seara, poate chiar înainte de opt, a venit doamna asta, a trecut pe lîngă mine ca de obicei și a urcat cu ascensorul la etajul 14. Cu toate că începînd de la șapte seara ascensorul funcționează cu autoservire – este aproape imposibil să găsești personal de încredere pentru serviciul de noapte –, eu știu unde se oprește, căci lîngă masa mea am un semnalizator electric și o legătură telefonică cu cabina, pentru caz de forță majoră. Mai încolo, l-am auzit prin centrala telefonică pe Mister Valdiva că cere să i se aducă masa de seară în apartament. Să fi fost pe la ora opt și un sfert. La 10 fără ceva, a trecut prin hol împreună cu ea. Dar nu au ieșit în stradă, s-au dus la ușa care dă în gangul spre garaj, de unde, zic eu, or fi plecat cu mașina. Așa se întîmpla totdeauna cînd Mister Valdiva se întorcea la hotel, și nu găsea loc de parcare și era nevoit să-și ducă mașina la garaj.

— Cum ți se păreau? Arătau, poate, ca după o ceartă? Erau într-o dispoziție normală, sau păreau agitați?

Inspectorul îl privi cercetător pe interlocutorul său, dar Klibatsky negă fără ezitare.

— N-am observat nimic special.

— Mulțumesc!

Brewer consideră drept încheiate declarațiile verbale și îi atrase atenția portarului de noapte că le va trece eventual în procesul-verbal. Se adresă apoi lui Sarg:

— Faci dumneata însemnările necesare, te rog.

Detectivul conduse pe portarul de noapte pînă la ascensor, apoi se duse la Gatsky, care-și compensa deficitul de somn sforăind zgomotos.

Sloan introduse pe chelnerul de etaj Max Bender.

— Toate în ordine, domnule șef. Am cercetat datele personale.

— Ia loc, te rog, îl invită Brewer arătînd spre un scaun de lîngă birou. Știi pentru ce ai fost chemat aici?

— Am aflat la radio că Tony Valdiva a fost găsit împușcat la volanul Cadillac-ului său. Crimă sau sinucidere, cam așa zicea reporterul. Cînd a venit domnului să mă ia, mi-am zis și eu că unul și cu unul fac doi, și asta-i tot.

Brewer dădu din cap îngîndurat.

— Radioul și presa ne lipsesc de posibilitatea de a pune întrebări prin surprindere, dar n-avem ce face, trebuie să ne resemnăm cu acest dezavantaj al progresului tehnic. De altfel, nici nu cred că ar fi avut rost să te iau prin surprindere. Desigur că informațiile pe care o să mi le dai vor fi conforme cu realitatea.

— Dacă vrei alibiul meu, domnule inspector șef, n-aveți nicio grijă. Am fost de serviciu pînă dimineața. Asta pot să confirm zece persoane, chiar și douăzeci. Eu...

Brewer îi întinse pachetul său mototolit de țigări.

— Ce mă interesează pe mine sînt observațiile dumitale. Doresc să cunosc cît mai mult ce ai observat dumneata în

general în legătură cu Valdiva și cu vizitatorii săi. Și, în mod special, în legătură cu tot ce s-a întîmplat aseară.

— Din păcate, eu n-am să vă pot lămuri mai mult decît v-ați lămurit dumneavoastră singur, pînă acum. Niciodată cînd serveam cina în apartamentul lui Valdiva, nu erau discuții din care să poți afla mare lucru. Vorbea ba de pariurile pe care le-a cîștigat sau le-a pierdut, ba de vreun spectacol pe care l-a găsit interesant. O discuție personală cu el n-am avut niciodată. O vreme, femeile care veneau la el se schimbau într-una. Cina și prietena.

— De unde știi că de fiecare dată era vorba de o prietenă? întrebă Brewer trăgînd adînc din țigară și lansînd spre tavan cerculețe de fum.

— Să o dovedesc nu pot, domnule inspector șef, e adevărat, dar nici eu nu sînt în meseria asta de ieri-alaltăieri. Îți poți da seama după ton, după anumite amănunte. Dar puțin mă privește dacă era ceva între ei sau nu. De cîtva timp se ivise ceva nou. Apăru într-o seară o doamnă, care prin tot felul ei de a fi se deosebea de celelalte. Nu mai aducea a șanteză. Nu știu dacă era de un soi mai bun, dar în orice caz făcea altă impresie decît fetele lui obișnuite.

— Cum se numea?

— „Baby”, răspunse Max Bender, cu același zîmbet semnificativ ca și al lui Klibatsky atunci cînd inspectorul îi pusese aceeași întrebare. Valdiva le numea pe toate pur și simplu „Baby”, alt nume n-am auzit niciodată. Nu ținea să-și complice existența...

— Dar bărbați nu-i făceau vizite?

— Nu-mi amintesc de niciunul. În orice caz, eu sînt tot timpul în schimbul de seară, pentru că se plătește mai bine. Poate că în timpul zilei veneau și prieteni, nu știu...

Îi întrerupse telefonul.

Brewer ridică receptorul, ascultă cîteva clipe, apoi răspuase:

— Multe mulțumiri. Te rog, ține-l de vorbă pînă sosește unul din noi. Și ai grijă, te rog, să nu-i cadă în mînă vreun ziar.

Apoi scrise pe un blocnotes:

„GATSKY SĂ PLECE IMEDIAT CU O MAȘINĂ LA HOTELUL Stanmore și să-l aducă pe omul pe care îl găsește la Shearman. E cineva care nu știe încă nimic de crimă, căci așteaptă la director sosirea lui Valdiva”.

RIDICĂ PRIVIREA SPRE SLOAN ȘI ÎI ÎNTINSE BILETUL.

Detectivul parcurse rîndurile și plecă.

— Aseară nu ți-a atras atenția nimic special? îl întrebă Brewer pe chelner.

— Nu. Mister Valdiva comandase cina pe la opt și ceva, dacă nu mă-nșel. Nu pot să spun chiar precis, căci într-una vin comenzi de băuturi și altele de la diferiți clienți. Valdiva consulta meniul totdeauna la repezeală. De altfel, mare cunoscător nu prea era în materie de mîncăruri. Și a ales și ieri cîte ceva, fără să stea mult pe gînduri. Ei însă nu i-a plăcut alegerea, și a examinat lista de la un cap la celălalt. A cerut supă de roșii, friptură de vacă cu spanac și piure de cartofi, înghețată cu frișcă și un șvarț. Mister Valdiva s-a mulțumit să comande același meniu. Ca băuturi am servit două Martini, două sticle de bere neagră și trei whisky.

— Nimic deosebit în comportarea celor doi? Se certaseră, poate? Semne de nervozitate? Despre ce vorbeau?

— Toate erau ca și în celelalte seri cînd venea doamna la el. La intrarea mea în cameră discutau despre lucruri cu totul obișnuite. N-aș putea să jur că înainte de asta nu vorbeau

despre cu totul altceva, dar oricum, se prea putea. De altfel, în timp ce puneam sau strîngeam masa, ea își găsea cîte o treabă, sau se ducea la fereastră, sau răsfoia cartea de telefon. Abia acum îmi dau seama, cînd mă gîndesc mai bine.

— Ce motiv putea să fi avut?

— Asta nu știu, domnule inspector șef. Poate că nu voia să fie observată.

— Dar în timp ce îi serveai, doar aveai destule prilejuri s-o observi mai atent, nu?

— Da și nu. Chelnerul trebuie să fie atent mai degrabă cu platourile, și tacîmurile, și paharele și servitul, decît să se uite la cei pe care-i servește. M-am învățat minte de cînd odată, la o masă, atîta îmi fugeau ochii după decolteul unei doamne, că pînă la urmă am răsturnat sosul fierbinte de ciocolată peste umărul ei.

— Te înțeleg, ai dreptate. N-ai putea, totuși, să mi-o descrii cît de cît pe vizitatoarea lui Valdiva?

— Talie mijlocie, șatenă, un cap foarte drăguț – dar foarte fardat. Cum o fi arătînd nefardată, nu știu. Era totdeauna foarte elegantă, toată numai bijuterii veritabile. Te privea, așa, de sus, era genul celor care, dacă-i servești, nu te mai consideră om. Altminteri, cînd îmi cerea un pachet de țigări îmi dădea totdeauna cîte un dolar, și în general nu primea să-i dau rest. Dar și asta e în felul oamenilor de teapa ei.

— Și? Ce ți-a mai atras atenția la femeia asta?

— Cîteodată îmi făcea impresia că, de fapt, e mai tînără decît pare. Vreau să spun că, dacă ai un ochi bun, îți dai seama cînd o femeie a trăit mai mult decît o arată vîrsta – trecută înainte de vreme!

Max Bender ridică deodată privirea spre inspectorul șef.

— Mă luai cu vorba, și era să uit ceva. Purta totdeauna un fular în jurul gîtului. Trebuie că avea o colecție întreagă, căci mereu își punea altul. Cu vreo două săptămîni în urmă, poate

ceva mai mult, tocmai așezam masa, cînd veni și ea din dormitor. Probabil că nu auzise cînd am intrat. Ardea numai lampadarul și, slabă cum era lumina nu puteam deosebi chiar toate amănuntele, dar în orice caz, era prima oară cînd o vedeam fără fular. În clipa cînd m-a văzut s-a oprit deodată și și-a dus mîna stîngă la gît. Voia s-ascundă ceva, cel puțin așa mi s-a părut. Dar imediat a căutat să dea impresia că-i un gest natural, întîmplător. Mîna o ținea însă nemișcată, cu degetele unite peste beregată și întinse pe gît în jos. N-aș putea să jur, dar cred că acoperea un pansament.

Brewer se aplecă spre el.

— Un pansament?

— Da. După cum spuneam, camera era slab luminată, dar într-o frîntură de secundă parcă văzui un pansament, așa, pe la beregată, și orizontal. Dacă nu mă-nșel, era prins cu leucoplast.

— Cam cît de mare crezi că era pansamentul?

— Păi, să fi avut vreo zece centimetri lungime, și o lățime de vreo patru centimetri. Dar nu pot să bag mîna-n foc. Poate că era ceva mai lung, dacă nu și mai lat.

— După aceea n-ai mai văzut-o niciodată fără fular?

— Numai o singură dată am observat, în timp ce serveam, urmele pansamentului pe sub fularul care se deplasase puțin. Și, de data asta, mi s-a părut mai mic. Aș zice – ca degetul meu mare. Sub leucoplastul de culoarea pielii am văzut tifon.

Sloan se întoarse și raportă:

— Gatsky e în drum spre noi.

Brewer dădu din cap și se adresă din nou chelnerului.

— Cînd ai observat asta?

— Săptămîna trecută, miercuri. Dar, domnule inspector, nu mi s-a părut că treaba asta ar avea vreo importanță. O femeie atît de cochetă ca ea, care nu face economie în nicio privință cînd e vorba de fizicul ei, va căuta bineînțeles să-și

ascundă o rană de la gît. Poate că a apucat-o odată Valdiva cu mai puțină delicatețe – el avea totdeauna unghiile manichiurate, ascuțite și lungi. Era oricînd gata să izbucnească într-o criză de furie, chiar dacă în aparență reușea să se controleze.

Brewer stătu pe gînduri cîtva timp.

— Nu știu deocamdată cît de importante sînt cele ce ne spui. S-ar putea totuși ca... Se întrerupse, apoi adăugă, ridicîndu-se: în orice caz, îți mulțumesc pentru precizările dumitale. Va trebui să le trecem în procesul-verbal. Du-te, te rog, cu detectivul Sloan.

Rămas singur, Brewer își comandă o cafea mare, conectă telespeakerul și apăsă pe clapa cu eticheta „Dr. Kennedy”. Cînd auzi vocea medicului în difuzor, întrebă:

— E gata expertiza? Perfect! Trimite-mi-o, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Dar vreau să te întreb acum ceva important. Din mărimea unui pansament și poziția lui pe corpul omenesc, există posibilitatea de a se trage o concluzie în ce privește rana?

Dr. Kennedy răspunse, în felul său oarecum ironic:

— Îmi amintești de profesorul care îi dă elevului lungimea unui vapor și înălțimea catargului și-i cere să calculeze vîrsta căpitanului vasului. Dacă nu-mi poți oferi date mai precise decît dimensiunea unui pansament și locul unde este aplicat, David, mă tem că n-o să-ți pot fi de mare ajutor. Totuși – să începem cu anemica dumitale descriere. Spune.

— E vorba de un pansament orizontal, aplicat lateral spre baza gîtului, în dreptul beregatei. Cu două săptămîni în urmă ar fi avut o lungime de 10 cm și o lățime de 4 cm, dar miercurea trecută ar fi avut doar mărimea degetului gros. Prin urmare s-a redus, de unde, ca profan, deduc că în urma micșorării răni. Dar să te ajut mai departe, doctore. Omul care a văzut în două rînduri rana spune că ea poate să fi fost

provocată de un adorator prea înfierbîntat. În cazul ăsta, deci, rănirea cu unghia ascuțită a unui deget...

— După cît se vede treaba, cunoștințele medicale ale observatorului dumitale sînt cam limitate. O leziune de 10 cm provocată de o unghie poate interveni în cursul unei lupte violente, dar nu ca urmare a unei dezlănțuiri pasionale. Leziunile de acest gen sînt tipice în cazurile de perversiuni sexuale. Realitatea este, însă, că femeia provoacă asemenea leziuni bărbatului, și nu invers, așa e firea lucrurilor... Există, în orice caz, posibilitatea ca pansamentul să nu fi avut alt scop decît să mascheze urme de sugrumare...

Brewer îl întrerupse.

— Nu, doctore, ipoteza asta cade. Femeia de care e vorba purta un fular pentru a ascunde pansamentul. Pentru a masca urme de sugrumare ar fi fost suficient fularul. Dar odată ce fularul camufla un pansament, înseamnă că sub pansament trebuia să existe o rană.

— Cît se poate de logic. Dar nu cred, în împrejurările date, ca un pansament relativ mare, cum spui, să fi servit doar la protejarea unei leziuni epidermice. Pledează împotrivă și faptul că pansamentul, chiar redus, continua să fie purtat după două săptămîni. Pare mai plauzibilă presupunerea că e vorba de un pansament postoperatoriu.

— Excelent, doctore! E foarte verosimil! Se pune deci întrebarea dacă nu cumva ai putea să calculezi vîrsta căpitanului după lungimea vaporului și înălțimea catargului!

— Forma lunguiață a pansamentului și poziția lui la dreapta gîtului, reflectă doctorul, indică o intervenție chirurgicală la glanda tiroidă. E adevărat că intru cu părerea asta pe un teren destul de hazardat, dar varianta asta pare cea mai plauzibilă.

— Operația pe glanda tiroidă – este foarte frecventă?

— Depinde, David, ce înțelegi prin frecvent. Se numără

printre intervențiile destul de rare, dat fiind că implică riscuri. Chestiunea frecvenței mai e apoi legată de vârsta pacientului respectiv.

— În cazul nostru e vorba de o femeie – să zicem, între douăzeci și cinci și treizeci de ani.

— Între aceste marje, operațiile de acest gen sînt după părerea mea destul de rare.

— Atunci, crezi că s-ar putea ca numărul operațiilor de glandă tiroidă efectuate asupra pacientelor din clinicile New York-ului într-o perioadă de două, trei sau cel mult patru săptămîni să fie atît de mic, încît stabilirea identității pacientelor să apară rezonabilă și să aibă șanse de reușită?

— Cred că la întrebarea asta trebuie să dau un răspuns categoric afirmativ.

— Mai spune-mi, doctore, cînd ar fi putut avea loc operația? Dimensiunea pansamentului de acum două săptămîni și micșorarea lui pînă miercurea trecută, nu-ți oferă un punct de sprijin?

Dr. Kennedy se gîndi cîteva clipe, apoi vocea sa se auzi, îngîndurată, în telespeaker.

— Dacă ținem seama de tehnica chirurgiei moderne, aș spune că intervenția a avut loc cu vreo trei săptămîni înainte.

Brewer mulțumi, închise telespeakerul și îl chemă pe Sarg.

Se punea problema ca necunoscuta, care după toate probabilitățile fusese operată de glanda tiroidă, să fie identificată mergîndu-se pe urmele intervenției chirurgicale. Dar la New York existau zeci de spitale de stat și orășenești și cîteva sute de clinici particulare. În afară de aceasta, pacienta putea să se fi operat și într-un spital din împrejurimi, din New Jersey, New Haven, sau din altă localitate. În orice caz, cercetările trebuiau începute la New York. Chiar dacă echivalau cu căutarea unui ac în carul cu fin...

CAPITOLUL 5

DIN PIETRICELE SE FACE
MOZAICUL

Lowett aduse procesul-verbal cu declarațiile lui Budd Spiker. Nu știa altceva decît ceea ce spusese deja la telefon. Putea fi chemat telefonic oricînd. Nu avea cazier.

La cîteva minute după Lowett apăru Sloan. Procesul-verbal cu Max Bender cuprindea toate datele concrete mai importante.

Un funcționar de la biroul de presă intră în grabă la inspector. Reporterii așteptau nerăbdători măcar cîteva date mai amănunțite, ca să poată înjgheba cîte un titlu pentru ziarele lor.

Brewer dictă referentului un scurt comunicat, cuprinzînd mai mult vorbe decît fapte.

Împreună cu Sloan, Lowett și Sarg el examinează apoi ansamblul situației, așa cum rezulta din declarațiile chelnerului și părerile dr. Kennedy.

— Sondarea tuturor clinicilor de chirurgie nu va fi o treabă ușoară, căci mulți medici păstrează cu strictețe secretul profesional. Nu trebuie să vorbim deci, în niciun caz, de o crimă. Cel mai ușor am putea trece de acest zid al secretului pe calea unei povești cît mai nevinovate. Să spunem, pur și simplu, că o femeie de douăzeci și cinci-

treizeci de ani a fost rănită la cap într-un accident de automobil. Nu s-au găsit niciun fel de acte de identitate. În urma șocului suferit are tulburări de memorie. Singurul semn distinctiv este o cicatrice, la baza gâtului, lângă nodul beregatei. S-ar putea să fie vorba de o operație la glanda tiroidă, care datează de aproximativ trei săptămîni. Cred că în felul ăsta am putea obține numele și adresele pacienților care ar intra în discuție. Recurgem la telefon. Dacă întîmpinăm neîncrederea în ce privește sursa apelului telefonic, îi rugăm să procedeze la un apel invers de verificare. Nu trebuie în niciun caz să indicăm serviciul nostru, ci doar comandamentul și numărul cu totul nesemnificativ al centralei noastre telefonice. Probabil că vor putea fi triate fără multe dificultăți și relativ repede toate pacientele care nu intră în discuție. Lista restrînsă a persoanelor rămase după triere nu poate fi în niciun caz prea mare. Dar n-aș vrea ca vreunul din dumneavoastră să uite cumva că trebuie să-și potolească și foamea, în ciuda caracterului deosebit de urgent al acestor cercetări. Iar dacă nu intervine nimic special – la ora 23 închiderea serviciului! Perspectivile vor fi fără îndoială mai bune dacă ne începem ziua de mîine la ora 8 dimineața, cu forțe proaspete, bine odihniți, decît dacă ne-am suprasolicita inutil trupul și mintea.

Îi lăsa pe cei trei detectivi să-și împartă sarcinile.

În timp ce prezenta șefului poliției judiciare un scurt raport telefonic, Gatsky intră cu individul care aștepta la directorul Shearman înapoierea lui Tony Valdiva.

— Cu amicul nu-i nicio grabă, spuse detectivul, și depuse pe biroul lui Brewer un Colt masiv, calibru 45. Port ilegal de armă destinată provocării unei răni mortale – cum spune la carte – purtătorul fiind, pe deasupra, un delicvent de ordin penal eliberat pe cauțiune. Am cerut lui Potter dosarul lui Joe Bonetti.

Brewer îndreaptă conul de lumină al lămpii de birou asupra noului venit.

Văzu o ciudată față de pasăre. Nasul enorm, colțuros, avea un aspect cu atît mai dezgustător cu cît se reliefa dintr-o față suptă, cu pomeți proeminenți, cu ochii adînciți în orbite. Pupilele rămîneau neobișnuit de mari pînă și în lumina puternică a lămpii – un indiciu aproape sigur că omul era toxicoman. Capul îi era acoperit de un păr negru, ondulat, uleios, exagerat de lucios. În cravată, un ac din platină cu un briliant mare.

Inspectorul șef se ridică, înconjură biroul și se opri în fața lui Bonetti.

— Ce voiai de fapt de la Valdiva?

— Am citit odată într-o carte că în fața polițiștilor nu e bine să vorbești. N-am nevoie să mi se întoarcă pe dos fiecare cuvînt ce-l scot din gură. Eu...

Înainte ca Brewer să poată interveni, mîna lui Gatsky căzu ca un trăsnet pe umărul omului, care căzu grămadă.

Detectivul îl culese de pe jos ca pe un pachet și îl înfundă în scaunul inspectorului.

— Cuvintele n-am să ți le întorc pe dos, dar poate ceafa, ca să economisească Sing-Sing curentul pentru scaunul electric! Mi te pot snopi în bătaie, băiete, și nici cel mai mare profesor n-o să poată găsi vreo urmă pe trupșorul tău – nici măcar la autopsie! Și acum fă bine și răspunde la întrebările domnului inspector șef, înainte de-mi pierd răbdarea!

Bonetti își umezi buzele. Cutele de la nas la colțurile gurii îi tremurau. Avea respirația scurtă și întretăiată și vocea răgușită, fiecare cuvînt îi ieșea anevoie din gură.

— Puteți să mă omorîți – de la mine nu scoateți o vorbă!

Gatsky aruncă șefului său o privire întrebătoare.

Brewer îl opri, cu un semn abia perceptibil. Se așeză pe

marginea biroului său și îi vorbi, aproape monoton, făpturii care stătea ghemuită în scaun, crispată, cocoșată.

— Știi, desigur, începu el, jucându-se prudent cu Colt-ul, că te așteaptă câțiva ani de pușcărie pentru port ilegal de armă, și încă una bine încărcată. Pentru dumneata, ca delicvent pus în libertate doar pe cauțiune, asta înseamnă în primul rînd o nouă detențiune, pe un număr bun de anișori, și în al doilea rînd executarea restului pedepsei de care ai fost scutit condiționat. Dar dacă ești cuminte, s-ar putea să uităm că te-am găsit cu pistolul ascuns în toc sub haină. Detectivul nostru ar putea să declare că arma era vizibilă, dat fiind că mînerul ieșea din buzunar. Ar fi atunci vorba de port necamuflat de armă, ceea ce ar schimba situația mult mai avantajos pentru dumneata. Ar fi, dimpotrivă, dezavantajos pentru dumneata ca detectivul să declare, în calitate de martor, că în clipa în care l-ai văzut ai încercat să scoți Colt-ul. În cazul ăsta situația dumitale ar fi mult mai grea. Bineînțeles că ești liber să-ți croiești viitorul cum poftești. Și acum, poate te mai gîndești odată dacă nu e mai cuminte să răspunzi la întrebarea pentru ce ai vrut să iei contact cu Valdiva.

Bonetti băgă mîna în buzunarul hainei, scoase o tabacheră, o deschise și o apropie de ochi, cu gestul specific miopilor. Își scoase apoi o țigară, o aprinse și trase un fum, cu o vădită ușurare. De data aceasta nu mai vorbea cu respirația întretăiată.

— Nu-l cunosc decît foarte puțin pe Valdiva. Cînd m-am întîlnit întîmplător cu el ieri...

— Unde? îl întrerupse Brewer, fără să-și schimbe tonul.

— Pe stradă. Cred că venea de la hotelul Astor. Se ducea spre strada 42. Aproape că ne-am ciocnit. Și atunci, mi-a spus să vin la el la hotelul Stanmore. Ce voia, nu știu. Poate îl întrebați pe el.

Brewer ridică ochii spre Gatsky, care îi citi imediat privirea, și îi spuse cu indiferență:

— Du-te alături și dă un telefon procurorului. Tocmai îl interoghează pe Valdiva. Roagă-l să-l întrebe unde și când și-a dat întâlnire cu Bonetti.

În clipa în care detectivul ajunsese la ușă, Bonetti făcu un semn cu mîna.

— Bine, ați cîștigat. Am să vă spun eu, nu-i nevoie să vă mai dați osteneala cu Tony.

— Mulțumim pentru amabilitate. Cînd l-ai văzut, deci, pe Valdiva ultima oară?

— Alaltăieri seara, la Elite-Bar pe Broadway.

— Era singur? – sau împreună cu Miss...

Inspectorul părea că nu-și amintește numele.

...bruneta aceea de care e nedespărțit de cîteva săptămîni... ei! cum îi spune c-am uitat... Miss...

Bonetti dădu din cap.

— Femeile n-au ce căuta la Elite-Bar. L-am văzut destul de des în compania femeilor, dar în ultimul timp am fost într-una bolnav.

— Bonetti, văd că acum, după ce ai tras din tabachera ta o priză de coco, sau poate de heroină, ți-ai revenit destul de bine. Dar să nu umbli cu cioara vopsită. Nu sîntem nici pe departe atît de naivi cum ne cred cei din cercul dumitale. Timpul trece, și aș vrea să știu, în sfîrșit, ce treabă aveai cu Tony. Știu că ești toxicoman, dar nu cred că te duceai la el ca să faci rost de prafuri. De asemenea, ar fi contrar obiceiului dacă dumneata, ca toxicoman, ai juca totodată și rolul de traficant. Experiența arată că șefii înlătură repede pe colaboratorii de soiul ăsta pentru că în general sînt cam guralivi. Îi trimit sau în provincie, sau pe lumea cealaltă.

Gatsky trase tabachera din buzunarul lui Bonetti, care

între timp se mai îndreptase în scaun. Înainte ca gestul instinctiv de apărare al acestuia să-l fi putut împiedica.

— Domnule inspector, cred că ar fi cazul să mai așteptăm pînă ce trece efectul prizei pe care a luat-o, spuse Gatsky deschizînd tabachera și examinînd țigările. Nu-i rea ideea. Două din țigări sînt false. Dacă apeși puțin pe ele, printr-un mic orificiu se pulverizează o doză de praf alb.

Privi spre Bonetti, care, cu gura întredeschisă, ca hipnotizat, rămase cu ochii ațintiți asupra tabacherei.

— O să facem un tîrg cu dumneata, continuă Gatsky. Cîte o doză de coco, în schimbul unei doze de adevăr!

Îl ridică pe Bonetti din scaun, îl duse aproape pe sus pînă la ușă, o deschise, apoi se întoarse spre șeful său.

— Deocamdată îi fac înregistrarea și-l izolez într-o celulă. După felul cum se comportă mai tîrziu, vom putea formula și avizul de trimitere la procuratură.

Țipătul de protest al lui Bonetti fu înăbușit de mîna lui Gatsky, care se aplică ermetic peste buzele uscate ale feței descompuse.

Scena îi dispăcu inspectorului șef.

— Ușurel, Gatsky, fără forță, fără tîmbălău. Cît mai puțină vîlvă. După ce termini cu formele te duci în sala de lucru. Sper că s-au apucat de lucru acolo băieții, cuplează-te și dumneata.

Detectivul tocmai trecea cu protejatul său de pragul ușii, cînd apăru Collins în halatul său alb. După ce contemplă o clipă ciudata pereche dădu din cap spre Brewer, se așează, scoase din mapă două coli scrise la rînduri strînse, fotografii și schițe și le etală în fața sa.

— În primul rînd, am cercetat cu toată atenția mînușile tipului din Cadillac. Ca să mergem la sigur, am cerut analiza microscopică și cu reactivi chimici nu numai a exteriorului, ci și

a interiorului lor. Dar nu am obținut decît rezultate complet negative. În concluzie, nu există nicio îndoială că mîinile și mînușile lui Valdiva nu au fost în niciun contact cu o armă de foc pusă în funcțiune. Concluzia în ce privește mîinile rezultă din examinarea interiorului mînușilor de piele, căci, chiar dacă mîna e acoperită de o mînușă, urmele din pori ale gazelor provenite prin ardere lasă în mod inevitabil pe suprafața pielii indicii sigure și oricînd demonstrabile. Spun asta numai din considerente teoretice, căci în realitate nu prea e de conceput ca cineva să-i pună unui sinucigaș mînuși după ce acesta s-a sinucis. Totuși, am vrut să țin seama și de această eventualitate practic inexistentă.

Brewer examinează fotografiile, schițele și însemnările pe care expertul i le depuse pe birou.

— Odată cu aceasta, varianta sinuciderii a căzut.

— Absolut. Revolverele Smith & Wesson, mai ales modelele recente, sînt de o calitate și precizie extraordinară. Deși cantitatea gazelor din ardere este foarte mică după recul, chiar și cele mai slabe urme pot fi identificate cu precizie, pe cale fizică sau chimică. Faptul că nicio substanță de acest gen n-a fost găsită pe mîini sau în mînuși, e o dovadă incontestabilă că acestea n-au fost în contact cu o armă declanșată.

— Ai făcut și filme de proiecție după înregistrarea cu microscopul comparator?

— Dr. Kennedy îmi trimisese încă înainte de prînz proiectilul extras din pieptul lui Valdiva și marcat ca piesă probatorie. Urmele lăsate de glonte pe canelura țevii sînt perfect identice cu cele de pe glontelee tras experimental cu arma găsită în Cadillac. Clișeele luate cu ajutorul microscopului comparator – aveți aici un set de patru fotocopii – constituie dovada concludentă că glonteleele mortal a fost descărcat din revolverul Smith & Wesson găsit la locul crimei. Mai aveți aici clișeele comparative ale bazei glontelului

și ale altor patru cartușe trase experimental cu același revolver. Urma lăsată de percutor este la toate absolut identică.

— Multe mulțumiri, Collins. Sper că ați făcut și duplicate, nu? mai întreabă inspectorul șef în timp ce strângea toate documentele în mapă.

— Triplicate, răspunse expertul zîmbind. Să fie! Parcă văd că procuratura ne mai cere pe neașteptate un al doilea set cu toate materialele, din mai știu eu ce motive, pe care nu le cunoaștem și care nici nu ne privesc – și atunci să vezi scandal dacă mai pierdem timpul cu operațiunile de copiere!

— Cum stăm cu analiza firelor și bucății de tiv?

Collins scoase din servieta sa câteva formulare și fotografii lipite pe cartoane.

— Fibrele găsite pe clanța interioară a portierei din dreapta, deci lîngă locul din dreapta conducătorului mașinii, sînt dintr-o blană de Vicuna. E cea mai scumpă lînă pură de lama din rasele Guanako și Huanako, care trăiesc în munții Cordilieri, și se prelucreează numai în Chile și Peru. Nu s-a putut stabili de la care din cele două rase provine blana. Nu dispunem pentru analiză decît de șase fibre. Dar, fără îndoială, haina lucrată din acest material este extrem de scumpă. În afara țărilor de origine, lîna de Vicuna nu e mai niciodată prelucrată în stare pură. Un specialist mi-a spus chiar că pînă și în Chile sau Peru lîna de lama nu e folosită azi decît în amestec cu alte fibre textile. La noi, stofele de Vicuna care conțin în proporție de 50% alte soiuri de lînă sînt deja considerate de calitate foarte fină. Asistentul meu apreciază că o haină de damă trei sferturi din lînă pură de Vicuna poate costa peste 1000 de dolari. Ceea ce micșorează sensibil cercul furnizorilor. Ceea ce te va bucura, desigur, adăugă Collins umplîndu-și pipa. Demn de luat în seamă mai este apoi fragmentul de tiv agățat tot de mînerul portierei. Am stabilit

cu destulă precizie compoziția colorantului din restul ăsta de mătase. Dacă o să dai vreodată de urma hainei, fibrele de Vicuna și bucățica de tiv au să permită, fără îndoială, identificarea ei după ruptura din locul respectiv – afară doar de cazul că n-a fost cumva stopată artistic. Iar aici, – expertul arată spre clișee – ai setul complet de fotografii color mărime naturală, apoi amplificate în trei dimensiuni diferite, extrasele de culori și analizele coloranților.

Collins se ridică.

Inspectorul șef îl conduse pînă la ușă.

— Nici nu știi, Collins, cît te invidiez. Lucrezi cu materiale palpabile, cu cifre, greutăți și date ce pot fi determinate precis – în timp ce noi trebuie s-o scoatem la capăt cu elemente cu totul subiective, să modelăm forme clare din structurile atît de schimbătoare ale sentimentelor omenеști...

Brewer strivi țigara fumată pe jumătate.

— Încă o dată, multe mulțumiri.

În clipa în care ieși în coridor, ușa de la antecameră se deschise și intra Potter.

— Constatările principale – poate examinați materialul, și depuse la rîndul său pe birou cîteva procese verbale, fotografii și schițe.

Brewer se așeză și îi oferi fotoliul confortabil din stînga sa. Își privi ceasul de la mînă.

— Încet-încet m-apucă foamea, dar hai să vedem mai întîi roadele cercetărilor duminică.

Potter trie materialele.

— Interesant, în primul rînd, este că arma crimei a fost prevăzută cu un amortizor de zgomot.

Inspectorul ridică privirea, surprins.

— Dar cînd am găsit-o lîngă Valdiva n-am văzut așa ceva.

— Mi-a venit ideea să mă uit mai atent, cînd am observat

urme de gaze arse în spatele creștăturii înălțătorului. Ele apar numai atunci cînd pe țeavă a fost fixat un amortizor de sunete. Rolul acestuia constă în frînarea gazelor provenite din pulberea explodată, ceea ce reduce și zgomotul detonației. În acest proces, particule deviate sînt azvîrlite înapoi și se depun în toate spațiile neetanșe dintre țeava amortizorului și cea a armei. Am mai găsit urmele unui inel de cauciuc, prevăzut probabil cu o fantă îngustă care să permită trecerea lui în jurul țevii, peste creșătura înălțătorului. Folosirea amortizorului explică și faptul că focul tras n-a alarmat pe nimeni, sau cel puțin n-a atras atenția nimănui. Se mai adaugă și o amortizare naturală a detonației prin faptul că arma a fost descărcată în interiorul automobilului.

— Foarte important, Potter.

— Amprente n-au putut fi găsite nici în interiorul mașinii și nici pe suprafețele exterioare. Descoperiserăm noi trei amprente de toată frumusețea la un moment dat, la extremitatea din stînga a parbrizului. Am fost încîntați, dar după identificarea lor a trebuit să constatăm că aparțin polițistului trimis de Sectorul I la fața locului, care, după cum a precizat imediat, vrînd să privească mai atent în interiorul mașinii, a atins parbrizul cu mîna stîngă. În afară de această constatare dezamăgitoare, amprentologul nostru nu s-a ales cu nimic altceva. Cine mai comite azi o crimă cu mîna goală, adăugă Potter cu un oftat, cînd în sute de romane polițiste se arată cum cea mai mică amprentă poate să se soldeze cu o sentință capitală?!

— Trebuie să căutăm noi posibilități, Potter. Oricum, cred că unele progrese tot am făcut.

— Nu mai am vederea destul de bună pentru meseria mea, domnule inspector. Collins stă mult mai bine din punctul ăsta de vedere. În orice caz, o să-ncerc și eu să trec de

la stricta dactiloscopie la alte procedee. Iată, de pildă, câteva fotografii stereoscopice.

Scoase câteva diapozitive color din plicurile lor de celofan și le întinse lui Brewer, împreună cu un binocular pliabil.

— Cu ajutorul acestor fotografii color stereoscopice am putut să reconstituim poziția exactă a victimei și să așezăm un manechin cu membre mobile într-o poziție identică. În felul ăsta au putut fi stabilite traiectoria și unghiul de incidență ale proiectilului, precum și poziția exactă a celui care a tras.

Brewer examină pe rînd imaginile stereoscopice cu ajutorul binocularului ținut contra luminii.

— Firul roșu arată probabil traiectoria glontelui, nu?

— Da, și anume cu o probabilitate apropiată de certitudine. Asasinul a stat lîngă portiera cu geamul coborît, la stînga celui de la volan, și a îndreptat revolverul spre partea stîngă a pieptului lui Valdiva. Mai mult ca sigur. Un lucru n-am putut lămuri, și anume dacă făptașul a tras cu mîna dreaptă, sau dacă nu cumva e stîngaci.

Potter urmărește cu un creion metalic liniile punctate în diferite culori de pe schița reprezentînd locul crimei.

— Vedeți, domnule inspector, în direcția marcată aici arma putea fi descărcată atît cu mîna stîngă, cît și cu cea dreaptă, dacă respectivul lua o poziție puțin mai la stînga, lateral.

— Ai făcut într-adevăr o treabă excelentă, din toate punctele de vedere, Potter. Cred că scăderea importanței amprentelor se compensează prin alte realizări deosebite, ca asta a dumitale.

Vădit măgulit, Potter își aprinse o țigară subțire de foi, trase cu nesăț primele fumuri, apoi se ridică.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, domnule inspector, mă întorc la laborator cu tot materialul și vi-l trimit înapoi mîine

dimineată. Aș vrea să-l mai trec odată în revistă și să-l aranjez cronologic. În caz că mai intervine un element nou – sîntem prinși acum cu cercetări suplimentare – o să vă informăm imediat. Dar nu cred că e cazul să vă faceți iluzii.

Strînse cu grijă fotografiile și celelalte materiale și plecă. Brewer se rezemă în scaunul său. Trebuia să recunoască, era obosit, pur și simplu. Istovit. Făcu o socoteală. Acest caz Valdiva îi suprasolicitasese nervii timp de peste cincisprezece ore, iar de la preluarea serviciului de noapte în seara trecută se scurseseră aproape douăzeci și nouă de ore. În romanele polițiste, în filme sau pe micul ecran, detectivii, inspectorii, comisarii nu observau niciodată. Pe de o parte toți erau supraoameni, căci rezistau fără pic de somn și hrană, și pe de altă parte trăiau cu mult sub nivelul muritorilor de rînd și chiar al criminalilor urmăriți de ei, fiindcă erau invulnerabili față de orice sentiment și incapabili de dragoste. Tipul de om pe care îl reprezentau ei nu există nici la sediul central din New York, nici la direcția poliției din Honolulu, prezidiul din Hamburg, prefectura Parisului sau bătrînul Scotland Yard. Căci polițiștii sînt și ei oameni, reflectă Brewer. De ce oare sînt ei puși în toate romanele polițiste într-o lumină atît de falsă?

Asta e, și gata, își încheie Brewer gîndurile. Privi la ceas, dădu să se ridice cu intenția de a se duce la Flanagan pentru o cină la repezeală, dar în clipa aceea intră un curier cu expertiza trimisă de biroul medicului legist.

Dr. Kennedy expunea concluziile autopsiei și ale cercetărilor de laborator.

Moartea lui Valdiva a fost provocată de pătrunderea glontelui în inimă și hemoragia internă inerentă. Urmele gazelor lăsate de arderea pulberii pe marginea rănii demonstrează că arma a fost descărcată din imediată apropiere, dar lipsa unei bășicări a pielii și țesutului în jurul

orificiului produs de glonte exclude ipoteza că țeava armei ar fi venit în contact cu corpul. Intervalul dintre gura țevii și punctul de pătrundere a proiectilului a fost apreciat la 5–15 mm.

Din punctul de vedere strict al medicinei judiciare, ipoteza unei sinucideri nu este înlăturată. Dacă ea se confirmă, explică dr. Kennedy în expertiza sa, înseamnă că Valdiva a fost stîngaci, deoarece canalul produs de proiectil se află într-un unghi de circa 48 de grade în direcția de la stînga spre dreapta, ceea ce exclude din punct de vedere anatomic posibilitatea descărcării armei cu mîna dreaptă, afară de cazul cînd arma ar fi fost ținută cu mîna stîngă și descărcată cu degetul mare al mîinii drepte. Or, o asemenea poziție absurdă nu-și găsește un precedent în vasta literatură de specialitate privind diferitele modalități de sinucidere cu arme de foc.

În afară de aceasta, experiența arată că sinucigașii așază totdeauna revolverul sau pistolul automat direct pe locul în care descarcă arma, ceea ce nu se confirmă în cazul Valdiva.

Proiectilul de plumb, puțin turtit, cu marcajul regulamentar atașat și signetul crestat, arată mai departe dr. Kennedy, a fost trimis laboratorului.

La examinarea organelor interne și analiza conținutului din stomac, vezică, rinichi, ficat și intestine nu s-a constatat nicio urmă de substanțe toxice, în niciun caz alcaloide, astfel încît într-o perioadă probabilă de cel puțin cinci-șase zile înainte de moartea sa Valdiva nu putea să-și fi administrat nici heroină, nici cocaină sau alte stupefiante. Concluzia generală infirmă orice formă de toxicomanie, deoarece cantitățile consumate de obicei în asemenea cazuri lasă urme clare chiar după o perioadă de abstenență de două sau mai multe săptămîni. Lipsa acestor urme ar fi presupus o cură de dezintoxicare, dar nu există indicii ale unei asemenea cure.

De pe urma analizei conținutului organelor digestive a

rezultat un întreg meniu: produse de roșii, carne friptă, probabil de vită, spanac, amidon, derivate de lactoză și caseină, cristale de zahăr, hidrați, fermenți de bere, precipitații de oxizi proveniți din alcool concentrat.

Corelînd toate datele obținute dr. Kennedy a îngustat intervalul în care trebuie să fi intervenit moartea, la aproximativ treizeci de minute, și anume între orele 22,20 și 22,50.

Brewer își notă pe fișa provizorie un rezumat al raportului și se ridică.

Coborî la parter, cu intenția, deci, de a se duce la Flanagan. Dar renunță la această idee, amintindu-și de atmosfera plicticoasă și searbădă din acest local, unde de șase decenii „copoi” de toate categoriile își luau, veșnic grăbiți, cafeaua filtru, prînzul sau cina. Voia ca cel puțin o jumătate de oră să se mai gîndească și la altceva, la orice, numai la treburile profesionale nu. Nu avea chef să povestească nimic colegilor, și nici să asculte poveștile lor. Nu voia să vadă pe niciun Sloan și pe niciun Gatsky, sau Sarg, sau Lowett. Simțea nevoia unui alt local, voia să mai vadă și alte figuri și să mănînce.

Din clipa în care i se limpeziră aceste gînduri, pe lîngă pofta de mîncare fu cuprins și de o sete insuportabilă.

Ajuns în stradă, își continuă reflecțiile.

Prin urmare, în primul rînd ar trebui să se înfrupte cu ceva din ale mării. Vreun pește oceanic, picant. Apoi un vin alb, tare, sec. Un Chablis, îi încolți ideea.

Restaurantul Swett's Scafood ar fi cel mai indicat.

Se îndreptă cu mașina spre Fulton Street, și în timpul scurtului drum se bucura de plăcerile cu totul neprofesionale care îl așteptau.

Și nu fu decepționat de ceea ce urmă.

Cînd după vreo oră se întoarse în biroul său, toată lumea,

și mai ales cazul Valdiva îi apărură într-o lumină mult mai trandafirie decît înainte de cina binefăcătoare.

Cei patru detectivi se aflau în sala de lucru, unde fuseseră conectate provizoriu trei telefoane suplimentare. Își potoliseră cu schimbul – bineînțeles, la Flanagan – și foamea, și setea.

— Pînă acum nimic demn de menționat, raportă Sloan. N-aș fi crezut niciodată că sînt atît de mulți care au de-a face cu tiroida. Ba funcționează prea mult, ba prea puțin, ba trebuie tăiată o bucățică, ba i se administrează pacientului substanțe endocrine pentru îmbunătățirea metabolismului. Am avut grijă să mă documentez la dr. Kennedy. Apropo, el s-a dus acasă și v-a lăsat vorbă că, din păcate, telefonul său va fi deranjat pînă mîine dimineața.

— Ce-i cu Bonetti? întrebă inspectorul.

— Pînă acum zece minute mergea destul de bine, raportă Gatsky. I-am spus gardianului că dacă-l apucă un acces de furie să-mi dea un telefon. L-am informat pe medicul de serviciu. Încă ceva. Dacă i se moaie șira spinării și picioarele, apare sudoarea rece și încep palpitațiile de rigoare, o să-i facă bineînțeles o injecție – altminteri n-are decît să urle cît poștește. O să vedem apoi ce putem scoate de la el. Numai că, după cum zice doctorul, pînă atunci s-ar putea să se facă miezul nopții.

— Spune-i doctorului să-l mențină pe cît se poate conștient, deci să evite un colaps. Există destule surrogate care produc la început puțină amețală. Mîine dimineață de la opt în sus vreau să-l am bun de interogatoriu.

Își privi subalternii cu severitate.

— Dar în seara asta la ora 11 – închiderea serviciului, clar? Numai dacă nu...

Se întrerupse, pentru ca să adauge încet:

— Eu mă duc la șeful poliției judiciare.

Își luă toate hîrțile și o porni spre șeful său suprem.

John Kinsay era pe punctul de a pleca. Trebuia să se ducă la primarul general, dar mai rămase puțin ca să asculte un scurt raport al lui Brewer.

— Să sperăm că vom lămuri lucrurile. Presa a început să se agite.

Inspectorul șef îi făcu loc să iasă și se întoarse în biroul său. Îl sună pe Hamlin și-l invită la o scurtă consfătuire. Examină rezultatele cercetărilor, perspectivele și proiectata colaborare.

Exact la ora 23 și-au spus noapte bună și s-au despărțit.

CAPITOLUL 6

ZIUA URMĂTOARE

Reporterii se țineau scai de Brewer pe coridorul spre biroul acestuia.

În mod inexplicabil, în „Globe” apăruseră amănunte în legătură cu asasinarea lui Tony Valdiva. În acerba concurență pentru senzația zilei, presa declanșa acum proteste violente împotriva favorizării unui singur ziar.

Inspectorul șef dădu organelor tutelare toate asigurările posibile că nu știe nimic de informația apărută în „Globe” și că nici nu a avut vreun rol, direct sau indirect, în legătură cu această informație. Ceea ce nu reuși să oprească valul de reproșuri și întrebări care se revărsa asupra sa. Totuși, în ciuda amenințărilor și insistențelor, rămase credincios principiului său ferm de a nu da niciodată informații asupra unor cercetări încă neîncheiate.

— Ceea ce publică reporterii cu imaginație nu cade în competența organelor noastre de resort, declară el gazetarilor. Avem un ofițer de presă – el este cel care dă comunicate. El nu se amestecă în cercetările noastre, și tot așa noi respectăm sarcinile care îi revin. Asta-i tot. Deocamdată, totul se rezumă la faptul că sîntem pe anumite urme.

Brewer ridică din umeri, făcu cu brațele un gest larg în semn de regret, după care dispăru după ușa biroului său.

Primul se prezentă detectivul Sarg, care îi raportă despre rezultatul investigațiilor la spitale. Din cînd în cînd, își împrăștiă memoria aruncîndu-și cîte o privire fugară într-un teanc de hîrtii.

— Am vrut să epuizăm încă în timpul nopții măcar principalele spitale. Ne-ați trimis acasă, dar dispoziția dumneavoastră n-a fost respectată. Pînă să terminăm cu telefoanele s-a făcut ora 1, în schimb am dormit mult mai bine. Listele noastre cuprind 131 de pacienți între douăzeci și cinci și treizeci de ani care au fost operate de tiroidă între 12-27 aprilie. La o triere mai strînsă au rămas 54. Eu am luat 21, Sloan 18 și Lowett 15. Pe cîteva din ele le-am scos din cauză încă în cursul nopții, din motive obiective. Două, de exemplu, muriseră între timp, cinci se aflau în spitalizare neîntreruptă după intervenția chirurgicală, iar la altele existau împrejurări care exclud categoric posibilitatea oricărui amestec cu cazul Valdiva. În momentul de față continuăm cu trierea. Lowett și Sloan sînt pe drum, trebuie să sosească. Gatsky e jos la Bonetti. Dacă sînteți de acord, mă ocup acum mai departe de candidatele mele. În cazul cînd toate rezultatele vor fi negative, începem cu un al doilea grup de spitale. Dacă nici cu ele nu rezolvăm nimic, trecem la trierea listelor de pacienți din clinicile particulare.

— De acord. Între timp, eu mă duc să fac o șuetă cu Bonetti.

Intrînd în celula de izolare, în care se mai aflau Gatsky și medicul, Brewer îl găsi pe Bonetti sub efectele îngrozitoare care intervin la orice toxicoman atunci cînd organismul său este lipsit de stupefiant.

Medicul îl luă pe inspector de o parte.

— Clientul dumneavoastră se mai află, pentru scurtă

vreme, într-o stare de relativ calm, căci e sub influența unui narcotic destul de puternic pe care i l-am administrat, bineînțeles nealcaloid. Noaptea i-am dat în două rînduri hidrat de cloral. Dar nu-ți face iluzii, încă puțin și reîncepe agitația. De cele mai multe ori, calea de aici pînă la accesul propriu-zis de furie e destul de scurtă, pentru un profan surprinzătoare. Din punct de vedere strict medical, ar trebui să expediem omul imediat într-o clinică de psihiatrie. Dar îmi spune detectivul că ții mult să-l iei la întrebări.

— Am descoperit în tabachera lui Bonetti o rezervă de stupefiant abil camuflată – heroină sau cocaină, nu știu ce-o fi și nici nu mă interesează deocamdată. Dacă Joe al nostru se trezește, și-l apucă foamea aia nebună de pulbere albă, știi dumneata, îi explică Brewer zîbind, îi arăt puțin tabachera...

Medicul îl întrerupse.

— Dacă vrei să știi părerea mea, domnule inspector, îți faci iluzii. Omul n-a mai prizat nimic de paisprezece ore. Un toxicoman înrăit ca el turba pînă acum dacă n-ar fi fost narcotizat cu doze considerabile de alte substanțe. Orice încercare de a determina o asemenea epavă să scoată cîteva cuvinte cît de cît rezonabile va rămîne sortită eșecului cît timp e lipsit de praful său alb!

Brewer rămase pe gînduri.

— Crezi, doctore, că nu știu și eu asta, aproape la fel de bine ca dumneata? Doar avem o rezervă apreciabilă, camuflată în țigările false ale lui Bonetti! Pe șoareci îi prinzi cu slănina, pe toxicomani cu heroina sau cocaina. Am să-i propun un tîrg. Cîteva informații bune, contra unei prize de praf alb!

Medicul se duse spre ușă, o deschise și înainte de a ieși se mai întoarse o dată.

— Din cînd în cînd m-apucă o criză de surzenie, pe cît de subită pe atît de trecătoare, dar cu atît mai pronunțată.

Brewer nu apucă să răspundă ceva, și medicul trînti ușa în urma sa.

Bonetti se trezi, probabil din cauza zgomotului. Privi în jurul său, își acoperi ochii cu palmele, scoase cîteva sunete nearticulate, încercă să se ridice, dar se prăbuși.

Gatsky se duse la chiuvetă, umezi cîrpa de acolo, care era destul de mică pentru a nu putea fi transformată într-un ștreang, și începu să maseze energic capul și obrajii lui Bonetti.

A durat o bună bucată de timp pînă ce prizonierul își mai reveni. Sări pe neașteptate în picioare și, după o clipă de șovăială, se îndreptă împleticindu-se spre ușă. Dar nu apucă să pună mîna pe clanță și detectivul îl luă pe sus și-l așeză la loc pe prici.

— Să lăsăm excursiile, băiețăș. Mai bine să stăm puțintel de vorbă. Uite, domnul Inspector șef abia așteaptă să-i povestești cîte ceva.

Bonetti nu părea să înregistreze cuvintele lui Gatsky. Pentru el nu erau decît o înșiruire de sunete fără nicio noimă. Își muta de la unul la celălalt privirea stinsă, cu pupilele contractate.

Deodată se ridică din nou, cu mișcări surprinzător de sigure, se îndreptă spre Brewer, îl apucă de reverele hainei și începu să îngameze vorbe fără șir. Vocea sa se transformă în scurte sunete stridente.

Brewer își întoarse fața. Duhoarea fierbinte a omului îi făcea greață. Cu o mișcare energică dădu jos mîinile de pe el și îl așeză pe Bonetti pe scaunul înșurubat în podea.

— Poți să zbieri cît vrei, nu te împiedică nimeni. De afară nu se aude absolut nimic.

O forță invizibilă începu să zgîlțîie trupul lui Bonetti. Dinții îi clănțăneau. Degetele subțiri și lungi i se înfingeau în

coapse. Începu să scîncească, căzu în genunchi, întinse brațele și se prăbuși la pămînt.

Gatsky îl ridică cu brațul stîng, iar cu mîna dreaptă îi arătă de la distanță tabachera deschisă.

— Ai de gînd să vorbești?

Bonetti se smuci brusc din brațul lui Gatsky, care îl ținea rezemat de perete, și întinse mîinile la tabacheră. Dar Brewer îl imobiliză încercuindu-l cu brațele.

Gatsky, făcînd un pas înapoi, îi arătă lui Bonetti țigările preparate și apăsă ușor cu degetul pe una din ele, lîngă orificiul abia vizibil, din care țîșni un jet subțire de praf alb.

— Zău, mi se rupe inima, Joe... să risipesc comoara asta de pulbere, în loc să...

Bonetti gîfii, corpul i se încordă. Dădea dovadă de o forță neașteptată.

Brewer îl ținea cu brațele ca într-o menghină, dar îi vorbi cu duhul blîndeții.

— Dacă ești cuminte și vorbești, Bonetti, nenea Gatsky are să repete figura cu țigările chiar sub nările tale. Ia gîndește-te puțin, chiar dacă tăcerea e de aur, pentru tine vorbitul înseamnă prăfulețul ăsta alb fără de care știi bine că nu poți să trăiești...

Rezistența lui Bonetti cedă repede. Atîrna inert în brațele inspectorului, care așeză trupul vlăguit pe prici.

Gatsky se apropie de Bonetti.

— Pentru ce îl căutai pe Valdiva? îl întrebă el, scoțînd cu grijă din tabacheră una din țigările false și ținînd-o între arătător și degetul mare. Ei – vorbești, sau nu?

Bonetti avea respirația întretăiată. Cuvintele îi ieșeau cu mare greutate din gură.

— Dați-mi... dați-mi, doar o dată... vă jur... spun tot – dar dați-mi... măcar o dată...

Brewer se așeză pe marginea priciului.

— Întîi vorbești, pe urmă prizezi. Asta-i ordinea, și așa rămîne. Știi bine, Joe, că noi ne ținem totdeauna de cuvînt. Bonetti horcăi.

Gatsky îl lovi peste față cu dosul palmei de la stînga la dreapta, și din nou cu palma de la dreapta la stînga. O făcu ușurel, căci nu voia decît să-l trezească din buimăceală pentru a putea obține de la el declarații inteligibile.

— Dă-i drumul, Joe, cu cît te spovedești mai repede, cu atît îți capeți mai repede prăfulețul tău iubit. Prin urmare, te-ai dus la hotelul Stanmore la cererea lui Valdiva? Sau te-a trimis la el șeful vostru? Sau ce?

Bonetti își deschise gulerul cămășii cu un gest violent și trase aer cu nesaț.

— Voiam să-l avertizez – cînd eram la ananghie mă ajuta întotdeauna – cu heroină curată – și amestecul mi-l făceam singur.

— Să-l avertizezi, în legătură cu ce? îl întrebă Brewer, de data aceasta pe un ton cu totul schimbat.

Urmă o pauză, după care Bonetti răspunse cu o voce stinsă:

— Trebuia să fie lichidat – aflaseră că face afaceri pe cont propriu – voiam să-l avertizez...

Brewer dădu din cap.

— Te gîndeai, desigur, că pentru un serviciu ca ăsta Valdiva are să te răsplătească – cu bani – sau poate – cu heroină? Cocaină?

— Heroină... numai heroină... am spus tot... mi-ai promis... și încercă să se ridice în capul oaselor, dar recăzu neputincios.

Brewer luă tabachera din mîna lui Gatsky.

— Îndată, Joe. Încă un mic efort de memorie. Chiar dacă-ți vine greu. Cu atît mai mult ai să savurezi pe urmă

prăfulețul. Deci – cine urma să-l lichideze pe Valdiva? Și cine a dat ordinul?

Bonetti aruncă priviri imploratoare spre Brewer și Gatsky.

— Dați-mi măcar un pic! Un avans – cât de puțin – un avans la paradis...

Cu un efort vădit, își întoarse capul spre inspector. Brewer apăsă ușor de tot cu degetul lângă orificiul uneia din țigările preparate. Nourașul pulverizat îl suflă spre fața lui Bonetti și întoarse prudent capul.

Cu respirația șuierîndă Bonetti se grăbi să tragă în piept particulele minuscule înainte ca ele să se volatilizeze, apoi recăzu pe priciul său.

Gatsky îl zori:

— Numele! Cine l-a ucis? Cine a dat ordinul?

Bonetti zăcea cu ochii închiși. După o pauză, vorbi abia inteligibil.

— Nu pot să jur nimic. Tot ce știu e doar din auzite – aluzii – unii pomeneau pe șoptite de „Harry-Pistolarul”...

Bonetti tăcu. Detectivul îl ridică în capul oaselor.

— Și cine a dat ordinul?

Gura lui Bonetti se strîmbă într-un zîmbet crispat.

— Și ce-i dacă vă spun numele? Pietro Nardi – poftim! Credeți că puteți să luptați împotriva lui Nardi? continuă el chicotind și clipind din ochii umezi. Are relații în lumea mare – în parlament – știți tot atît de bine ca și mine – jos mâinile de pe Pietro Nardi – omul sindicatului pentru achiziții – în Europa și Orientul Apropiat...

Cînd Gatsky îi dădu drumul, Bonetti se prăbuși ca un bolovan. Respirația reîncepu să-i șuiere, corpul începu să i se scuture în spasme.

Brewer se ridică, apoi se adresă lui Gatsky.

— Cheamă medicul! Repede!

Statura masivă a detectivului se puse în mișcare mai

repede decît ar fi fost de aşteptat din partea unui om de proporţiile lui.

Îeşind, lăsa uşa celei deschisă de un lat de palmă.

Brewer se duse la chiuvetă, deschise robinetul, udă cîrpa şi o stoarse.

Stătea cu spatele la prici.

Cu siguranţa unui somnambul, Bonetti întinse mîna după tabachera pe care inspectorul o pusese pe poliţa de la căpătîiul priciului, o deschise, sustrasе ţigările cu heroina camuflată, închise tabachera, o puse la loc, ascunse preţioasele ţigări în batistă, şi batista sub vestă.

Cînd Brewer se apropie de prici, vînturînd cîrpa umedă, Bonetti zăcea din nou în nemişcare. Inspectorul îi masă fruntea şi obrajii, dar el nici nu părea să-şi dea seama.

Medicul intră în celulă, urmat de Gatsky.

După un scurt examen, el aruncă celor doi poliţişti o privire nu tocmai prietenoasă.

— Nu ştiu ce s-a petrecut aici, şi nici nu vreau să ştiu. N-aveţi decît să procedaţi cum vă dictează conştiinţa. Numai că omul ăsta are nevoie neîntîrziat de tratament clinic, şi eu trebuie să mă îngrijesc de treaba asta.

Brewer nu părea să fi luat notă de observaţiile critice ale medicului.

— Cînd credeţi că va putea fi interogat? De fapt, ne-a şi spus cîteva lucruri foarte interesante, dar ştii cum e, doctore, fără respectarea prevederilor procedurii penale nu poţi face mare lucru nici cu declaraţiile cele mai valoroase. Şi nici cu un proces-verbal nu se rezolvă treaba la un proces, e nevoie de declaraţiile martorilor sub prestare de jurămint. Te-aş ruga, în consecinţă, să te îngrijeşti cît mai bine de sănătatea amicului nostru.

Înainte ca medicul să fi putut replica ceva, inspectorul părăsi celula împreună cu detectivul său.

În biroul său găsi rapoartele despre rezultatele încercărilor de a se da de urma pacientei cu cicatricea.

Cazurile urmărite de Sloan și Lowett nu meritaseră osteneala. Numai ultima din urmele de care dăduse Sarg părea să ofere șanse de reușită. La „Jewish Memorial Hospital” din blocul Broadway, strada 19, el obținuse informații despre o pacientă în vîrstă de douăzeci și șase de ani, operată de glanda tiroidă la 15 aprilie, de care o asistentă din spital își amintea că avea o haină maro trei sferturi. În una din copiile fotografiilor găsite asupra lui Valdiva, pe care Sarg le-o arătase, atît ea cît și o altă asistentă de la biroul de internare o recunoșteau aproape cu certitudine pe pacienta în chestiune. Cele două asistente găseau o mare asemănare între fotografie și fosta lor pacientă. În registrele spitalului aceasta figura sub numele Belinda van Dooren, domiciliată în East 72 Madison. Sarg plecase deja la fața locului pentru a se interesa de Belinda van Dooren.

Inspectorul îl însărcină pe Gatsky să culeagă de la serviciul cazierului datele principale despre „Harry-Pistolarul”. Se ridică.

— ...după care te duci la masă, Gatsky, dar pe cît posibil nu la Flanagan, căci acolo vreau eu să mă duc să iau ceva, și inima îmi dorește o friptură garnisită cu cartofi prăjiți, nu cu informațiile dumitale despre Harry. După-masă ne întîlnim din nou aici.

CAPITOLUL 7

BELINDA VAN DOOREN

Brewer tocmai se întorsese de la masa de prînz, cînd ușa se deschise și detectivul Sarg, pe cît de politicos pe atît de stîngaci, introduse în biroul șefului său o tînă ră de vreo treizeci de ani.

Din spatele ei, Sarg făcu un semn cu ochiul.

— Am trecut deja pe la Potter, domnule inspector.

Brewer dădu din cap, abia perceptibil.

— Luați loc, Miss..., inspectorul îi oferi un scaun alături de biroul său, ...Miss van Dooren.

Asemănarea ei cu fotografiile din portofelul lui Valdiva era într-adevăr izbitoare.

După o scurtă ezitare se așeză, apoi își descheie haina de tweed vernil.

— L-am urmat pe agentul dumneavoastră deși nu eram obligată s-o fac, aș vrea să fie limpede, căci știu că...

Brewer examina mantoul ei verde, oarecum decepționat. Zîmbi îndatoritor.

— Apreciem amabilitatea dumneavoastră, care nu e nicidecum ceva obișnuit. Dar faptul că sînteți înțelegătoare ne... — făcu o pauză aproape imperceptibilă — ...și vă ușurează situația.

Ea își dădu jos mantoul de pe umeri, își aprinse o țigară și o introduse tacticos într-un lung portțigaret.

— Aș dori să știu ce vreți de la mine. Agentul dumneavoastră mi-a refuzat orice explicație, mi-a dat doar de înțeles că ar fi vorba de o informație, dar nu am ce să vă spun. Nu știu nimic. Acum, când mă gîndesc mai bine, găsesc că toată povestea asta e mai mult decît ciudată. Cred că lucrul cel mai nimerit e să-mi chem avocatul, doar e dreptul meu.

Detectivul Sarg făcu din nou semn cu ochiul șefului său.

— Domnișoara a fost foarte amabilă. Dacă dorește să vorbească cu avocatul dumneaei, cred c-ar trebui să-i satisfaceți dorința.

— Cine este avocatul dumneavoastră? întrebă Brewer. Ea ezită.

— Dacă nu durează mult, poate renunț...

Brewer desluși șoaptele nearticulate ale detectivului.

— N-am nimic împotrivă dacă vreți să vă chemați avocatul. Deși, de cele mai multe ori, asemenea cereri le fac cei care sînt suspectați de vreun delict penal. Ieri, de pildă, a fost la noi aici un gangster cu multe păcate la activul lui. L-a chemat imediat pe Sam Greemberg, adăugă Brewer, observînd-o atent.

Ea trase din țigară de cîteva ori, suflă prelung fumul și simulă o criză de tuse.

— Vreți să-mi spuneți, în sfîrșit, despre ce e vorba? Pentru ce a trebuit să vii aici? Bănuiesc că trebuie să fie ceva serios, dacă trimiteți agentul să scoată o femeie din pat!

Trase insistent din țigară, apoi adăugă:

— Cum ați ajuns la numele meu? La adresa mea?

— Nu doream neapărat să vă deranjăm, Miss van Dooren. Dar după ce Tony Valdiva și-a recăpătat cunoștința pentru cîteva clipe și a pronunțat numele dumneavoastră...

— Și-a recăpătat cunoștința... Ea îl privi neîncrezătoare pe Brewer. Cu un gest violent strivi țigara de talpa pantofului, călcă peste mukul încă nestins, apoi tăcu.

— Nu trebuie să credeți chiar tot ce scrie în ziare. Din anumite motive, am anunțat că Valdiva a încetat din viață. Dacă în clipa descărcării armei inima lui ar fi fost în pulsația de dilatare, moartea lui ar fi intervenit, într-adevăr, imediat. Dar așa, glonte a trecut pe lângă inimă. Oricum, pînă la intervenția reușită a chirurgului a plutit între viață și moarte.

O privi drept în ochi.

— În orice caz... – se opri la timp, căci era să spună ați fost –, sînteți prieteni, adăugă el.

Ea scoase din nou o țigară și o aprinse.

— L-am cunoscut doar în treacăt. De unde pînă unde a pronunțat numele meu – asta nu înțeleg.

— Și adresa dumneavoastră, completă Brewer. Ce a mai spus apoi nu s-a putut înțelege, imediat și-a pierdut din nou cunoștința, dar medicii cred că în cîteva ore are să-și revină și o să poată vorbi. Acum o să înțelegeți de ce v-am invitat aici.

Adăugă flegmatic:

— Sînt inspectorul șef Brewer. David Brewer. Conduc Inspectoratul „P” al Comisiei poliției judiciare.

— Comisia poliției judiciare? repetă ea cu o indiferență forțată. Mîinile i se cramponară însă involuntar de marginea mesei, iar țigara îi tremură între degete.

— Miss van Dooren, nu v-a surprins deloc cînd v-am spus că în primul său moment de luciditate Tony a pomenit în primul rînd numele și adresa dumneavoastră. Nu v-a surprins nici cînd v-am vorbit de glonte care a trecut la un fir de păr de inima lui. Nu este deci evident că știrea împușcării lui Tony nu însemna o noutate pentru dumneavoastră? Cu alte cuvinte, că aveai cunoștința de cele întîmplate?

Ea își umezi buzele și se îndepărtă cu scaunul de masă, prefăcându-se că umblă în poșetă.

— Ca să fiu sinceră, la început nici nu înțelegeam ce-mi spuneți. Am fost trezită din somn. Eram atât de nervoasă încât nici nu înțelegeam, de fapt, la ce vă referiți. Din tot ce mi-ați spus n-am reținut decît că Tony – vreau să spun domnul Valdiva – întrebese de mine.

Se îndreptă în scaun, își recapătă siguranța.

— Abia acum îmi dau seama. Dacă vreți să-mi întindeți capcane, să știți c-ați greșit adresa! Vă legați de oameni nevinovați și recurgeți la mai știu eu ce trucuri, pentru ca...

Brewer o întrerupse, dînd din cap.

— Aveți perfectă dreptate, Miss van Dooren, nu ar fi echitabil să induci în eroare și să intimidezi un contribuabil, prin ceea ce dumneavoastră numiți trucuri. Dar oricît de surescitată ați fi, nu se poate să vă fi scăpat ce v-am spus în legătură cu împușcarea lui Valdiva și cu glonte care a trecut la un milimetru de inimă. Dacă n-ați fi știut deja că Valdiva a fost împușcat, tot ați fi scos, cît de cît, o exclamație de surprindere, oricare ar fi fost starea dumneavoastră de nervozitate. Dar singurul lucru care v-a surprins a fost faptul că Tony și-a recăpătat cunoștința. Ceea ce înseamnă, Miss van Dooren, nu numai că știați de împușcarea lui Valdiva, dar erați și convinsă că a murit.

Ridică receptorul, formă aparent un număr, ceru pe medicul de serviciu și se interesă de starea lui Valdiva. Brewer simțea privirile vizitatoarei ațintite asupra sa. Văzu, într-adevăr, că îi urmărește fiecare mișcare a buzelor. Ea nu putea bănuși că discuta pe o linie moartă cu un partener inexistent.

După o pauză în care ascultă, chipurile, o comunicare mai amănunțită, Brewer răspunse:

— Dacă-i așa, am să viu acolo să-i iau personal

interogatoriul, și-l și înregistrez pe bandă... Da, da, foarte bine... Repetă, te rog, numele și adresa...

Aplecă mapa de scris peste marginea biroului și o sprijini de picior, astfel încât Belinda să nu poată urmări ceea ce scrie, și notă pe o bucată de hîrtie:

„DE CĂUTAT IMEDIAT ÎN LOCUINȚA BELINDEI VAN DOOREN o haină de blană maro și de predat lui Collins, care știe ce are de făcut. Voi comanda două cafele, ai grijă ca ceașca pentru doamna să nu aibă toartă. După ce o bea, trimiți ceașca imediat la Potter, pentru amprente”.

MAI VORBI PUȚIN, DUPĂ CARE PUSE RECEPTORUL LA LOC ȘI înmînă lui Sarg biletul. Detectivul parcurse rîndurile, dădu din cap și plecă.

Belinda van Dooren scăpă un oftat prin buzele întredeschise, privi în jur descumpănită și, după cîteva clipe de ezitare, se adresează în sfîrșit inspectorului:

— Nu știu ce vreți de la mine, dar refuz să fac orice declarație. Nu mă interesează ce vreți să puneți la cale. Dacă aveți de gînd să mă jucați pe degete, cu mine n-ați nimerit-o.

Brewer se lăsă pe speteaza scaunului.

— Credeți, într-adevăr, că printr-o asemenea atitudine vă ușurați situația? Tony Valdiva nu numai că vă cunoștea numele și adresa, dar – se aplecă peste birou apropiindu-se de Belinda –, dar a mai spus, cu vocea lui stinsă, eu i-am înțeles însă șoaptele, că erați alături de el în mașină cînd respectivul a tras prin geamul portierei. Înseamnă că l-ați văzut pe asasin!

O apucă pe neașteptate de bărbie și-i înălță capul ce îi atîrna involuntar în jos. O privi necruțător în ochi.

— Aș putea să vă țin aici pînă vi se face negru în fața

ochilor, Miss van Dooren! Sînteți martora unei crime capitale, numai asta și ne dă dreptul să vă punem sub arest preventiv. Dar mai mult, sînteți bănuită de complicitate la crimă!

Ea îi dădu mîna la o parte, sări în sus și se răsti la Brewer:

— Pe mine nu mă speriați cu d-astea! Dar ce știu eu, ce poate îndruga un muribund în delir! Probabil c-ați născocit totul – și în orice caz, nu-i nicio dovadă.

Se opri o clipă, apoi adăugă, cîntărindu-și cuvintele:

— Cînd mă gîndesc mai bine, nici nu știu dacă am cunoscut vreodată pe acest Tony Valdiva – poate confund numele cu altul asemănător – în orice caz, nu vă faceți iluzii c-o să mă puteți trage pe sfoară!

— Dar, zîmbi Brewer, la început n-ați negat nicidecum că Valdiva e o cunoștință de-a dumneavoastră.

Ea dădu din umeri.

— Oricine se poate înșela, oameni sîntem. Și acestea fiind zise, n-aveți decît să continuați cu întrebările pînă răgușiți, de la mine nu mai scoateți o vorbă pînă nu va fi de față și avocatul meu. Este dreptul meu să...

Brewer îi tăie vorba:

— Firește că aveți acest drept, cu condiția să vă puteți pune în legătură cu Sam Greemberg. Și apoi, avocatul va trebui să afle unde sînteți reținută. Ori, aici avem o serie întreagă de posibilități.

Brewer zîmbi din nou.

— Pot să vă predau pentru cîtva timp Serviciului de constatare, pentru ca apoi să vă plimb de la un sector la altul. Iar Sam Greemberg are să alerge de la Ana la Caiafa, fără să poată afla unde se găsește protejata sa. Ceea ce nu este, desigur, cu totul conform prevederilor procedurii penale, dar cum criminalii sînt certați cu legea, poate avem și noi din cînd în cînd dreptul să mai uităm de litera legii.

Ea se așază.

— Puteți să mă trageți de limbă cît poștiți, nu știu absolut nimic. Nu vă mai dați osteneala. Cu sau fără Sam Greemberg, n-o să reușiți să-mi găsiți vreo vină, oricît ați încerca. Am toate actele în regulă, nu există nicio plîngere împotriva mea, n-am avut niciodată de-a face cu poliția. Dacă vă depășiți atribuțiile, ceea ce de altfel ați și făcut, o s-o regretați pînă la sfîrșitul vieții. Am prieteni în conducerea Administrației municipale – oameni care sînt și peste șeful vostru.

Brewer dădu din cap, flegmatic.

— În cazul cel mai rău, șeful poliției judiciare și cu mine o să fim concediați, iar în cazul cel mai bun poliția întreagă... Raiul pe pămînt pentru toți borfașii! Dar, bineînțeles, domnișoară dragă, mai tîrziu puteți face tot ce doriți. Deocamdată, să ne facem comozi și să stăm la o șuetă.

Apăsă pe o clapă a telespeakerului și comandă: „Două cafele tari și fursecuri”, după care se adresă interlocutoarei sale.

— Nimic nu e mai înviorător decît o cafeluță bună, tare, aromată.

O observa. Ea își aprinse o altă țigară, căuta să pară indiferentă. Brewer o întrebă, la fel de indiferent:

— Miss van Dooren, în lipsa avocatului dumneavoastră, ați avea ceva împotriva să-mi spuneți cum v-ați petrecut seara de alaltăieri?

Ea nu părea să fi auzit întrebarea.

— Spuneți adineauri că Tony Valdiva și-a recăpătat cunoștința doar pentru cîteva clipe. Știți, desigur, că omul e cu totul confuz în asemenea momente. Și cu toate astea, v-ați mulțumit cu aiurelile unui inconștient, ca să mă convocați aici și să-mi debitați tot felul de aberații?

De data aceasta, Brewer nu părea la rîndul său să fi auzit întrebarea.

— Ați fi dispusă să vorbiți dacă-l anunț pe Sam Greemberg?

Ea reacționează imediat.

— Bineînțeles! N-am nimic de ascuns. Dar trebuie să mă înțelegeți, sînt prea lipsită de experiență ca să dau declarații fără îndrumarea unui jurist.

— Desigur că vă înțeleg, Miss van Dooren. Pentru că veni vorba, adăugă el examinîndu-și cu toată atenția unghiile, cum se face că tocmai Sam Greemberg e avocatul dumneavoastră?

— Nu-i avocatul meu, răspunse ea după o clipă de gîndire, e o cunoștință, nu mai știu de unde. Îmi oferise concursul său, dacă voi avea vreodată nevoie de asistență juridică. Și pentru că, după cum văd acum e cazul, mi-am amintit de numele lui.

— Probabil că nu știți că Sam Greemberg se bucură de o mare reputație ca apărător al unor personalități foarte importante – din anumite cercuri. Vreau să spun, personalități marcante din lumea interlopă. L-ați cunoscut poate în societatea unor asemenea figuri simandicoase?

— Nu mai știu unde mi-a fost prezentat avocatul Greemberg, răspunse ea, de data aceasta cu un oarecare aer de superioritate. Poate să fi fost la Metropolitan Opera în foaier – sau poate cu prilejul unei recepții la Waldorf Astoria – nu mai știu, n-am o memorie strălucită – dar sper că așa ceva nu e pasibil de pedeapsă?

Ușa dinspre coridor se deschise.

Un om de serviciu așază pe biroul lui Brewer o tavă cu două cești de cafea fierbinte, frișcă și fursecuri, după care se retrase.

Brewer gustă din una din cești, pe care o puse imediat jos:

— Fierbinte, foarte fierbinte! Să vă pun frișcă? Zahăr?

Ea dădu din cap, indiferentă.

— Am citit odată într-un roman polițist cum cei interogați sînt momiți cu țigări, coniac și promisiuni, ca să-și

dezlege limba. Figura cu cafeaua, frișca și fursecurile pare să fie varianta dumneavoastră personală, domnule inspector. Totuși, tot m-ați incomodat destul, așa c-o să accept cu plăcere cafeaua cu frișcă și fursecurile. Dar să nu vă faceți iluzii c-o să mă duceți cu zăhărelul și o să obțineți rezultatele scontate.

El dădu din cap și-i oferi ceașca de cafea.

— Facem și noi ce putem, Miss van Dooren. Dar, uite că serviciul nostru iar și-a dat în petic, cu toate observațiile și protestele noastre, și ne mai aduce și cești ciobite, remarcă Brewer arătînd, zîmbind, la toarta spartă a ceștii oferite. Dacă n-aș fi gustat deja din cafea, bineînțeles că v-aș fi oferit ceașca mea.

— Ei, se simte lipsa unor mîini mai afectuoase, replică ea ironic, și duse la gură ceașca, prinzînd-o între degetele mîinii drepte.

Brewer urmări gestul, mulțumit. Apoi adăugă, în treacăt:

— Poate că-mi spuneți totuși, chiar în lipsa avocatului dumneavoastră, cum v-ați petrecut seara de alaltăieri? Vedeți, Miss van Dooren, nu există decît două posibilități. Sau avocatul dumneavoastră vă va sfătui să nu răspundeți la întrebare, și atunci v-ați atrage grave bănuieli, sau se va declara de acord să-mi răspundeți, și atunci ar fi întocmai ca și cum mi-ați răspunde acum, fără să fie prezent. Sînteți prea bănuitoare, asta e. Nu doresc altceva decît să vă conduc cît mai curînd pînă la ușă și să vă las să plecați acasă – așa că, de ce să vă mai amărîți și să-mi amărîți și mie viața?

— Chiar dacă vă spun unde am fost alaltăieri seara, tot n-o să mă credeți. Așa că mai bine tac.

— Dar faceți măcar o încercare! Dacă spuneți adevărul, vă asigur că am să vă cred.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Și de unde o să știți că spun adevărul?

Brewer zîmbi:

— Asta am să vă dezvălui cu plăcere – după! Deci – ce ați făcut alaltăieri seara, să zicem, în jurul orei șapte, Miss van Dooren?

La precizarea orei trăsăturile ei se destinseră, trădînd o ușurare vizibilă.

— Ședeam într-un fotoliu din salonul de coafură al hotelului Biltmore și mă lăsam îngrijită de mîini harnice. Alibiul meu poate fi confirmat de coafeză, de manichiuristă, de pedichiuristă, de șefa salonului.

Inspectorul își făcu însemnări, părăind foarte interesat, își goli ceașca de cafea, așeză farfuria cu fursecuri lîngă tavă, așteptă pînă ce interlocutoarea sa își bău cafeaua și îl sună pe omul de serviciu să strîngă totul.

— Excelent, Miss van Dooren. Mai luați fursecuri? Nu? Ei, da, silueta... Aveți deci un alibi, se pare, perfect. Și, pînă la ce oră ați fost supusă acestor tratamente cosmetice? continuă el, cu o voce lipsită de orice inflexiuni.

Ezitatea ei era vizibilă, oricît încerca să o disimuleze printr-un zîmbet fugitiv.

— N-aș putea spune cu o precizie chiar de minute, dar, în orice caz, pînă să termin se făcuse opt și jumătate, dacă nu mai mult.

Brewer dădu din cap.

— Cîteva minute în plus sau în minus – nu contează. Poate că personalul salonului are să-și aducă aminte mai bine. Și după aceea, insistă el privind-o în ochi, v-ați dus să luați masa undeva? Desigur că și aici o s-aveți cel puțin un martor – o femeie tînără și încîntătoare ca dumneavoastră este mai totdeauna însoțită de cineva. Apoi mai sînt chelnerii, garderobiera, vînzătoarea de țigări, care, fără îndoială, au să poată confirma spusele dumneavoastră.

Ea nu-i ocoli privirea.

— Vă-nșelați, domnule inspector. Eram foarte obosită. N-aveam nicio întâlnire și m-am dus direct acasă. Și asta se poate verifica, după registrul de evidență al garajului din blocul meu. Fiecare mașină care intră sau iese din garaj este înregistrată, cu ora exactă.

— Perfect, Miss van Dooren, perfect! Presupun că v-ați petrecut toată seara și bineînțeles noaptea acasă, pînă azi dimineața cînd detectivul Sarg v-a trezit, din lipsa noastră de amabilitate, în toiul somnului. Și desigur, cred că nu greșesc, pentru acest interval de timp nu puteți avea martori care să confirme precizările dumneavoastră.

Oftă, plin de înțelegere.

— Firește, nu poți să ceri nimănui să-și instaleze noaptea un martor la căpătîi, pentru cine știe ce eventualitate. Dar probabil că nu v-ați dus la culcare fără să mîncăți mai întîi ceva, nu?

Mi-am făcut un ceai și mi-am pregătit o friptură – un cotlet slab la grătar, bineînțeles, căci grăsimea produce totdeauna grăsime.

Părea să-și fi recăpătat siguranța.

Brewer continua să facă însemnări.

— Perfect. Poate că există și martori care să întărească spusele dumneavoastră? Mă refer la... martorii muți din bucătăria dumneavoastră: vasele folosite, tacîmul, osul cotletului? Ca să dovedească exactitatea declarațiilor dumneavoastră...

Răspunsul ei se lăsa așteptat cîțva timp. Și nici încercarea de a schița un nou zîmbet nu reuși să-i mascheze neliniștea.

— Nu mă duc niciodată la culcare înainte ca totul să fie oglindă în bucătărioara mea. Am spălat imediat vasele și tacîmurile, iar resturile le-am aruncat în jgheabul crematoriului.

El dădu din cap de mai multe ori.

— Asta-i viața, Miss van Dooren, uneori pînă și calitățile cele mai laudabile sînt dezavantajoase. Dar să lăsăm asta.

Vasăzică, înseamnă că ați terminat cu toate pe la ora nouă și jumătate sau zece. Vă culcați atît de devreme?

— Bineînțeles că nu, domnule inspector! M-am așezat în fața televizorului, și pînă să mă culc trecuse de ora 11.

— Ați vrea să-mi spuneți pe ce canal ați pus aparatul?

Ea închise ochii, duse mîna stîngă la frunte ca și cum și-ar forța memoria. În cele din urmă răspunse hotărît:

— Era programul WEBS!

— Ce coincidență, Miss van Dooren, WEBS e postul meu preferat! Începînd de la 10, alaltăieri, a transmis marea revistă „The Golden Years” cu Gene Kelly. N-am văzut, din păcate, decît cîteva secvențe – la noi serviciul de noapte nu e rezervat distracției.

Își aprinse o țigară, făcu ochii mici și o scrută pe femeia din fața sa.

— Păcat că n-a putut să apară Kelly. O dublură nu poate să egaleze niciodată o adevărată vedetă, adăugă el, privind-o de data aceasta din plin. Sau v-a plăcut și O’Shea?

Ea își scoase rujul cu mîna dreaptă, luă oglinjoara în mîna stîngă și începu să se fardeze.

— Mă scuzați, domnule inspector.

Nu-și dădea seama cît de vădită era intenția ei de a cîștiga timp. Pauza devenea tot mai lungă. Dar în cele din urmă trebui să spună ceva.

— Ca să vă spun sincer, nici n-am observat înlocuirea... Știți – am vorbit și la telefon de vreo două ori.

Brewer dădu din cap.

— Desigur, înțeleg.

Trase din țigară, o privi atent.

— Vreți să-mi spuneți cu cine ați vorbit, Miss van Dooren?

Ea se forță să schițeze un zîmbet ironic, în timp ce-și punea rujul la loc în poșetă.

— Deveniți cam indiscret. În orice caz, pot să vă spun numai atît, am vorbit cu un prieten. Dar numele lui, zău, nu vi-l pot divulga – știți – e căsătorit.

— Înteleg. Dar spuneți c-ați avut două convorbiri telefonice. A doua a fost oare tot cu un gentleman căsătorit, al cărui anonimat trebuie să-l păstrați?

— Am stat la șuetă cu o prietenă. Dar nu văd de ce aş expune-o întrebărilor poliției.

Expresia ei era de data aceasta cu totul schimbată, zîmbetul îi dispăruse, pentru a face loc ridurilor lăsate de uzura unei vieți intens trăite.

— Mă faceți să regret c-am fost de acord să vorbesc în lipsa avocatului meu. Văd că abuzați de amabilitatea mea. E destul. Răbdarea mea a luat sfîrșit. Am să...

Telefonul începu să sune. Brewer ridică receptorul.

Collins îl informa că fibrele textile și ațele agățate de clanța portierei Cadillac-ului proveneau, după cum se constatare cu certitudine, de la tivul de jos al mantoului pe care detectivul Sarg îl adusese din locuința Belindei van Dooren. Expertul întreba ce să facă cu mantoul. Pentru orice eventualitate, îl marcase sub căptușeală, astfel încît să poată fi folosit la nevoie ca piesă probatorie. Mai departe, Sarg cerea noi instrucțiuni.

Brewer își formulă răspunsul în termeni care nu puteau spune nimic interlocutoarei sale. „Obiectul”, îi spuse el lui Sarg, să fie păstrat deocamdată la laborator, iar „curierul” să se prezinte la camera 281. Aceasta era mica sală de lucru de partea cealaltă a coridorului.

Brewer se ridică. Se opri drept în fața Belindei van Dooren.

— Miss van Dooren, cum se face că n-ați observat

alaltăieri seara, la ora 10, în fața televizorului cum spuneți, că postul WEBS nu transmitea o revistă, ci Simfonia a Noua a lui Beethoven? Că în locul unei vesele retrospective hollywoodiene a apărut pe micul ecran o orchestră? Erați atât de distrată încît pe violoniști, flautiști și trompetiști i-ați văzut în chip de sprinteni dansatori?

Era încredințat că nu riscă nimic cu inspirația ce-i venise. În realitate, nu avea nici cea mai mică idee despre programul transmis de WEBS. Dar era atât de sigur pe meseria lui, încît miză pe această stratagemă.

Ea sări ca arsă. Clocotind de furie, dezlănțui asupra lui un val de invective.

Ușa se deschise.

Potter înmînă inspectorului un dosar.

— Răspunsul la întrebările dumneavoastră de alaltăieri, domnule inspector, îi spuse el și-i făcu semn cu ochiul.

Brewer se duse la fereastră și citi raportul:

„AMPRENTELE DEGETULUI ARĂTĂTOR ȘI DEGETULUI MARE DE pe ceașcă au fost identificate ca aparținînd lui Belinda van Dooren, născută la 12.10.1931, la Pittsburg. La 13 ani a fugit din casa părintească. Ulterior a fost internată într-un cămin de reeducare. Ținîndu-se seama de buna ei conduită, după un an și jumătate i s-a permis să plece. Au urmat cîtiva ani, perioadă din care nu deținem niciun fel de date despre viața ei. În 1954 apare în evidența poliției de moravuri din Detroit, învinuită de viață imorală și vagabondaj, dar e pusă în libertate din lipsă de dovezi. Bănuielile că ar avea legături cu bandele de șantajști nu se confirmă. Urmează apoi un nou gol în evidențele poliției. Abia în septembrie apare cu domiciliu înregistrat legal, în East 72 Madison”.

. . .

INSPECTORUL SE ÎNTOARSE LA BIROUL SĂU.

— Mulțumesc. Trimite-mi, te rog o agentă. S-o ducă pe dumneaei jos la înregistrare. Celulă individuală. Niciun contact cu exteriorul.

Potter dădu din cap și plecă.

Belinda van Dooren rămase cu privirile ațintite asupra lui Brewer.

— Cu ce drept...

Fu întreruptă de vocea dură a inspectorului.

— Ați pierdut partida! Cunoaștem trecutul dumneavoastră mult mai bine decât credeți. Știm – făcu în mod intenționat o pauză – absolut tot!

Era clasică metodă de a zdruncina siguranța de sine a suspectilor în lipsa unor elemente care să poată dovedi vinovăția lor, cel puțin în cazul celor care au efectiv pete negre în trecutul lor. Ei se simt astfel descoperiți, demascați – și deseori recunosc lucruri de care anchetatorul nu avea nici cea mai mică idee.

Brewer continuă, neînduplecat.

— Încă mică fiind, ați apucat-o pe căi greșite. Ați compărut în fața tribunalelor, ați fost căutată de zeci de secții de poliție. De când locuiți în East 72 Madison, ați fost permanent supravegheată – știm tot – auziți? Tot! Știm că sînteți amestecată în traficul de stupefiante, că l-ați ademenit pe Tony Valdiva la o întâlnire cu moartea...

Ea îl întrerupse, exasperată:

— Când o să poată vorbi, chiar el are să...

Brewer se aplecă spre ea.

— Vreți să spuneți, mai degrabă, că va respecta regulamentul sindicatului și nu va deconspira nimic? Ei bine – o privi necruțător –, Tony Valdiva va tăcea din alte motive. Și anume, pentru motivul că morții nu pot să vorbească!

— Cum?! Dar spuneți... se întrerupse, neputincioasă.

— Ce am spus și ce am făcut a avut scopul de a vă induce în eroare. Fapt este că Tony nu mai există decât sub forma unui cadavru mut și rece. De la el nu vă mai puteți aștepta la niciun fel de ajutor. Dar noi avem posibilitatea să facem să vorbească toți martorii muți. Și aceștia dovedesc că ați fost de față la lichidarea lui Tony.

— Dar jur că... izbucni ea.

— Mai bine nu jurați! Când v-ați grăbit să părăsiți mașina, prețiosul dumneavoastră mantou de Vicuna s-a agățat de mânerul portierei, fără să vă dați seama. Dar noi avem dovada materială în mână. Ați mai fost identificată de portarul de noapte al hotelului Stanmore și de chelnerul de etaj care v-a servit cina, dumneavoastră și lui Valdiva. Ați părăsit hotelul împreună cu Valdiva și v-ați așezat în mașină alături de el.

O străpunse cu privirea.

— Până acum am acreditat ideea că arma a fost descărcată din afara mașinii – dar acum o să fiți reținută aici sub bănuiala de crimă. Experții noștri au stabilit că Tony a putut fi împușcat și de o persoană care ședea alături de el. Acum o să vă interogăm zeci de ore, în lumina reflectoarelor!

Apucă pe neașteptate fularul de mătase petrecut în jurul gâtului ei și i-l smulse dintr-o mișcare.

— Și iată cicatricea lăsată de operația pe tiroidă!

Identitatea dumneavoastră, Miss van Dooren, e demonstrată în mod incontestabil: dumneavoastră și femeia care a părăsit Cadillac-ul imediat după ce Tony Valdiva a fost împușcat mortal, sînteți una și aceeași!

Ea își acoperi cu mîna dreaptă pansamentul de la gît. Fața îi era desfigurată, gura parcă i se lățise, de sub machiajul minuțios se iviră deodată, fantomatic, adevăratele ei trăsături. Aspectul ei era de-a dreptul respingător. Nu mai rămăsese nimic din blazarea, aroganța și vitalitatea ei.

— Vă jur, pe tot ce am mai sfînt, mă auziți – vă jur că n-am niciun amestec în legătură cu moartea lui Tony...

Se agăță cu amîndouă mîinile de brațele lui Brewer.

— Dar, îl întrebă fixîndu-l cu privirea, a murit Tony, într-adevăr...?

El își eliberă brațele, cu o mișcare brutală.

— Tony Valdiva a murit la cîteva secunde după ce a fost împușcat. Belinda van Dooren, cu fiecare cuvînt, și cu fiecare întrebare, și cu fiecare răspuns v-ați înfundat tot mai rău în afacerea asta. Sau l-ați împușcat cu propria mîină pe acest măscărici, desigur îndrăgostit în dumneavoastră, sau îl acoperiți pe autorul crimei. O să iasă fum din dumneavoastră pe un scaun metalic în camera cu pereții verzi din Sing-Sing, sau, în cazul cel mai fericit, o să vă petreceți următorii treizeci de ani în dosul gratiilor. Ați ratat ultima dumneavoastră șansă. V-am oferit prilejul să spuneți adevărul. Puteați să fiți – dacă totuși nu dumneavoastră l-ați ucis – martorul principal al acuzării. Acum e prea tîrziu!

O femeie în uniformă, de statură athletică, intră în biroul lui Brewer.

— Am de înregistrat pe cineva la biroul de arestări?

Belinda se agăță din nou cu amîndouă brațele de Brewer.

— Vă jur că n-am...

Inspectorul o împinse spre agentă pe Belinda, care tremura din toate mădularele.

— Serviciul de identificare, înregistrare, stare de arest. Celulă individuală. Niciun fel de comunicație cu lumea din afară. Niciun telefon, nicio vizită.

Agentă dădu din cap, apoi se adresă Belindei van Dooren.

— Fără nazuri, Miss. Ușurați-mi sarcina. Nu ne place aici să folosim forța. Luați situația așa cum e. Jos, în celulă, o să cîntăriți mai bine lucrurile.

Vocea ei era seacă, totuși, parcă avea o ușoară nuanță de bunăvoință și înțelegere.

Belinda van Dooren își luă poșeta, își luă și fularul de mătase de data aceasta rupt, își acoperi cu el pansamentul de pe gât și, luată de braț de agentă, părăsi încăperea.

Brewer se duse la fereastră și deschise ambele geamuri.

Trase aerul adânc în piept, de câteva ori.

CAPITOLUL 8

UN MARTOR SE RETRAGE

Brewer privea afară pe fereastră. Auzi ușa deschizându-se și, fără să se întoarcă, știu că a intrat Gatsky. Cutremuratul mobilelor era cel mai bun indiciu al unei staturi de categorie grea. Brewer se întoarse.

— Zii, dă-i drumul!

Detectivul își luă un scaun, era simplu dar solid, din stejar masiv. Nu se putea spune că era o piesă deosebit de comodă, fiind destinată mai degrabă unor anumiți clienți ai poliției decât unor vizitatori onorabili. Lucrătura solidă oferea garanția că rezistă la mari presiuni, chiar și în cazul unei suprasolicitări considerabile. Lui Gatsky îi era destul de neplăcut să simtă gol sub el când la stînga, când la dreapta, căci tăblia scaunului era prea mică pentru el.

— Harry Pistolarul e o figură mare, domnule inspector, începu detectivul, răsfoind într-un dosar voluminos al cazierului. De mic și-a început cariera. Numele său adevărat este probabil Harry Jonathan Miles, eventual Mulberry sau Moldey. S-a născut în 1929, la Pittsburg. Tatăl său a fost fochist de locomotivă, a murit într-un accident de cale ferată pe cînd Harry avea doar patru ani. Cei doi frați ai săi, mai mari, stăteau la niște rude la țară. Amîndoi au căzut în luptele

din Pacific. Asta, în paranteză. Harry a intrat la o școală a asistenței sociale, mama lui dispăruse cu un necunoscut și i s-a pierdut orice urmă. La zece ani este internat într-o școală de corecție, pentru furturi repetate. La doisprezece ani participă la o tentativă de evadare, îl rănește grav pe gardianul de etaj, e internat într-o casă de reeducare a delicvenților minori, evadează la cincisprezece ani, în urma unor spargerii ajunge în fața tribunalului pentru minori și e trimis într-o închisoare de minori. Acolo se pune în fruntea unei revolte a deținuților din hala de lucru, la optsprezece ani e pus în libertate condiționată, iar apoi i se pierde urma prin slum-urile din Chicago. În 1949 face parte din garda personală a fraților Gutzik, dobîndește pare-se importante merite pe lângă acești criminali, care-l angajează în serviciul activ. În șapte rînduri apare ca inculpat pentru acte de violență, atentate la viața, securitatea sau bunurile unor cetățeni. Toate procedurile judiciare se împotmolesc. Două acțiuni penale împotriva lui pentru șantaj prin amenințarea cu moartea au trebuit să fie suspendate. Martorii dispăreau fără urme, sau erau găsiți morți. Vechea poveste...

— Nu prea avem perspective strălucite! Dar asta a fost la Chicago. Poate că aici o să ne meargă mai bine, îl întrerupse Brewer.

Gatsky își aprinse o țigară.

— Aici lucrează din 1958. Dar e cît se poate de prudent, probabil bine sfătuit. Își schimbă des domiciliul, de cele mai multe ori în afara sectorului nostru. Am aici adresa din New Jersey, Queens, și din alte state. Totdeauna cu domiciliul înregistrat legal. În prezent stă, sub numele Harry Jonathan Mulberry, într-o garsonieră mobilată din 8th Street of MacDougal, înregistrat cu profesiunea de reprezentant comercial, ceea ce nu spune mare lucru. De altfel – Gatsky își ridică privirea de pe dosarul pe care îl răsfoia – într-o notă de

aici se spune că Harry ar fi fost amestecat în afacerea Riesel. Dacă vă amintiți, domnule inspector, o bandă de șantajști din zona portului puseseră la cale un atentat asupra ziaristului Riesel, care în fiecare săptămînă demasca la radio isprăvile lor. I-au aruncat vitriol în față. Din cauza arsurilor a orbit aproape complet. Cînd s-a dat de urma făptașului, vînătoarea s-a încheiat la morgă. Atentatorul fusese pescuit din Hudson. Cu cinci gloanțe în cap. Au acționat repede și eficient. Bănuielile se îndreptau spre Harry Pistolarul.

— Nu existau niciun fel de probe? Sau, o fi prezentat alibiuri cu o grămadă de martori... interveni Brewer, lăsîndu-se pe speteaza scaunului.

— O armă. Care poate fi închiriată, inclusiv încărcătura și degetul de pe trăgaci, reflectă detectivul. Dar oamenii care se ocupă de afaceri de soiul ăsta sînt prudenți. Harry n-a fost nici măcar pus sub acuzație. Dispune de un alibi perfect în cazul nostru, nu numai pentru cele patru ore în chestiune, dar pentru întreaga zi. Și mereu îmi vine în minte acest Sam Greemberg, domnule inspector. L-am întrebat odată dacă-l cunoaște și pe Tony Fischetti. Mi-a răspuns că da. L-am întrebat ce părere are despre el. Ce credeți că mi-a răspuns? „Domnul Fischetti este un om onorabil. Nu i se poate reproșa absolut nimic. Nimic care să poată fi dovedit”... Tot un astfel de gentleman e și Harry. Știm foarte bine că e un demn continuator al acelei faimoase tradiții a lui „Murder Incorporated” – al ucigașilor de profesie ca Lepke Contabilul și șleahța lui – dar de dovedit nu putem din păcate să dovedim nimic.

— Dar de cînd fac gangsterii din port pe călăii traficantilor de stupefiante? După cîte știm sau presupunem, Harry are legături cu sindicatul lor.

Brewer se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos.

— Probabil că e vorba de un ajutor ocazional. În cazuri de

urgență se recurge la oameni de meserie, cu titlul de împrumut. În definitiv, procedeul e folosit în branșa hotelieră, ca și în marea industrie – de ce n-ar fi practicat și de sindicatele gangsterilor? S-ar mai putea, firește, ca Harry să lucreze pe cont propriu, să primească comenzi indiferent de unde, numai onorariul să fie destul de gras ca să acopere cheltuielile pe care le implică propria lui securitate – sau chiar mai modest, dacă i se asigură acoperirea.

Brewer se opri în fața detectivului.

— Am putea să-l umflăm pe Harry sub un pretext oarecare și să-l manevrăm de la o secție la alta, cât e nevoie ca să-i percheziționăm locuința în toată legea. Dar, pînă la urmă, tot îl eliberează „sindicatul” – banii pentru cauțiune nu contează la ei. Nu poate să rămînă în mîinile noastre, decît dacă găsim în locuința lui dovezi incontestabile. Și norocul ăsta nu cred să-l avem. Pe de altă parte, dacă-l alertăm, pierdem în mod practic orice posibilitate de a-l ține sub supraveghere. Pentru treaba asta, trebuie să-l lăsăm să creadă că e în afara oricăror bănuieli.

Detectivul se uită sceptic la șeful său;

— Chiar dacă nu-l punem în gardă cu nimic, mă îndoiesc că o să ne ducă pe o pistă bună. Oameni hăituiți ca el îl simt pe un polițist de la o poștă. Sînt atît de neîncredători și prudenți, încît miros orice primejdie care i-ar amenința fie pe ei, fie pe prietenii lor.

Brewer îl contrazise și-l aprobă în același timp.

— Dacă e să pornim de la ideea că ticăloșii ăștia nu pot să facă niciun fel de greșală, mai bine să ne căutăm de lucru pe la poștă sau oficiul central de statistică. Sigur că Harry Pistolarul e o vulpe bătrînă unsă cu toate alifile și niciun vînător nu-i vine repede de hac. Totuși, după părerea mea, singura cale ca să obținem probe împotriva lui sau a celor din spatele lui, este o supraveghere cît se poate de bine camuflată.

După o scurtă bătaie la ușă apărură Sloan și Lowett. Raportară pe scurt despre cercetările întreprinse de ei, fără niciun rezultat.

— Ne-am întâlnit afară cu Sarg – a avut mai mult noroc decât noi, constată Sloan.

Brewer dădu din cap.

— Nu succesul individual contează, ci reușita muncii comune. În orice caz, Belinda van Dooren a fost identificată fără niciun dubiu, ea e persoana care s-a aflat lângă Tony Valdiva în clipa în care a fost ucis. Cred că acum trebuie să discutăm planul nostru pentru faza următoare... Anunță-l, te rog, pe Sarg și veniți împreună în sala de lucru, adăugă Brewer adresându-se lui Sloan în timp ce se îndrepta spre ușă, și ieși din birou împreună cu Lowett și Gatsky.

Cei patru detectivi se așezară de-a lungul mesei. Inspectorul, plimbându-se în sus și în jos, consultându-și din când în când notițele, făcu o scurtă și totodată cuprinzătoare expunere asupra desfășurării cercetărilor, începînd de la prima comunicare a Sectorului I pe care Lowett i-o prezentase la ora 3,48, pînă la interogatoriile neconcludente luate Belindei van Dooren și lui Bonetti.

— N-o să fie chiar așa de simplu să-l spionăm pe Harry, spuse Sloan. A știut el ce face cînd s-a mutat într-o casă de prin MacDougal. Cartierul e dens populat, e acolo un du-te-vino neîncetat, oamenii se țin scai unul de altul. Cu sau fără motiv, toți văd în poliție pe dușmanul lor comun. Fiecare o să fie oricînd gata să-l prevină pe celălalt, la cel mai mic indiciu că un polițist se interesează de el. Faptul că Harry s-a instalat în cartierul ăsta al italienilor arată limpede legăturile lui strînse cu „sindicatul”, creație a mafiei italiene. Probabil că șefii săi au ținut să-l apere cît mai bine cu ajutorul unor compatrioți de nădejde. Și printre noii încetățeniți de origine

italiană, oameni de treabă de altfel, s-au cuibărit o serie de elemente dubioase.

Brewer se așează.

— Mai întâi trebuie sondat terenul. Sloan și Lowett, sarcina asta vă revine vouă. Cum vă apropiați de Harry Pistolarul, e treaba voastră. Pretexte se găsesc destule. În definitiv, nu sîntem într-o grădiniță de copii, fiecare din noi știe ce are de făcut. Trebuie evitată neapărat orice acțiune directă – dar și orice pierdere de timp...

Își plimbă privirile de la un detectiv la altul.

— Amănuntele le discutați între voi!

Sloan și Lowett pleacă, fără a se arăta prea entuziasmați.

În clipa aceea sună telefonul.

Răspunse Sarg, care întinse apoi receptorul inspectorului.

— E pentru dumneavoastră.

Brewer ascultă un timp, fără să-l întrerupă pe vorbitorul de la celălalt capăt al firului. În cele din urmă întrebă, înăbușindu-și furia:

— Spuneți că moartea ar fi fost provocată de o paralizie a aparatului respirator?

Apăsă pe butonul de conectare a telefonului cu instalația difuzorului, apoi se auzi o voce necunoscută:

— V-am spus, domnule inspector șef, că Bonetti a murit în urma unei paralizii a aparatului respirator, și anume în urma unei doze excesive de heroină. Cum și-a putut-o procura în timp ce era reținut la poliție, n-am de unde să știu. Poate știți dumneavoastră sînt medic, nu polițist. Eu mi-am îndeplinit sarcina raportîndu-vă regulamentar, căci dumneavoastră l-ați arestat și interogat pe Bonetti. Am să vă trimit rezultatul detailat al autopsiei. Din punct de vedere medical, e vorba de moarte prin accident.

În difuzor se auzi un clinchet. Undeva, receptorul telefonului fusese așezat în furcă.

Brewer strivi țigara.

— Vedeți, așa-i dacă... Se întrerupse pentru a se adresa lui Sarg.

— Te duci, te rog, la locuința lui Bonetti. Vezi cum intri, fără multă zarvă. Cauți peste tot. Ce poate prezenta interes, aduci aici. La plecare ai grijă să lași totul cum ai găsit. Complicația cu moartea lui Bonetti îmi ajunge. N-am nevoie de alte belele.

Detectivul își puse pălăria și plecă.

— Eu nu prea înțeleg, domnule inspector, interveni Gatsky, cum se face că Bonetti a murit în urma unei paralizii a aparatului respirator provocate de o doză excesivă de heroină. Dacă ar mai fi avut heroină asupra lui, n-ar mai fi scos o vorbă și n-ar mai fi pronunțat în ruptul capului numele lui Harry. Nu și-a vîndut el sufletul pentru o prăpădită de priză? Este, deci, exclus ca să fi dispus de atîta „praf” încît să se curețe.

Se părea că Brewer nu ascultase argumentele lui Gatsky. Se ridică, apoi se întoarse spre el.

— Așteaptă, te rog, în biroul dumitale noi instrucțiuni.

Îeși din sala de lucru, traversă coridorul, intră prost dispus în biroul său și se trînti în scaunul din fața mesei.

Cu un gest mecanic, scoase tabachera lui Bonetti, pe care o mai avea în buzunarul hainei.

O deschise.

Cele două țigări false umplute cu heroină lipseau.

Brewer închise ochii și reconstitui fiecare fază a interogatoriului luat lui Bonetti, din clipa în care a intrat în celula acestuia împreună cu Gatsky, pînă la ieșirea din celulă.

Recapitulînd pînă și cele mai neînsemnate amănunte, ajunse la acel scurt interval în care, în timp ce storcea compresa la chiuveță, deținutul scăpase pentru cîteva clipe de sub observația lui.

Acum știa cum a ajuns Bonetti în posesia celor două țigări.

Brewer deschise ochii și privi înaintea sa, dus pe gânduri. Era oare vinovat de moartea lui Bonetti? Sau în parte vinovat? Dacă ar fi fost mai vigilent și nu-l scăpa din ochi nicio clipă, Bonetti nu ar fi putut să ajungă la acea cantitate de otravă pentru el fatală. Era vorba de un fapt greu de definit din punct de vedere juridic. Dar, privit de la un nivel superior...

Brewer își aprinse o țigară.

Știa că de acum înainte își va face încă mult timp procese de conștiință, își va pune din nou și din nou întrebări în legătură cu dimensiunea greșelii sale, cu răspunderea sa morală. Rămînea o problemă a sa, intimă, deschisă. Nu îl amenința, desigur, nicio urmărire penală pentru omor prin imprudență, nici măcar o anchetă disciplinară. Un delicvent toxicoman a murit de pe urma unei doze excesive de heroină. Sînt nenumărate căile prin care își putea procura „marfa”. I s-ar putea eventual reproșa că atunci cînd îl luase în primire nu a avut grijă să fie percheziționat pînă la piele. Concret, însă, toate acestea nu aveau importanță. Un criminal toxicoman în minus – un dosar în plus clasat în arhive.

Totuși, Brewer simțea că dincolo de dreptul formal mai există ceva. Va trece mult timp, chiar foarte mult, pînă ce numele lui Bonetti se va fi șters din memoria sa.

CAPITOLUL 9

NU NUMAI POLITIA ESTE
OPERATIVĂ

Brewer studie dosarul „Tony Valdiva” rînd cu rînd, cuvînt cu cuvînt. În ciuda oricăror variante în ce privește direcțiile în care puteau fi orientate cercetările, Belinda van Dooren rămînea singurul punct de reper oarecum concret și imediat.

Chibzui cum ar putea fi determinată să vorbească această femeie care fusese, fără îndoială, martoră la uciderea lui Valdiva.

Toată comportarea ei în timpul interogatoriului nu făcuse decît să-i confirme convingerea. Rolul de momeală i se potrivea de minune. Dar de la convingerile, impresiile și concluziile lui pînă la probe concrete, era un drum foarte lung. În baza materialului existent nu putea fi vorba de un verdict de vinovăție. Nici măcar de o punere sub acuză. Datele pe care le puteau oferi dosarele poliției nu erau de altfel acceptabile ca probe de acuzare în fața unei instanțe penale. În plus, erau perimate. În plus, ea nu a admis nimic – necum să-și recunoască vinovăția.

O clipă îi trecu prin minte că s-ar putea ca Belinda van Dooren să nici nu fie adevărata purtătoare a acestui nume. Poate că adevărata Belinda van Dooren putrezește de mult pe

undeva sub pământ. Dar abandona repede această idee. Biroul de identificare îi examinase actele, Sarg căpătase confirmarea, iar în buletinul de identitate nu era nimic falsificat, asta era sigur, căci pînă și cel mai artistic retuș ar fi devenit imediat vizibil sub lumina lămpii de cuarț. Și mai ales, amprentele corespundeau. În consecință – era vorba chiar de Belinda van Dooren, cu al cărei trecut nu se putea face nimic.

Dar, încă de la primul interogatoriu, Belinda îl uimise prin capacitatea ei de rezistență, sîngele rece și chiar cunoștințele de drept civil. Era un indiciu că fusese instruită – așa cum se întâmplă întotdeauna cu toți cei care întrețin legături mai apropiate cu membrii „sindicatului”. Experiența îi arătase că, față de asemenea elemente, tehnica luării prin surprindere este la fel de inefficientă ca și cea a persuasiunii sau a intimidării. Cine are de-a face cu „sindicatul” cunoaște deviza lui de căpetenie: tăcerea e de aur, de cele mai multe ori sub formă de monedă sunătoare – în timp ce vorba, chiar și șoapta, nu e nici măcar de argint, ci de plumb mai totdeauna...

Și, totuși, trebuie să existe o posibilitate.

Pînă la urmă luă o hotărîre, se ridică grăbit și, cu dosarul „Valdiva” sub braț, parcurse coridorul și intră în micul și confortabilul birou al lui Karel Vacek, specialistul cel mai competent în tehnica detectorului de minciuni, elev al maestrului Keeler, considerat drept părintele acestui aparat.

Omulețul îl întâmpină pe inspectorul șef cu eternul său zîmbet prietenos pe care se obișnuise să-l afișeze din rațiuni de ordin profesional, căci reușita detectorului de minciuni depinde de o atmosferă plăcută între cel care pune întrebări și cel care răspunde.

— Arde undeva, David?

— Nici eu nu știu, de fapt, dacă arde, căci înainte de toate nu e nicidecum sigur că clienta pe care o să ți-o aduc are să se

declare de acord cu un test. Spre consolarea dumată, Karel, dumneata nu ai decît de cîştigat, doar îţi cunosc slăbiciunea pentru tipul femeii fatale – aşa că-ţi fac un serviciu cît se poate de bun cu Belinda van Dooren.

— Numele mă face să ciulesc urechile, replică expertul. Dar poate îmi spui despre ce e vorba.

Îi făcu lui Karel Vacek o prezentare succintă a cazului Tony Valdiva, avînd grijă să nu omită niciun punct esenţial, şi schiţă principalele întrebări ale testului.

— La un moment dat, printre alte întrebări de formă, fără nicio importanţă, trebuie să-i strecori întrebarea hotărîtoare: „L-aţi recunoscut pe ucigaşul lui Tony Valdiva?”, apoi, indiferent de răspuns, îi pui imediat alte întrebări nesemnificative. Belinda nu trebuie să aibă timpul să se gîndească la răspunsul pe care l-a dat. Fie că răspunde afirmativ, fie că răspunde negativ, va recunoaşte implicit prezenţa ei la locul crimei, căci dacă n-a avut nici în clin nici în mînecă cu crima, n-ar putea răspunde decît cu o întrebare, nu cu o confirmare sau cu o negare.

— N-am priceput foarte bine – dar mă lămuresc eu David. Ştiu că se poate pune bază pe tine.

— Al doilea punct hotărîtor trebuie să fie un fototest. Presupun că ai o colecţie respectabilă de portrete. Numai busturi, bărbaţi şi femei.

— Cîte vrei. Dulapul de colo e plin.

— Atunci, Karel, pregăteşte-te rogo vreo trei duzini. Şi amestecă printre ele pe tipii ăştia doi.

Întinse expertului două fotografii: Tony Valdiva şi Harry Pistolarul.

— Sînt curios ce-o să ne spună aparatul tău cînd Miss van Dooren o să se trezească pe neaşteptate cu poza lui Valdiva – şi apoi cu cea a lui Harry.

— Cred că poza lui Harry o să fie deajuns, căci oricare ar

fi reacția ei, știi bine că testele noastre nu pot servi, drept piese probatorii în niciun proces de omucidere, nici măcar în cea mai simplă procedură juridică. Expertizele noastre au o valoare cât se poate de limitată, adăugă el cu un zîmbet trist.

— Știi. Dar pentru mine experiența dumitale are cea mai mare importanță. Dacă rezultatul testului este net în defavoarea Belindei van Dooren, înseamnă că pot s-o frec mai departe cu conștiința împăcată. Afară de asta, o să știu pe ce urme trebuie să merg. Și așa o să evit pierderea de timp. În anchetarea unei crime, câteva ore pot fi hotărîtoare pentru succesul sau eșecul cercetărilor.

— Înțeleg. Mai departe?

— Aveți probabil formulare gata completate pe care trebuie să le semneze fiecare persoană testată. Bun. Dar pentru Miss van Dooren avem nevoie de un text special. Prima frază, pe care o s-o citească desigur în întregime, trebuie să-i inspire un sentiment de securitate. Aș propune, de exemplu: „Nu știu nimic în legătură cu cazul Tony Valdiva. Nu am nimic de a face cu acest caz. Nu am absolut niciun amestec și sînt cu totul nevinovată. Tocmai pentru că am fost angrenată în acest caz fără să am nicio vină, mă declar din proprie inițiativă de acord cu un test cu detectorul...”

— Detectorul de minciuni, corectă Vacek.

Brewer dădu din cap.

— Să ne limităm, pur și simplu, la formula „test cu detectorul”. Cuvîntelul ăsta „minciună” ar putea să-l pună pe un mincinos în gardă. Deci, test cu detectorul, fără altă precizare. Și mai departe, cam așa: „Pentru consimțămîntul meu nu mi s-a promis niciun avantaj, și nici nu am fost amenințată cu vreun dezavantaj în cazul unui refuz”. Mă întorc în câteva minute cu clienta noastră. Îți las aici poza lui Harry.

După o strângere de mână, Brewer plecă în grabă spre biroul lui.

Tocmai pusese dosarul Valdiva pe masă și se așezase la birou, când ușa se deschise și Gatsky, cu un gest care se voia elegant, o făcu pe protejata sa să se poticnească în pragul ușii.

Belinda aruncă priviri pline de mînie.

— Nu puteți încredința unor oameni cu dimensiuni mai normale sarcina de a însoți o doamnă?

Inspectorul șef îi oferă cu amabilitate fotoliul și îi întinse pachetul de țigări.

— Vom introduce neîntîrziat norme corporale maxime pentru candidații care vor să se angajeze la noi. Cine depășește normele va fi respins ca inapt de serviciu.

Îi oferă un foc.

Ea trase adînc din țigară.

— Vă rog scurtați formalitățile. Fiecare minut în plus aici este pentru mine un chin!

Brewer o privi surprins.

— Cum de vă veni această idee năstrușnică, Miss van Dooren, că am avea de gînd să punem capăt ospitalității noastre?

Ea se schimbă la față. Din vocea ei dispăru orice siguranță.

— Vreți poate să spuneți că am să...

— Nu văd niciun motiv, Miss Belinda, pentru care m-aș lipsi de compania dumneavoastră în situația de fapt existentă nu s-a schimbat nimic. În orice caz, dacă veți fi deferită Procuraturii de Stat în calitate de făptașă, co-făptașă, complice sau martoră — asta nu depinde de mine.

El urmări efectul spuselor sale și adăugă după o scurtă pauză:

— Dar s-ar putea să existe unele posibilități de a vă scuti

de inconvenienteale unui spațiu locativ restrâns și unui regim alimentar nesatisfăcător. Aș putea să vă propun...

Belinda părea să-și fi recăpătat siguranța.

— Bănuiesc că generozitatea dumneavoastră nu este nicidecum spontană. Știți foarte bine că nu este decît o chestiune de ore, și va trebui să mă lăsați să plec, cu mii de scuze. Și acum căutați, desigur, să mai obțineți ce se poate și totodată să-mi redați buna dispoziție, pentru ca să nu...

Brewer o întrerupse, de data aceasta cu toată seriozitatea.

— Cred că vă legănați în iluzii deșarte. Nu aveți nici cea mai mică șansă de a fi pusă în libertate. Fără îndoială că prietenii dumneavoastră, din momentul în care o să afle de dispariția dumneavoastră, vor pune în mișcare toate pîrghiile pentru ca să vă dea de urmă și să vă vină în ajutor. Dar sîntem înarmați împotriva unor asemenea posibilități. Dat fiind că o să fiți căutată, bineînțeles, mai întîi la noi, o să vă eliberez de sub custodia noastră respectînd dispozițiile legale – dar la capătul coridorului o să vă arestez prin băieții Brigăzii Antidrog, ca martoră oculară. Iar după alte douăzeci și patru de ore o să dispăreți din nou, pentru că o să fiți predată unui alt serviciu, care și-a manifestat interesul față de dumneavoastră fiți sigură că prietenii dumneavoastră vor avea nevoie nu de ore, ci de zile întregi pînă să descopere unde anume vă aflați în stare de arest. Legea, Miss Belinda, îi apără pe toți cetățenii – chiar și pe cei care nu o merită. Dar avem și posibilitatea să abuzăm de legi în mod legal, cum s-ar spune, și în orice caz, o facem numai spre binele concetățenilor noștri pașnici.

Ea strivi mukul de țigară cu pantoful. De ambele părți ale gurii apărură două cute pronunțate.

— O să regretați amarnic, domnule inspector, că m-ați ales tocmai pe mine ca victimă.

Își aprinse o altă țigară. Degetele îi tremurau, în ciuda eforturilor ei de a se stăpîni.

— Dacă nu mă înșel, vorbeați adineauri de o propunere.

Pentru Brewer era un prim indiciu că rezistența ei începea să cedeze. Belinda voia să-și recapete libertatea cît mai repede cu putință. Dar în cazul ei mobilul nu era doar o dorință firească de libertate. Trebuiau să mai existe și alte motive importante și cît se poate de presante.

El începu, pe un ton profesoral:

— Am vorbit cu procuratura, care ar fi dispusă să renunțe la menținerea stării de arest dacă o să vă luați obligația să nu părăsiți raza orașului New York și să dați oricînd curs imediat unei eventuale convocări la poliție.

Ea înghiți momeala cu entuziasm:

— Bineînțeles că sînt cu totul de acord. N-am nimic de ascuns. Bănuielile dumneavoastră sînt neîntemeiate din toate punctele de vedere.

E surprinzător, își zise Brewer, cît de prompt acceptă oamenii pînă și lucrurile cele mai improbabile, atunci cînd corespund dorințelor lor. Se vede treaba că Belinda uitase cu totul de ceea ce i s-a pus pe seamă la primul interogatoriu. Perspectiva de a-și recăpăta libertatea acționa asupra ei ca un narcotic. Perspectiva de a scăpa de poliție în termenul cel mai scurt o făcea în mod vizibil docilă. Brewer o examina cu atenție.

— Nu mă îndoiesc, Miss Belinda, că o să vă luați acest angajament și în scris, în procesul-verbal. Mai e ceva. Procuratura dorește să ia o măsură de prevedere, pentru ca să se pună întrucîtva la adăpost împotriva unor eventuale reproșuri ulterioare că ar fi manifestat prea multă indulgență față de dumneavoastră.

Destinderea de pe fața Belindei făcu din nou loc încordării și fricii.

— Doar m-am angajat să mă pun oricînd la dispoziția dumneavoastră ce mai vreți de la mine? Nu știu nimic în legătură cu toată povestea asta. Eu...

Belinda îl privi șovăitoare.

Vocea lui era sfătoasă, prietenoasă.

— Desigur că ați auzit de testul cu detectorul. E ceva cu totul inofensiv.

Evită să menționeze aparatul sub denumirea lui completă.

— Mai ales în cazul dumneavoastră, Miss Belinda, e o simplă formalitate. Doar susțineți categoric că nu aveți nimic de-a face cu cazul Tony Valdiva. Așa că un asemenea test – omise de data aceasta și cuvîntul „detector” – nu poate să vă deranjeze cu nimic. În afară de asta, adăugă el cu un zîmbet vag, garantez că nu doare. Bineînțeles că rămîne cu totul la latitudinea dumneavoastră să acceptați propunerea noastră, sau nu. Imediat după ce se constată rezultatul negativ o să puteți pleca acasă.

Ea ezită.

— Nu știu ce mai vreți cu acest test. Am auzit cîte ceva despre experiențele astea...

Brewer continuă monoton, mecanic.

— Sentimentele, stările afective ale omului, cînd apar pe neașteptate și apoi slăbesc în intensitate, provoacă fluctuații în tensiunea arterială, bătăile inimii și umiditatea pielii. Aparatul de testare înregistrează tocmai aceste fluctuații. Nouă ne servește pentru elucidarea unor inadvertențe. Nu forțăm pe nimeni să se supună acestui test care de altfel poate demonstra în numai cîteva minute netemeinicia unor acuzații sau suspiciuni, ceea ce nu e decît în avantajul celui vizat.

Brewer nu menționează bineînțeles nimic despre eventualele rezultate pozitive, care pot avea urmări mult mai puțin plăcute pentru persoana testată. O privi pe Belinda în ochi.

— Desigur, știm că persoanele cu o voință puternică își

pot controla senzațiile și reacțiile, așa că într-o anumită măsură sînt mai tari decît detectorul, care nu înregistrează decît ceea ce îi trădează omul. Și împotriva acestei slăbiciuni a aparatului nu există leac. Dacă o persoană deosebit de energetică și inteligentă reușește să ne inducă în eroare, atunci n-avem încotro și trebuie să considerăm chiar și un fals rezultat negativ drept dovadă a nevinovăției.

Inspectorul își debită improvizația cu convingerea celui care crede în ceea ce spune, deși nimic nu corespundea realității. Fluctuațiile tensiunii arteriale, circulației sîngelui și ale secreției sudorifice provocate de stările emotive pe epiderma palmelor nu sînt supuse voinței persoanei testate. Oameni încercați, inițiați în tehnica și tactica întrebărilor și în folosirea factorului surpriză prin mijloace optice, pot într-adevăr determina rezultate ce induc în eroare, impunîndu-și prin încordarea conștientă a mușchilor o respirație mai lentă sau mai intensă, mai adîncă sau mai superficială, și transmițînd astfel instrumentelor impulsuri false. Dar toate acestea presupun o extremă stăpînire de sine și un antrenament temeinic, ceea ce se întîlnește foarte rar. În afară de aceasta, un expert cu experiență în materie de teste poate deosebi imediat reacțiile spontane de cele simulate. Belinda van Dooren nu avea însă nicio șansă de a induce în eroare detectorul. Inspectorul știa acest lucru, dar nu și interlocutoarea sa.

Ea stătu cîtva timp pe gînduri.

— Sînt convinsă că o să fiu...

Își privi ceasul de la mîină.

— De fapt, eram convinsă că...

Se întrerupse din nou și, după o clipă de gîndire, continuă:

— Dacă prin testul ăsta pot să-mi scurtez șederea aici, sînt de acord. Dar să-mi explicați mai exact cum se petrec lucrurile.

Se vede treaba că Belinda trăsesese chiulul la școala „sindicatului” de la lecția cu detectorul de minciuni.

Inspectorul șef se ridică.

— O să luați loc într-un fotoliu foarte confortabil. Un domn amabil o să vă aplice câteva plăcuțe de contact conectate prin niște sîrmulițe frumoșele îmbrăcate în mătase, cu aparatul care de afară seamănă cu un radioreceptor. Nicio durere, nimic neplăcut. Asta-i tot. Apoi o să răspundeți pur și simplu la câteva întrebări. Desigur, adăugă el cu un zîmbet, în conformitate cu adevărul. Totul, Miss Belinda, e ca la un joc de-a ghicitul.

Aruncă o privire lui Gatsky, care, cu un gest de curtoazie deschise ușa.

Belinda van Dooren strivi țigara în scrumieră, suflă fumul tras în adîncul pieptului și se ridică.

— Mă supun testului numai pentru ca să pot cît mai curînd privi clădirea asta blestemată de afară. Dar pentru abuzul dumneavoastră față de o femeie fără apărare, o să plătiți scump.

Încadrată de cei doi polițiști, ieși pe coridor.

Încăperea în care au intrat se afla în semiobscuritatea amurgului.

Vacek îi întâmpină ca un șef de protocol dintr-un hotel, salută pe Belinda cu cordialitate și o conduse la un fotoliu capitonat. Îi invită pe inspector și pe detectiv să ia loc alături de detector și înmînă clientei sale o coală de hîrtie.

— Am să vă rog, doamnă, să semnați această declarație. O simplă formalitate. E o declarație cum că n-aveți nimic de-a face cu toată această afacere Valdiva...

Îi întinse o carte pentru ca să o pună sub hîrtie, și un pix.

Ea parcurse doar primele rînduri, după cum prevăzuse Brewer, apoi semnă.

Vacek contrasemnă declarația la stînga Belindei, în calitate de martor, apoi puse hîrtia într-un sertar.

Se așează la aparat în așa fel încît să poată urmări cadranele acestuia fără a o pierde din ochi pe Belinda.

— Doamnă, vă recomand să vă relaxați cît mai mult. Nu aveți niciun motiv de neliniște. Nu se întîmplă nimic misterios. Eu nu sînt scamator și fiți sigură că din cutia asta de mahon nu țîșnește niciun porumbel.

Vorbea prietenos, firesc, inspirînd încredere, ca un bun medic care dă o consultație la domiciliu. Manipulă firele fără zgomot, discret, aplică aproape pe neobservate plăcuțele de contact, îi așează Belindei manșeta aparatului de măsurat tensiunea și pneumograful.

— Și cît timp trebuie să stau așa? întrebă ea indispusă.

— Vreo zece minute, doamnă. Și acum, vă rog din nou, destindere totală.

Vacek urmărea trei indicatoare, care înregistrau pe benzi de hîrtie ce se derulau încet, primul oscilațiile tensiunii arteriale, al doilea rezistența electrică a epidermei, și al treilea modificările respirației.

— Fumați mult, doamnă?

Ea răspunse cu o voce vădit precipitată:

— Treizeci, patruzeci pe zi, uneori mai mult.

— Cam mult, chiar și pentru un bărbat. Spuneți-mi, unde v-ați născut, la New York?

Vocea ei deveni mai echilibrată:

— Nu. La Pittsburgh.

— Aveți frați, surori?

— Am avut un frate, dar a murit încă de mic, preciză ea pe un ton mecanic.

— Cunoașteți Detroit-ul?

Cele trei indicatoare ale aparatului începură să oscileze cu putere, în ciuda răspunsului indiferent care urmă:

— Am fost acolo, mai de mult.

Glasul putea să înșele, dar devierile acului înregistrator, asemănătoare celor ale unui seismograf, trădau emoția pe care i-o provocase numele Detroit-ului. Brewer cunoștea motivul. În acel oraș ea fusese deferită justiției. Detectorul de minciuni dădea informații asupra celor ce se petreceau în mintea interlocutoarei.

— Aveți permis de conducere?

— Da.

— De când locuiți în East 72 Madison?

— M-am mutat acolo în septembrie, dacă nu mă înșel.

— Ce mașină aveți – un Cadillac?

Brusc, cele trei penițe deviară cu mult de la linia normală pe care o descriseseră la celelalte răspunsuri. Vocea Belindei era forțat naturală.

— Nu-mi da mâna la așa ceva. Mă mulțumesc și eu cu un Studebaker mai vechi.

Lungind vorba pentru a simula indiferența ea adăugă pe un ton ironic:

— Dacă auziți vreodată de o ocazie excepțională, vă rog să-mi scrieți.

— Cu plăcere, răspunse Vacek zîmbind. Se mai ivesc din când în când asemenea ocazii.

Aruncă pe furiș o privire lui Brewer, îi făcu semn cu ochiul pentru a-i atrage atenția asupra devierilor înregistrate. Apoi întrebă pe un ton blajin:

— La ce etaj se află locuința dumneavoastră?

Vocea ei își recăpăta imediat ritmul normal:

— La etajul 14.

— Aveți o femeie cu ziua care vă ajută, sau vă pune administrația imobilului la dispoziție o cameristă cu plată?

— Așa cum ați spus la urmă.

— Ocupați o locuință mobilată?

— Da. Dar am completat interiorul cu cîteva piese pe care le-am cumpărat.

— Vă gătiți singură mîncarea, din cînd în cînd?

— Dar bineînțeles!

— Tîrguiți de preferință la magazinele de specialitate, sau la magazinele universale?

— Depinde despre ce e vorba. Pentru garderoba mea nu m-aș duce niciodată la un magazin universal.

— L-ați recunoscut pe ucigașul lui Valdiva?

Belinda van Dooren ridică brusc capul, pînă atunci plecat cu nonșalanță într-o parte. Tendoanele gîtului i se încordară, vinele i se umflară zvîcnind puternic. Respirația i se opri. Trecură secunde în șir, înregistrate pe banda ce se derula încet sub forma unor oscilații trepidante. În cele din urmă veni răspunsul:

— Nu.

Era concentrată în acest cuvînt hotărîrea ei disperată de a se disculpa.

Nici nu-și dădu seama cît de absurd fusese răspunsul dat, cît de vizibil contrazicea tocmai ceea ce voia să susțină. În acest eșec al rațiunii față de instinct se află de multe ori una din cele mai bune șanse de succes ale detectorului de minciuni.

Acele aparatului mai pendulară o bună bucată de vreme de la o extremă la alta.

Dar Belinda van Dooren nu vedea nimic.

— Ascensorul din blocul dumneavoastră este deservit de un boy, sau funcționează automat? întrebă Vacek mai departe, pe același ton blajin.

Ea închise ochii pentru cîteva clipe:

— Două. Sînt două ascensoare...

— Pentru țigări folosiți bricheta, sau chibriturile?

Respirația i se echilibra, privi înaintea ei:

— Și una, și alta.

— Operația de la gîtul dumneavoastră a durat mult?

— N-am simțit nimic.

Răspunsurile ei erau destul de confuze. Gîndurile îi erau în altă parte. Și nici nu bănuia că simplul cuvînt „nu” la întrebarea dacă l-a putut recunoaște pe ucigașul lui Valdiva echivala cu o recunoaștere a prezenței sale la locul crimei. Oricine în locul ei, dacă într-adevăr nu a fost de față, ar fi replicat desigur: Odată ce n-am fost acolo, bineînțeles că nu-l puteam recunoaște pe ucigaș.

— O ultimă întrebare, Miss Belinda. Purtați ochelari?

— Nu, răspunse ea oarecum surprinsă. Dar cum de v-a venit o idee ca asta?

Vacek nu-i răspunse. Trecu în fața ei.

— Numai cîteva minute și am terminat cu testul. Aș dori de altfel să vă fac un compliment. V-ați comportat excelent. Subiecți mai buni decît dumneavoastră, într-adevăr nici nu-mi puteam dori.

Aduse o măsută, apoi o mapă voluminoasă din material plastic și îi explică operațiunea următoare.

— Avem aici o colecție de fotografii. Fiecare reprezintă o figură mai mult sau mai puțin expresivă. Tot ce aveți de făcut este să aruncați o privire pe fiecare poză și să-mi spuneți doar dacă persoana respectivă vă este cunoscută sau nu. Cum ajungem la ultima fotografie, am terminat și această a doua și ultimă parte a testului nostru. Vedeți, prin urmare, că nu vă supunem nicidecum unei experiențe dificile. Pot să încep? adăugă el privind-o pe furiș.

După ce se codi cîteva clipe, ea dădu din cap fără să scoată niciun cuvînt.

Vacek scoase din mapă primul carton și-l așeză pe masă în fața Belindei. Pe carton era lipită poza unui domn mai în vîrstă, foarte prezentabil, în jur de cincizeci de ani.

— Relaxați-vă, vă rog – și priviți fotografia. Îl cunoașteți?

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse ea spontan.

Urmă portretul unui jucător de base-ball.

— Nu.

Apoi portretul președintelui Kennedy.

Ea dădu din umeri.

— Ceva mai bun nu vă trece prin minte?

Vacek zîmbi.

— Nu le-am pus într-o ordine anumită. E un grup de fotografii pe care un fotoreporter le-a lăsat odată aici.

Acele lăsau pe banda de hîrtie urmele unor oscilații uniforme.

Urmă fotografia a cincea, apoi a șasea, a șaptea, a opta, a noua, a zecea – numai fețe comune, bărbați, femei, un copil. „Nu”-ul deveni stereotip, plictisit, indiferent.

Vacek însoțea fiecare fotografie de cîte o scurtă observație, cu o voce blajină, amintind pe aceea a unui învățător, dar în fond menită să deruteze.

Fotografia a optsprezecea... a douăzeci și una, de fiecare dată comentariul respectiv, din nou tăcere, fotografiile se perindau în fața Belindei și se îngrămădeau alături de ea.

Pulsul, tensiunea arterială și umiditatea palmelor erau cu totul normale, iar penițele detectorului de minciuni oscilau uniform, monoton.

Fotografia a douăzeci și patra, a douăzeci și cincea, a douăzeci și șasea și, deodată, Harry Pistolarul o privea direct în față.

Era o fotografie foarte precisă, se putea deosebi fiecare por, privirea oarecum încruntată și totodată evazivă și rătăcită, gura marcată de buze strînse, bărbia dură.

Exteriorul ei nu trădă aproape nicio schimbare. Fără îndoială că se aștepta la o surpriză sau alta. Își stăpîni vocea.

— Nu cunosc...

Dar acele detectorului înregistrară cele ce se petreceau în forul ei interior. Ele deviară de ambele părți cu cea mai mare violență.

Karel Vacek îi arătă apoi Belindei o poză cu totul neutră, portretul unei sportive.

Ea tăcu, în locul unui răspuns negativ se limită să dea din cap.

Urmară alte trei fotografii.

Vacek dorea să pună capăt operațiunii. Știa ce o să urmeze.

Testul cu detectorul de minciuni se soldase cu un rezultat ce pleda categoric împotriva Belindei van Dooren. Convinsă că după test va fi liberă, ea va afla în curînd că avea să ia calea nu spre ieșirea din Centre Street 240, ci înapoi spre celulă.

Vacek dorea să fie scutit de această scenă. În timp ce desprindea plăcuțele de contact de pe brațele Belindei, aruncă cu coada ochiului o privire inspectorului.

— Domnule inspector, încep imediat descifrarea înregistrărilor, o să dureze totuși cîtva timp. Așa că ar fi mai bine să mă lăsați singur, să-mi văd de treabă. Cum sînt gata vin la dumneavoastră cu expertiza și fotocopiile înregistrărilor.

Brewer reacționează cu o mișcare abia perceptibilă a buzelor, totuși Vacek îi putu desluși cuvintele nerostite. Nu erau deloc măgulitoare. Cu glas tare, inspectorul se declară de acord.

— Noi ne ducem cu Miss van Dooren la mine în birou...

Ea îl întrerupse furioasă:

— Cum adică, nu cumva aveți de gînd să mă țineți mai departe aici? Mi-ați promis că imediat după terminarea testului pot să plec acasă!...

Brewer o întrerupse la rîndul său, nu ostil, dar foarte ferm.

— Cu condiția, Miss van Dooren, ca testul cu detectorul

de minciuni să se soldeze cu un rezultat negativ. Ori asta urmează să confirme sau să infirme expertul nostru.

Ea îl apucă de reverele hainei.

— Crezi poate că ai reușit să mă înfunzi? Troglodit nenorocit ce ești! Să mă înfunzi?! Singur ai recunoscut ca detectorul ăsta dă cu oiștea în gard atunci cînd e vorba de oameni cu voință – și, adăugă ea repede, conștiința curată. Fii pe pace, cunoșteam din capul locului toate secretele acestei cutii magice. Nu, cu mine nu-ți merge! Sau mă lași să plec imediat, sau...

— Sau! repetă Brewer și o împinse ușurel spre ușă. Poate că ai exagerat în timpul testului, Miss van Dooren. Prea mult bine poate să strice și el. Cînd ți s-a arătat procesul-verbal, ai negat că l-ai cunoaște pe Tony. Fie. Deocamdată nu pot să-ți dovedesc încă contrariul. Vezi dumneata, la interogatoriu recunoscuseși că ați fost prieteni...

Înainte de a termina vorba, ea îl întrerupse țipînd:

— Îmi răstălmăcești cuvintele într-un mod ordinar! N-am recunoscut nimic, nimic, absolut nimic! Dar unde e, să văd și eu, unde e procesul ăla verbal în care am declarat așa ceva? Unde e? Crezi poate că judecătorii or să ia în seamă palavrele unui troglodit ca dumneata? N-am recunoscut nimic, absolut nimic! Probabil că am confundat numele de care mi-ai pomenit. Dacă am să te găsesc vreodată la teigheaua vreunei prăvălioare, o să te pun să mă servești și n-am să-ți cumpăr nimic! Belinda se uită din nou la ceas.

Brewer o conduse de-a lungul coridorului, urmat de Gatsky.

Deschise cu un gest mecanic ușa biroului său. Ciudat, se gîdea el. De ce s-o fi uitînd mereu Belinda la ceas?

Pînă să se așeze și să aprindă lumina, ea se și instalase comod în fotoliu întinzîndu-și picioarele.

— Probabil că ortacul dumitale, expertul, va născoci acum

probe de acuzare împotriva mea. N-a vrut să descifreze în prezența mea banda cu înregistrările detectorului, e prea lăș pentru așa ceva. Căci n-ar fi fost deloc pe placul dumatăle. Dar și așa n-o să faci nimic, cu bîlciul ăsta cu tot!

— Asta rămîne de văzut!

Începuse să-și piardă răbdarea. Voi să mai adauge ceva, dar observă pe biroul său o notă cu cîteva cuvinte în roșu. Citi: „Aștept în sala de lucru. Sarg”.

— Cumva ordinul de eliberare? întrebă Belinda ironică. Mult n-o să mai dureze, în orice caz.

El se ridică, întorcîndu-se spre Gatsky.

— Vezi, te rog, să nu faci duduia vreo prostie pe aici. Nici telefon, nici mai știu eu ce figură. Mă-ntorc imediat.

Lungi pasul pînă în încăperea de alături.

Îi găsi acolo pe Sarg, Sloan și Lowett, într-o discuție aprinsă.

— Tocmai ne-am întors și noi, îi spuse Sloan. Ne-a spus Sarg de nota pe care v-a lăsat-o, așa că v-am așteptat cu toții.

— Ce-ați găsit în locuința lui Bonetti? întrebă inspectorul, așezîndu-se pe marginea mesei.

— Mormane de gunoaie, domnule inspector, începu Sarg. Cum nu mai găsești decît poate prin vreo fundătură din Harlem, sau pe la vagabonzii din Battery. Toxicomanii ăștia își pierd orice simț al echilibrului și al igienei. Totul era claie peste grămadă, rufe murdare și lături, pantofi, articole de toaletă...

— Niciun indiciu care să ne intereseze?

— Nimic, domnule inspector, absolut nimic. Nicio scrisoare, nicio notă, nici măcar un calendar. Cartea de telefon nu se deschide la anumite pagini, am încercat-o – nimic. Niciun fel de însemnări despre convorbiri interurbane. Administratorul clădirii pare să fie obișnuit cu chiriași de soiul ăsta. La toate întrebările, a dat din umeri. Bonetti nu

prea era punctual cu plata chiriei, dar cînd era somat tot scotea banii. Ca vizitatori, numai bărbați tineri și adolescenți, adăugă Sarg semnificativ. E dezgustător, într-adevăr; totuși, oameni de teapa asta se feresc cel puțin de orice acte de violență, afară poate de cazul cînd vreun client jecmănit recurge la amenințări.

— Cum e cu vecinii? insistă Brewer.

— Oameni tăcuți – puținii pe care i-am găsit acasă. Școala orientală, domnule inspector: n-ai văzut nimic, n-ai auzit nimic, nu vorbești nimic. Numai o bufetieră care locuiește peste drum a fost ceva mai vorbărească, deși mare lucru nu ne-a spus. Bonetti ducea o viață fără niciun rost, cînd era acasă vegeta, uneori nu se arăta cu zilele. Cînd rămînea în pană de „marfă” urmau scene sinistre. Uneori i se găseau prin buzunare teancuri de dolari, alteori se împrumuta pentru un sandviș.

Brewer ridică din umeri, parcă pentru a se feri de apropierea unui asemenea depravat – fie el ajuns de mult pe masa de marmură a doctorului Kennedy.

— Prin urmare, la capitolul Bonetti trebuie să punem punct. Cel puțin cît timp putem să mergem pe alte urme. Numai că, dacă nu facem niciun progres, va trebui să scormonim printre lepădăturile din preajma lui Bonetti. Poate că unul sau altul din tinereii ăștia o să ne ofere un indiciu. Totuși, aș prefera să ne apropiem de țel pe căi mai puțin ocolite.

Își plimbă privirile de la Sloan la Lowett.

— Cum stăm cu Harry?

Lowett relatează fără pic de entuziasm:

— Am bătut, într-adevăr, la ușa nimerită. Sloan urma să-i explice chiriașului lui Harald Myers – alt pseudonim al lui Harry, l-am semnalat serviciului nostru de identificare – voia să-i explice, spuneam, avantajele unui nou storcător de fructe,

dar ne-a deschis meșterul unei echipe de deparazitare: în locuință se făcea curățenie, deoarece Harry se mutase imediat după prînz și apartamentul era pregătit pentru a putea fi vizitat, începînd de mîine, de cei interesați.

Brewer se plimba în sus și în jos.

— Harry s-a mutat deci la prînz? Asta nu-i o coincidență. Înseamnă că a mirosit ceva. Numai că nu înțeleg care-i legătura cu noul lui pseudonim. Harry își înregistrase doar schimbarea de domiciliu sub numele adevărat – cel puțin unul din cele adevărate, deci unul pe care îl cunoaștem. Atunci ce-i cu Harald Myers?

— Ideea nu-i rea deloc, domnule inspector! interveni Sloan. S-a înregistrat cu numele adevărat, dar pentru vecini era Myers, Harald Myers. Așa că pentru nepoștiții prea curioși nu exista niciun Harry Jonathan Mulberry, ci doar Harald Myers. Nu-i rău!

— Altceva?

Inspectorul nu părea să fie într-o dispoziție grozavă pentru șuete.

— Despre Myers nu am putut afla mare lucru, domnule inspector, raportă Lowett în continuare. Pleca și venea la ore cu totul neregulate, mai întîi conducea un Dodge Sedan model 58, iar de vreo două săptămîni a fost văzut la volanul unui Chevrolet Impala. Celor care îl întrebau le spunea că a cîștigat la cursele de ogari, în plus că e o mașină de ocazie, renovată.

— Ce localuri frecventa? Vecinii? Magazine?

— Brewer devenea nerăbdător.

— Harry, zis Harald, vorbea numai despre evenimentele zilei, ar fi sprijinit Partidul Democrat, răspunse Sloan. Asta-i, cel puțin, ce am putut să deduc din răspunsurile pe care le-am obținut. Mult n-am putut scoate la iuțea de la oamenii ăia. Poate că le era teamă că dacă ciripesc prea mult îi paște vreo

primejdie. Am aflat întâmplător de la vânzătorul de la farmacie că Harry se ducea uneori să ia masa la „Granados”. M-am dus la restaurant, 125 MacDougal, dar personalul de acolo nu știa decît de mîncărurile preferate ale lui Harry. Italienii, spaniolii, latinii în general sînt vorbăreți, cînd au chef. Harry lua cu predilecție Canelonis, de cele mai multe ori cîte două porții. Asta-i tot ce am putut să aflu la restaurant.

— Eu am dat de o tînără în portalul casei, începu Lowett. S-a arătat deodată nespus de grăbită, și cum asta-mi dă totdeauna de bănuît, am luat-o puțin la bani mărunți. Era Doris, o veche cunoștință de-a noastră. Dacă vă amintiți, domnule inspector, am ridicat-o de la „Taverne Basque”, atunci cînd Piotto s-a ales cu cinci gloanțe în abdomen. Drăguță fată – cînd e trează. Am intrat în vorbă, dar ea se grăbea, de teamă probabil că pe ea o căutam. Șueta mergea bine, la un moment dat am pomenit de Harry Myers, ea m-a privit printre gene. Am invitat-o la un păhărel, nu știa nimic precis, dar auzise de Harry. După al patrulea Bourbon, Doris mi-a spus că Harry e cointerestat într-o bombă din Pearl Street, pe undeva între Whitehall și Broad. De afară arată ca o crîsmă soioasă, dar se pare că are vad bun. Inițiații știu de o anexă dosnică unde pot să obțină și altele în afară de alcool. Acolo, zicea Doris, poate să fie găsit Harry foarte des. Bomba se numește „Singapore-Club”.

Brewer îl întrerupse.

— Dacă se ocupă și de marijuana sau altele aflăm noi de la Hamlin. Mai vorbim după ce termin cu Belinda. Așteptați-mă aici.

— Poate că între timp ne repezim pînă la bufet? făcu Lowett.

— Ideea nu-i rea deloc, căci după toate aparențele are să ne apuce noaptea, consimți Brewer și trînti ușa în urma sa.

Ajuns în micul său birou, îl găsi pe Gatsky, rezemat de

perete, fumînd un trabuc puturos și plimbîndu-l printre dinți, și pe Belinda, fumînd și ea și lansînd nori de fum spre tavan. O atmosferă ca într-o sală de așteptare neaerisită.

Inspectorul șef deschise ambele ferestre, își umplu plămîinii cu aerul de seară și se așeză la biroul său.

— O ultimă șansă, Miss van Dooren. O mărturisire de bună voie...

— Dacă pînă în aprilie la anu' nu primești niciun răspuns, ai să poți să deduci că e vorba de un refuz, cu mulțumiri! replică ea cu aerul unui om șmecher, se uită la ceas și adăugă:

— Mai curînd decît bănuiești...

Nu termină vorba și ușa dinspre coridor fu deschisă cu violență și trîntită de perete.

În prag își făcu apariția un individ de statură mijlocie, bine făcut, pe care lumina obscură a lămpii de pe birou îl lumina doar parțial.

Brewer îl recunoscă pe Sam Greemberg și rămase cu privirile ațintite asupra lui, parcă fără să-și creadă ochilor. Cum a fost cu puțință...?

Gatsky se apropie de el.

— Cînd intri într-un birou să bați la ușă, altminteri îți arăt eu cum se face, să mă ții minte!

Noul venit trecu pe lîngă detectiv, își puse cu un gest patern mîna unsuroasă și păroasă pe brațul Belindei, apoi se întoarse spre inspector.

— Cheamă-ți la ordine gorila, dacă vrei să nu regreti! Dacă voi încălcați legea, care garantează oricărui cetățean cîstit libertatea, apoi, drace, nici prin gînd nu-mi trece să mă mai conformez și etichetei voastre.

Schimbîndu-și tonul instantaneu, ca un actor rutinat, se adresă apoi compătimitor Belindei van Dooren.

— Calvarul dumitale a luat sfîrșit, draga mea. Iată!

Flutură cu mîndrie o foaie de hîrtie, ca pe un drapel.

— Mandat de eliberare pentru Belinda van Dooren! Asta-i răspunsul pe care-l dă Sam Greemberg oricărui polițist grandoman! Și urmează acțiunea de daune-interese!

Întinse hîrtia pînă în fața ochilor lui Brewer.

— Odată cu asta Miss van Dooren este liberă. Să terminăm cu abuzul de putere! Cer imediata punere în libertate!

Gatsky clocotea de mînie și aruncă șefului său o privire imploratoare.

— Îmi dați voie să-l conduc pe acest chițibușar pînă la scară, să-l... și începă să-și suflece mînele cămășii.

Inspectorul șef citise între timp mandatul. Actul era în perfectă ordine. Ce nu i se părea a fi în ordine erau acele prevederi ale codului penal care permit ca pînă și un individ suspectat de delikte grave să-și poată redobîndi libertatea, fie și pentru scurt timp. Dacă un avocat uns cu toate alifiile reușește să bată la ușa nimerită, cu o cerere bine ticluită de punere în libertate. Dar acestea erau reflecții cu totul inutile. Pînă una-alta, trebuia s-o pună pe Belinda van Dooren în libertate, căci procurorul respectiv preciza în mandatul său că „din partea Procuraturii nu există nicio acuzație întemeiată, care să justifice punerea sub arest preventiv de către organele poliției, astfel încît această măsură are un caracter ilegal”.

Brewer era convins că va reuși să adune probe suficiente pentru a oferi totuși procuraturii motive temeinice pentru punerea Belindei sub stare de arest. Dar pînă atunci ea putea șterge urme, putea influența martorii... Îl obseda întrebarea cum de a putut afla Greemberg de arestarea Belindei.

Avocatul deveni vehement.

— Ei, bine? Răbdarea mea, au mai constatat-o și alții, este foarte limitată. Aștept bonul de ieșire. Pot s-o iau pe Miss Belinda van Dooren și fără fițuica asta, dar prefer să-ți semnezi singur falimentul...

— Dumneata știi că maxilarele artificiale provoacă dificultăți de masticație? – și Brewer se ridică încet de pe scaunul său.

— Domnule inspector, lăsați-mă pe mine... se rugă Gatsky.

Brewer îl respinse.

— Sînt gata oricînd să trimit pacienți clinicii de ortopedie, dar n-aș vrea să am de expediat marfă la morgă...

Îl dădu la o parte pe Gatsky, închise ușa cu o lovitură de picior și îl înghesui pe Sam Greemberg într-un colț.

— Cît de mare ți-e asigurarea contra accidentelor, slugă la borfași ce-mi ești? Îmi iubesc meseria, dar sînt gata să renunț la ea, numai să-ți transform mutra asta în carne tocată!

Avocatul se eliberă din mîinile lui Brewer.

— Dacă folosești violența față de mine, ai să te pomenești pe stradă! Colegiul avocaților – magistrații – partidul – presa...

— Gangsterii, Greemberg, nu uita de gangsteri. Dar n-are să treacă mult și o să vă mîncăm fripți pe toți, toată adunătura, cu tine cu tot!

Se întoarse brusc și se așeză la biroul său.

— Era să-mi murdăresc mîinile cu o otreapă ca tine.

Începu să scrie.

Greemberg își șterse sudoarea rece de pe frunte. O bătu pe umeri pe Belinda, care ședea înlemnită pe scaunul ei. O privi compătimitor, vocea îi deveni mieroasă.

— Am fost anunțat abia la două și jumătate, eram la tribunal, a mai trecut o oră pînă am întocmit formele, pe urmă a trebuit să găsesc un judecător imparțial – alergături încolo și înapoi – declarația pentru eventuala cauțiune...

Apoi schimbă tonul.

— Vreau să sper că nu ai motive să te plîngi de tratamentul de aici. Ai să-mi relatezi totul, exact. Bineînțeles

că o să-i tragem la răspundere pe toți cei vinovați de cele întâmplate. E clar. În cazul că au recurs și la alte măsuri ilegale împotriva dumatăle...

Drept răspuns, Belinda se răsti la Brewer.

— Te-am avertizat! Sam Greemberg are să te învețe minte ce înseamnă să oblige pe un om nevinovat să se supună probei cu detectorul de minciuni. Sau, poate, crezi că nu știam despre ce e vorba? adăugă ea, privindu-l sfidător.

Avocatul se ridică, înălțându-se pe cât îi permitea corpolența. O întrebă cu o voce care trăda sumbre îndoieli:

— Cum ai spus, draga mea, te-au silit, într-adevăr, să te supui unui test cu detectorul de minciuni?

— Exact! Mi s-a promis imediata eliberare, dacă voi fi gata să...

— Nemaipomenit! exclamă Greemberg, începînd să gîfîie. Voi cere sancționarea! Drepturile dumatăle constituționale au fost încălcate în mod grosolan! Dar asta nu va rămîne nepedepsit!

Își aprinse o țigară groasă de foi.

Inspectorul șef împături foaia de hîrtie. Cuprindea dispoziția de a se elibera un bon de ieșire pentru Belinda Van Dooren. Jos de tot adăugase pentru Sloan și Lowett ordinul să-i pîndească cu cea mai mare prudență pe Belinda și pe avocatul ei la ieșirea din clădire și să nu-i slăbească o clipă din ochi în cazul că se vor despărți, urmărirea trebuia să se limiteze la Belinda. Să raporteze prin radio orice amănunt suspect.

Brewer întinse hîrtia lui Gatsky.

— Aștepți, te rog, să facă jos bonul și mi-l aduci înapoi. Înregistrează jos și dispoziția mea.

Gatsky îi aruncă o căutătură șefului său, căci nu prea înțelegea ultimele lui cuvinte, dar cum întâlîni privirea acestuia se lămuri.

— Am înțeles, zise el, și plecă.

— Îți atrag atenția, începu Greemberg pe tonul său agresiv, voit jignitor, că dacă ai să recurgi la mai știu eu ce manevre ca să...

Ușa dinspre coridor se deschise.

Intră Karel Vacek. Mormăi câteva cuvinte de scuză și fără să-i acorde vreo atenție lui Greemberg, depuse materialele sale pe birou, în fața lui Brewer.

— Fotocopia înregistrărilor de pe bandă, prelucrarea lor. Și declarația persoanei testate...

— Mulțumesc, Karel! Au venit la țanc! mai vorbim.

— Și noi! îl apostrofă avocatul. Pentru complicitate la un act ilegal!

Karel îl privi disprețuitor.

— Ce țiți în halul ăsta, domnule? Ești fudul de-o ureche? Am în laboratorul meu un audiometru. Poate vii într-o zi să te examinez?

Înainte ca Greemberg să-i poată răspunde, Karel Vacek închise încet ușa după el.

Sam Greemberg se aplecă peste birou spre inspector.

— Din partea unui polițist de rînd nu mă miră că nu cunoaște legea. Și chiar dacă are unele cunoștințe, le folosește pentru abuzuri. Dar ca un inspector-șef al poliției newyorkeze să meargă atît de departe încît – și aici glasul avocatului se transformă în țipete – să impună unui cetățean cinstit, unui contribuabil din banii căruia mănîncă, un test cu detectorul de minciuni, să-l înjosească...

Mîna lui Brewer se repezi pe neașteptate și țigara avocatului îi zbură din gură.

— Destul! Mai întîi, ia citește aici!

Brewer se ridică și-i puse sub nas declarația semnată de Belinda van Dooren și autenticată de Karel Vacek, iar cînd

avocatul se dădu instinctiv înapoi, o citi cu glas tare, după care adăugă răspicat:

— Este, prin urmare, vorba de un test la care o persoană suspectă s-a supus de bună voie, fără niciun fel de făgăduieli și fără niciun fel de amenințări. Iar...

Greemberg își șterse sudoarea de pe frunte.

— Fițuica asta poți s-o arunci la lada de gunoi, n-are nicio valoare în fața instanțelor judecătorești, n-are putere probatorie!

— Uîți că există hotărîri ale organelor supreme conform cărora se poate admite, cel puțin pentru indicii suplimentare, testul cu detectorul de minciuni atunci cînd o persoană i se supune de bună voie.? Sigur că un prăpădit de polițist newyorkez nu e versat în de-ale dreptului de înaltă clasă — în schimb cunoaște bine chichițele unui avocațel de gangsteri.

Greemberg vru să deschidă gura, dar Brewer îl opri cu un gest amenințător.

— Dar ce e mai important, subiectul în testul ăsta nu e o oarecare hoată de buzunare, ci martora oculară a unei crime!

Avocatul izbucni într-un rîs forțat.

— Dragul meu Brewer, ar trebui să te produci pur și simplu într-un circ, un număr că al dumitale ar merita și acompaniament de fanfară.

Inspectorul își privi unghiile cu atenție.

— Poate. În schimb, cînd o începe să zbîrnîie curentul electric în camera din Sing-Sing cu pereții în ulei verde, fanfara deținuților n-are să cînte un marș.

Greemberg mîngîie mîinile Belindei.

— Lasă-l să vorbească. Principalul este să declari testul pur și simplu nul și neavenit, deoarece l-ai acceptat numai cedînd insistențelor și promisiunilor false. Te aflai într-o stare de totală epuizare fizică și ai suferit un șoc nervos.

O întrebă, chipurile, în treacăt:

— Ți s-au pus întrebări? Sau au...

O încurajă cu privirea, dar în această privire un bun observator putea deosebi altceva. Poate – teamă.

Ea răspunse cu glas pripit:

— Omulețul acela, care a adus adineauri hîrțiile, a căutat să mă-ncolțească în fel și chip. Cu întrebări, mai întâi fără niciun rost, apoi foarte precise, cu capcane. Cu fotografii, figuri oarecare, apoi deodată Harry...

Se opri, era vizibil că numele îi scăpase fără să vrea – își pierdu siguranța, căută să se corecteze.

— Toți vorbeau de-a valma, dar la una din poze a fost pronunțat numele ăsta, am auzit limpede...

— Ce? o întrerupse Greemberg furios, zgîlțuind-o. Toată gingășia îi dispăru într-o clipă, iar în locul solicitudinii i se putea citi pe față furia. Asta ce mai e? Cine e Harry? Dar cum îți veni...

— Inspectorul, detectivul ăla gras și domnul cu aparatul vorbeau de-a valma – voiau să mă încurce cu orice preț – îți spun toate astea, pentru că mai târziu o să caute să-mi pună ștreangul de gît!

Brewer se lăsă comod pe speteaza scaunului.

— Dar nu trebuie să te temi de ștreang, Miss van Dooren. La New York nu se folosește ștreangul, ci frigarea!

Intră Gatsky, care întinse lui Brewer un formular.

— Totul e în perfectă ordine, domnule inspector! îi spuse el, pe un ton care pentru Brewer era edificator.

Greemberg stătea cu ochii ațintiți asupra clienței sale.

— Sper că...

— Parcă erai tare grăbit, Sam, nu? îl întrerupse Brewer ironic. Ce te-o fi tulburat într-atîta, încît ai uitat să-ți mai iei bonul de ieșire? Te-a scos poate din sărite un nume atît de frumos ca Harry? Mă întreb, Sam, cine o mai fi și ăsta? Există o droaie de Harry.

Avocatul se întoarce spre inspector cu o privire plină de ură și-i smulse hîrtia din mînă.

— Calci pe o gheață foarte subțire...

Se întrerupse, o apucă pe Belinda de subțiori și o ridică de pe scaun.

— Hai să mergem, draga mea.

Încercarea de a arbora un ton disprețuitor eșuă lamentabil. Apăsă pe clanța ușii, pe care o deschise cu piciorul. Din prag se întoarce din nou spre Brewer:

— Ai să-ți blestemi ziua în care ți-a venit ideea să...

— Afară! și Gatsky o ridică pe Belinda van Dooren ca pe un pachetel, o repezi spre Sam Greemberg care se clătină cu ea în brațe, și trînti ușa după ei. Aruncă o privire vinovată spre șeful său.

— Mi-am pierdut răbdarea, se justifică el, și se lăsă oftînd pe un scaun.

— Ei, lasă, te înțeleg, Gatsky. Acum să sperăm că Sloan și Lowett n-o să-i piardă din ochi. Greemberg era cam fiert, poate n-o să fie așa de vigilent ca să observe că sînt urmăriți. Ce Dumnezeu o fi avînd de gînd acum, zău că nu știu. În orice caz, numai în pielea Belindei n-aș vrea să fiu. Oficial este avocatul ei, totuși singura lui sarcină e să apere interesele sindicatului. Și cum Belindei i-a scăpat numele lui Harry, Greemberg miroase acum primejdia care-i amenință – sau cel puțin poate să-i amenințe – pe patronii săi. Țștia nu l-au lichidat pe Valdiva numai din cauza afacerilor lui pe cont propriu; el știa anumite lucruri, așa că reprezenta o primejdie potențială, pe care numai moartea lui o putea înlătura. Acum, Belinda van Dooren este cea care știe multe – prea multe, și care s-a trădat la testul cu detectorul de minciuni. Vreau să sper că Sloan și Lowett n-au să piardă fata din ochi.

Brewer se ridică.

— Hai cu mine, la Flanagan. Zicea Hamlin că ia cina

acolo. Nu mi-or fi plăcînd mie chestiunile profesionale ca garnitură la friptură, dar n-avem timp de pierdut.

— Și eu, cu cele cîteva tartine n-am rezolvat nimic, replică Gatsky, ridicîndu-se la rîndul său.

— Un singur lucru – vreau să văd dacă mai este aici fata care s-a dus cu Belinda s-o înregistreze.

Brewer își opri privirea asupra detectivului.

— Undeva, s-a făcut o greșeală. Vreau să sper că nu una voită. Sam Greemberg putea să obțină informația despre arestarea Belindei pe multe căi ocolite. Prin portarul blocului ei, de exemplu, sau vreun observator întîmplător care era pe acolo cînd a fost ridicată. Dar dacă a dat de urma ei aici, în biroul ăsta, înseamnă că ceva a transpirat de aici, din clădirea asta!

Ceru legătura cu șeful secției arestări și, ținînd receptorul între umăr și ureche, se interesă de agenta care i-o adusese pe Belinda van Dooren. După cîteva clipe puse receptorul la loc.

— Fata se întoarce într-o oră. După cină o chemăm, să ne spună amănunțit cum s-au petrecut lucrurile.

Așeză toate hîrțile într-un sertar al biroului și întoarse cheia cu grijă de două ori.

Urmat de Gatsky, străbătu coridorul pînă la ascensor.

CAPITOLUL 10

LA FLANAGAN

La Flanagan, la o masă într-un colț, sedeau Mark Hamlin, Roy Bryan și Elvis Mallory. Când văzu perechea atît de nepotrivită făcîndu-și apariția în local, șeful Brigăzii Antidrog le făcu semn, le oferî scaunele libere și mută puțin din loc masa pentru ca Gatsky să se poată strecura pînă la scaunul său.

— Te sunasem acum un minut, David, ca să te întreb ce noutăți mai ai.

— O droaie, Mark.

Brewer îl informă despre rezultatul testului cu detectorul, neașteptata apariție a lui Greemberg, rezultatul negativ în urmărirea lui Harry Pistolarul.

— Întrebarea care se pune acum, Mark, este dacă putem face lumină în afacerea „Singapore-Club”.

Hamlin fluieră printre dinți.

— Mi-e cunoscut numele. În orice caz e de dată mai recentă. Inițial se numea „Macao-Bar”. După ce a fost închis sub denumirea asta localul s-a transformat în „Hongkong-Bar”, iar după ce a fost din nou închis, a apărut firma de astăzi. I-am și făcut două vizite amicale pînă acum.

Sosi chelnerul și noii veniți dădură comenzile.

— Să fie oare Harry cointeresat în afacerea asta, sau poate nu-i decît un client ocazional, ce zici? și Brewer își adînci privirile în halba de bere Pilsen.

— Dificultatea la „Singapore-Club” constă în topografia lui specială. Încăperile din față nu sînt tocmai îmbietoare, dar n-ai de ce să te legi, oamenii își văd de negustorie. Se servesc băuturi alcoolice, încolo nimic interzis. Dar în spatele localului, o scăriță în spirală urcă la etajul întîi. Acolo se află camere folosite în alte scopuri. Și tot acolo se găsește marfă pe gustul toxicomanilor.

— Mark dragă, voi știți de treaba asta și nu faceți nimic? Șeful Brigăzii Antidrog dădu din cap și-și bău paharul de Chianti.

— Răspunsul nu e simplu. Întreprinderile de soiul ăsta nu sînt conduse de copii. Sînt oameni de meserie și încă foarte versați. Sindicatul lor nu promovează în asemenea posturi decît oameni încercați, de încredere. În al doilea rînd, încăperile de acolo sînt prevăzute cu un sistem de securitate, cu instalații electrice de alarmă, care funcționează perfect. În al treilea rînd, există mai multe ieșiri, în al patrulea rînd, casa din Pearl Street se învecinează cu alte două clădiri, în care se poate ajunge din pivniță, de la parter și de la etajul întîi. Știi bine, David, la o adică nu-i suficient să prezinți aspecte suspecte. Procuratura cere dovezi, probe precise, incontestabile, pentru că nu vrea să se expună riscului de a se compromite printr-o eventuală infirmare a acuzațiilor pe care le formulează.

Brewer, care mesteca de zor, făcu o pauză.

— Și?

— Cum adică – și –? îl întrebă Hamlin la rîndul său.

— Adică, Mark, dumneata poți să vii de hac pînă și trucurilor celor mai rafinate – dacă vrei. Dar, uite, eu am

impresia că mai există și alte mobiluri, în afară de ce mi-ai spus pînă acum.

Hamlin se sprijini cu brațele pe masă, pentru a se apropia puțin de Brewer.

— Fie. Ai cîștigat. Într-adevăr, nu e vorba numai de dificultăți de ordin tehnic. Ele pot fi depășite. Cu condiția, însă, ca rezultatele scontate să justifice o miză mare. Uneori nu o justifică. Și atît timp cît lucrurile rămîn, ca să zicem așa, într-un cadru restrîns, ne servim de aceste taverna aflate sub controlul nostru în scopul unor eventuale capturi serioase. Unei capturi cum ar fi – adăugă el zîbind – Harry Pistolarul. Vezi dumneata, de n-ar fi aceste vizuini, știute de noi, mulți plasatori, intermediari și consumatori pur și simplu n-ar putea fi descoperiți. Dar așa, putem intra în acțiune, atunci cînd rentează.

— În cazul Tony Valdiva nu e vorba doar de o crimă ci de șansa de a ajunge odată, în sfîrșit, la adevărații patroni ai ucigașilor cu plată...

— Tocmai de asta mă îndoiesc, din păcate, îl întrerupse Hamlin. Ca și noi, voi n-o să prindeți în undiță decît peștișori și n-o să doborîți decît iepurași – pînă la rechini și tigri nu ajungeți. Țștia rămîn în jungla lor de nepătruns.

— Dar – Brewer împinse farfurioara de desert la o parte – dacă unuia din peștișorii ăștia sortiți pieirii îi garantăm viața, poate că ajungem la țintă! Eu cred că pe Harry Pistolarul putem să-l punem în fața dovezii unei crime premeditate. Asta ar însemna pentru el – incontestabil și inevitabil – scaunul electric. Dar, dacă apare ca martor principal al acuzării ar putea să scape cu închisoarea. N-o să merite oare pentru el viața prețul unei indiscreții de un fel sau altul? Și apoi, mai este Belinda van Dooren. Și ea știe multe. Și pe ea o putem ajuta – dacă vorbește.

— Știi la fel de bine ca și mine că oamenii ăștia sau tac,

sau sînt reduși la tăcere. Dacă există într-adevăr o posibilitate, oricît de infimă, ca Harry și Belinda să ciripească ceva, ne putem lua adio de la amîndoi.

Hamlin sorbi din cafeaua filtru.

— Belinda e urmărită îndeaproape – și păzită – de Sloan și Lowett. Cu o asemenea escortă nu cred că i se poate întîmpla ceva, oricît de amenințătoare i s-ar părea lui Greemberg situația.

— Au s-o expedieze într-o lungă călătorie – asta în cazul cel mai fericit! Cu un pașaport fals, în Europa, în America de Sud, pînă are să crească iarba peste toate. Poate și pe mormîntul lui Harry.

— Trebuie să ajung la el, Mark. Și numai dumneata cunoști regulile jocului la „Singapore Club”. Aș putea pune băieții să stea la pîndă în jurul localului...

Dădu resemnat din umeri.

— Dar n-ar avea niciun rost. Nu ne mai rămîne decît o razie.

Își plimbă privirile întrebătoare de la Hamlin la Ryan și Mallory, care urmăreau tăcuți convorbirea.

— Chiar dacă nu punem mîna pe Harry la „Singapore Club”, tot ai putea să folosești acolo mijloace suficiente de constrîngere, ca să obținem vreun indiciu util pentru noi.

— Dacă intervenim nu ne putem opri la jumătatea drumului. Asta ar însemna, adăugă Hamlin, să renunțăm la cîțiva oameni cheie și să pierdem surse prețioase de informație.

Hamlin își calcă pe inimă.

— Totuși – miza e destul de mare pentru ca să aruncăm zarurile. În orice caz, dacă îți închipui că ai să pleci pur și simplu cu asasinul dumitale acasă – dacă punem mîna pe el –, te înșeli. Noi vrem partea ce ni se cuvine, David, întreaga parte ce ni se cuvine – nu de dragul publicității îmi repugnă la

fel ca și dumitale – dar partea noastră din marea lovitură pe care urmează să le-o dăm adevăraților șefi ai sindicatului traficantilor de stupefiante. Terenul dumitale este crima – al nostru heroina.

— E clar, Mark, perfect clar, îl liniști Brewer și trase aerul adînc în piept. Și acum chestiunea numărul doi. E o chestiune de ore, nu de zile. Prin urmare – cînd?

Hamlin se gîndi cîteva clipe.

— În seara asta, David. Să spunem, preciză el uitîndu-se la ceas, la zece și jumătate.

— Știam că voi organizați totdeauna razii de felul ăsta tîrziu după miezul nopții. Spre ziuă, cînd sînt adunați mai toți mușteriii.

— Greșești. Experiența arată că pe la miezul nopții activitatea scade mult. Iar unul ca Harry Pistolarul abia nu întîrzie mult prin taverne, căci cu fiecare oră sporesc și primejdiile care-l pîndesc. Crește riscul să fie surprins de vreo acțiune a poliției. Tipii de categorie grea din lumea asta duc viața cea mai cumpătată. Numai diletanților le place viața de noapte.

— Dar nu aveți nevoie de pregătiri, de timp, pentru o acțiune de mai mare amploare, ca asta? întrebă Brewer.

— Ne întîlnim la zece, în curtea a doua, David, fu răspunsul lui Hamlin, care făcu semn chelnerului, plăti, apoi se adresă lui Bryan și Mallory:

— Măsurile obișnuite. Să mergem.

Îi salută cu o privire grăitoare pe Brewer și Gatsky, și părăsi restaurantul cu cei doi detectivi ai săi.

Brewer și Gatsky își achitară la rîndul lor nota de plată și plecară în grabă spre sediu.

Pe inspectorul șef îl așteptau primele informații transmise de Lowett și Sloan. Citi rapoartele lor, înregistrate de teleimprimator.

Află astfel că din Centre Street Greemberg plecase cu Belinda van Dooren, la volanul unui Chrysler Imperial, direct spre Lafayette E 4, unde are un birou la etajul 7. Ținând fata strâns de braț, a condus-o prin holul clădirii pînă la ascensor. Sloan constată că după ce s-a oprit la etajul 7, ascensorul a coborît gol la parter.

Sloan rămase în vestibulul de la intrare, iar Lowett se postă pe stradă, peste drum de clădire.

După circa douăzeci de minute, în dreptul unui bloc învecinat s-a oprit un taxi, din care au coborît doi bărbați. Au venit pe jos în strada Lafayette, aproape în fugă și au dispărut în clădire. Înainte ca Lowett să fi putut distinge numărul taxiului, acesta virase după colț. Desigur că cei doi necunoscuți plătiseră șoferul în prealabil. Sloan a notat că ei s-au oprit tot la etajul 7.

La 9,15 a reapărut în holul clădirii Greemberg, ținînd-o pe Belinda de braț. Cei doi necunoscuți nu s-au mai ivit. Pentru a nu întrerupe urmărirea perechii, Sloan și Lowett s-au înțeles să-i negligeze pe cei doi necunoscuți și să-l urmărească pe Greemberg. Acesta s-a urcat împreună cu Belinda în Chryslerul său și a străbătut mai multe străzi, în mod vădit fără niciun țel. După numeroase ocoluri, menite desigur să-l scape de eventuali urmăritori, a oprit în sfîrșit în 6 East 23, unde a intrat cu însoțitoarea sa în restaurantul „Mary Elisabeth”. Acolo i-a primit chelnerul șef, se vede că erau așteptați, și i-a condus la o nișă retrasă.

Cei doi au luat masa. În timp ce Lowett transmitea raportul, Sloan a rămas la postul său de observație.

Brewer băgă raportul în buzunar și trimise după agentă. Pe Gatsky îl puse să se instaleze de partea cealaltă a biroului și să citească un ziar, astfel încît să o poată observa fără a atrage atenția.

Îi telefonă lui Sarg în camera de lucru, pentru a-l informa

despre razia hotărâtă și despre locul și ora întâlnirii cu cei de la Brigada Antidrog.

După o scurtă bătaie la ușă, intră agenta.

— M-ați chemat în legătură cu persoana cu care m-ați trimis la înregistrare?

Tonul ei, voit indiferent, nu reuși să disimuleze o anume stare de neliniște, de defensivă.

— Ia loc, Miss... și Brewer o privi întrebător.

— Donovan, domnule inspector șef, răspunse ea mai degajată, June Donovan. Vechimea nouă ani. Trei evidențieri.

— Foarte bine, Miss Donovan. Îmi pare rău că vom discuta poate lucruri neplăcute.

Îi oferi o țigară, pe care ea o refuză politicos.

— Este vorba de o chestiune destul de serioasă. Mie nu-mi este încă limpede. Dar poate că o să-mi dai o mână de ajutor. La prima mea întrebare răspunsul e simplu, așa cred cel puțin. Dar să știi că orice amănunt poate avea importanță, chiar și lucruri aparent secundare.

Ea dădu semne de neliniște.

— Nu știu ce anume vreți să spuneți, domnule inspector șef.

— Ei bine, caută te rog să-ți amintești exact de fiecare amănunt, din momentul în care ai luat-o aici în primire pe Miss van Dooren, pînă în clipa în care ai sosit cu ea jos la înregistrare.

O privi atent.

— De aici te-ai dus cu ea direct la biroul de înregistrare?

— Da – am dus-o jos, răspunse ea puțin evaziv.

— Ți-a spus ceva? Te-a întrebat ceva?

— Nu.

— I-ai vorbit? A răspuns ceva?

— Nu.

După o scurtă pauză, în care se auzi foșnetul ziarului pe care îl răsfoia Gatsky, ea adăugă:

— Dacă mă gîndesc mai bine... și se întrerupse.

— Ce anume, dacă te gîndești mai bine, Miss Donovan? Ați vorbit totuși ceva?

La tăcerea ei, Brewer insistă, fără a fi neprietenos:

— Poate că Miss van Dooren voia să dea un telefon?

— Nu, categoric nu, asta n-aș fi admis niciodată. Nu, un telefon – exclus! Dar...

Își trecu degetul peste fruntea puțin transpirată.

— Dar? o încurajă Brewer. Poate că van Dooren a dat de o cunoștință, cu care a schimbat cîteva cuvinte – aparent inofensive, care nu spun nimic?

Agenta oftă adînc.

— Domnule inspector șef, n-are niciun rost să m-ascund după deget. Dacă am comis o greșală, am să suport consecințele – toate consecințele. Cînd Miss van Dooren îmi ceru voie să se ducă pînă la toaletă, nu m-am gîndit că ar putea să se descotorosească de eventuale materiale importante compromițătoare. Aveam impresia că nu se simte bine. Era lividă la față. I-am luat poșeta și am lăsat-o să se ducă. Dat fiind că nu exista decît o singură ușă pe care se putea intra și ieși, o evadare era cu totul exclusă. Ne aflam la etajul 7. În plus, toate ferestrele sînt prevăzute cu gratii.

Brewer se plimbă în sus și în jos, apoi se opri în fața ei.

— Toaleta doar e folosită și de cetățeni care se află în trecere pe aici, de oameni convocați de noi, sau care au o treabă sau alta pe aici. Prin urmare, Miss van Dooren a avut posibilitatea să vorbească cu persoane care au putut apoi să părăsească nestîinjenite clădirea.

În privirea lui se putea citi consternarea. Adăugă, vizibil indispus:

— Miss Donovan, nu știu dacă acest caz poate să rămînă

între noi. Asta va depinde de viitoarea evoluție a lucrurilor. Fapt este că Miss van Dooren a convins pe cineva, promițînd probabil o sumă frumușică de bani, să ia contact cu Sam Greemberg, avocatul ei, și a reușit astfel să-i trimită vorbă să obțină pentru ea o eliberare pe cauțiune. Numai așa se explică venirea lui Sam Greemberg tam-nisam în biroul meu, cu actul judecătoresc în mîină – pentru ca să plece apoi frumos cu fata de braț.

June Donovan se ridică.

— Domnule inspector șef, o să prezint o declarație în scris, pentru măsurile disciplinare cuvenite.

Reacția ei era lipsită de orice accent demagogic, vorbe deschis ca despre ceva care pur și simplu nu poate fi tăinuit.

— Așteaptă! replică Brewer, de data aceasta brutal.

Nu voia să arate cît de mult îi impunea atitudinea ei și cît de rău i-ar fi părut să se ajungă la discutarea incidentului în mod oficial.

— Nu te grăbi, Miss Donovan. N-am stabilit încă nimic. Pornim de la o ipoteză. Rămîne de văzut dacă se va confirma sau nu. Este numai o chestiune de ore, poate de o zi, pînă ce Miss van Dooren va deveni oaspetele nostru pentru un timp îndelungat. O să vedem atunci care e situația. Dar – nu ți-o spun ca un reproș, nu sînt superiorul dumitale direct – trebuie să fii mai prudentă. La o vechime de nouă ani...

— Nu înveți niciodată destul, răspunse ea cu buzele strînse. Îmi permiteți să plec?

— Desigur. Și – nu te pripi.

De pe pragul ușii, înainte de a o închide, mai spuse, simplu:

— Vă mulțumesc.

Gatsky lăasă ziarul.

— Minunată fată. Să sperăm că va fi scutită de...

— Să mergem! i-o tăie Brewer, uitîndu-se pe ceas.

După o clipă de ezitare se duse la dulap. Îl descuie, scoase tocul de pistol și și-l petrecu pe după umăr. Arma de serviciu atârna greu sub haina sa.

O purta rar.

În ziua aceea socotea că-i va fi necesară.

În curtea a doua, Sarg se plimba în sus și în jos. Veni în întâmpinarea lui Brewer.

— Bryan a și fost aici. Lucrurile s-au pus în mișcare. Se pare c-o să fie o nuntă – pe cinste! N-or mai lipsi decât miresele...

CAPITOLUL II

SINGAPORE - CLUB

Mașinile brigăzii Antidrog și ale Comisiei poliției judiciare blocază, printr-o manevră de încercuire perfect coordonată, toate căile de acces spre clădirea în care se găsea deocheatul local cu firma luminoasă „Singapore-Club”.

Polițiștii se răspîndiră și barară cele două străzi laterale legate de clădire prin coridoare ascunse.

Întocmai ca la o vînătoare nemiloasă, terenul se îngusta tot mai mult.

Toate ceasurile fuseseră controlate și potrivite.

La cîteva secunde înainte de 10,30 dintr-o poartă întunecoasă ieșeau doi bărbați de culoare ducînd între ei o femeie tot de culoare, care nu contenea cu țipetele. Cu instinctul animalelor hăituite se opriră, rămînînd nemișcați. Simțeau primejdie. Femeia scoase un strigăt scurt și arătă spre siluetele polițiștilor. Încercă să-i împingă în bezna gangului de intrare pe cei doi însoțitori, de care se apăraseră cu îndîrjire cu cîteva clipe mai înainte. Cînd era vorba de poliție, dispăreau orice conflicte. Dar rezistența celor trei cedă repede, și fără zarvă. Agenții Brigăzii Antidrog închiseră într-o dubă primele victime ale operațiunii.

Cînd secundarul ceasului lui Brewer se apropie de minutul 30, toți intrară în acțiune ca la comandă.

Hamlin împreună cu Bryan și Mallory, trecînd prin gangul de legătură din corpul din spate al clădirii, pătrunseră în încăperile de la etajul I.

La rîndul său, Brewer împreună cu Gatsky și Sloan, urmați de doi agenți din avangarda lui Hamlin, se năpustiră în bar.

— Poliția! Nu mișcă nimeni! Toată lumea pe loc! La cea mai mică rezistență, tragem! Actele!

Expertii lui Hamlin îi împinseră pe cei cîțiva consumatori de pe scaunele de la bar în colțul opus și începură imediat să controleze actele.

Din coridor, care ducea la un fel de bucătărie, sosi Bryan.

— Domnule inspector, vă așteaptă sus. Veniți, dar fiți prudent. Altminteri, se pare că treaba merge bine. Blocada funcționează perfect. Nimeni n-a reușit să fugă.

O luă înainte și-l conduse pe Brewer, însoțit de cei doi detectivi, la un gang secret în care intrară printr-o ușă camuflată de o oglindă mare de perete. În fundul gangului, o scară de fier foarte îngustă în spirală, iar la capătul ei de sus o deschizătură în zid dînd într-un dulap, iar din dulap în sală.

În prim plan sclikea parchetul de dans.

Nișele de ambele părți ale sălii erau apărate de priviri curioase, prin draperii. În lumina roșie, semiobscură, scînteiau instrumentele de suflat ale orchestrei de jazz, care zăceau părăsite pe un mic podium.

Era un vacarm de nedescris, dominat de țipete și înjurături. Bărbați și femei roiau prin toată sala. Printre oamenii de culoare, cîțiva vizitatori albi. Mai multe femei decît bărbați.

Pe neașteptate, se stinse lumina.

Hamlin tocmai dădu cu ochii de Brewer și veni la el.

— Figura asta am prevăzut-o, se întîmplă mai totdeauna în

cazuri de-astea. Scurt circuit, chipurile. Dar am cu mine doi electricieni. Lanternele mai rău ne încurcă.

În toiul agitației, orchestra începu să cînte un Blues asurzitor. Muzicanții se adunaseră pe podium, ca prin minune.

Se dezlănțui un haos infernal.

Deodată se reaprinse lumina roșie, oarbă.

Agenții smulseră de pe lămpi abajururile din mătase purpurie, închise în partea de jos. După întunericul dinainte și semiobscuritatea roșiatică, sala fu inundată de o lumină orbitoare.

Un mulatru uriaș se apropie de Hamlin:

— Este contra înțelegerii!

— Și crima este contra înțelegerii, îi răspunse sec șeful Brigăzii Antidrog.

— Cu crima n-am nicio legătură, șefule! Jur! Și dacă unul din clienții mei...

Se întrerupse, ca să adauge, mai potolit:

— Pe clienții obișnuiți îi cunosc. Pe toți, șefule – garantez pentru ei! Doar cine știe ce venetic – s-au mai găsit ucigași și pe la „Waldorf Astoria”, slavă domnului...

— Nu cunosc niciun caz, i-o tăie Hamlin.

— Zău? Niciunul? De fapt, sigur, aveți dreptate. De acolo n-a fost luat pe sus nimeni, dar...

— O'Neil, așteaptă te rog în biroul dumitale, vorbim pe urmă de toate. Acum trebuie să-ți scotocesc localul.

— Și autorizația mea? întrebă mulatru. Avea o privire tristă, cum numai animalul mut o poate arunca omului.

Ce se petrecea totuși în mintea lui O'Neil? Avea în fața lui pe dublul și eternul dușman. Pe de o parte – polițistul. Pe de alta – albul. Primul îl urmărea. Al doilea îl disprețuia. Pentru amîndoi era un paria. De ce trebuia să sufere din cauza culorii pielii? Era oare mama lui vinovată de culoarea asta? Tatăl lui?

Strămoșii lui? Cine este vinovatul la capătul acestui lanț – lanț care, astăzi încă, înseamnă o cătușă? Cine i-a zămislit pe oamenii de culcare? Dumnezeu? Atunci, de ce nu ocrotește el toate creaturile sale?

Dar pînă să-și depene firul acestor gînduri, care îl mai frămîntaseră de mii de ori pînă atunci. O'Neil se pomeni șezînd în chițimia pe care Hamlin, dintr-o generozitate exagerată, o denumise birou, cu picioarele întinse, cu mîinile prelungi, vînoase, odihnind pe masă.

Stătea neputincios în fața soartei. Auzea de departe larma monotonă, țipete, tropote, scaune și mese răsturnate, apoi o detunătură. Sări în sus, dar se lăsă din nou în scaun. Urechea lui fină îi spunea fără greș că nu fusese o armă de foc, ci explozia unui bec foarte puternic. Cu siguranță unul din cele de plafon, în altă parte nu erau becuri de astea. Probabil că l-a spart careva azvîrlind cu vreo scrumieră.

Brewer și Hamlin improvizară cu băieții lor un „banc de probă”. Între timp, agenții Comisiei Judiciare și ai Brigăzii Antidrog îi adunaseră pe vizitatorii clubului din toate colțurile, nișele și ascunzătorile.

Recolta depășea toate așteptările și temerile. Un huligan imberb, într-un acces de furie sub efectul „reefer”-ului, se repezi spre masa de bucătărie la care se așezaseră detectivii. Urlă din răspuțeri, pînă ce brațe puternice îl scoaseră afară. O femeie mai în vîrstă scîncea, fața îi era cenușie, ca și părul de pe tîmple. Un tînăr de vreo treizeci de ani, metis, bine îmbrăcat, îngîna în neștire. Cucoane din așa zisa buna societate se comportau mai rău decît cocotele de culoare, care acceptau totul ca ceva inevitabil în viața lor de toate zilele, în meseria lor, în existența lor ratată.

Alți indivizi fură scoși la iveală din garderobă, de sub mese, de după draperii.

Necunoscuți, ca și unii cărora polițiștii li se adresau ca unor vechi clienți, se învîrteau de colo-colo.

— Deschideți ferestrele, dar păziți-le, ordonă Hamlin.

Aerul devenise insuportabil. Resturi de băutură, sudoare, parfumuri pătrunzătoare, nori groși de fum de țigară – și duhoarea marijuanei.

Brewer, Gatsky și Sloan îi supuseră pe indivizii aduși de Hamlin și agenții săi unor interogatorii scurte, dar energice. Fiecare era interogat separat, astfel încît persoana care urma la rînd să nu fie avizată asupra întrebărilor.

Și, mai la fiecare, răspunsurile se încheiau cu numele: Harry. După o pauză urma: Tony Valdiva.

Nu numai răspunsurile ca atare contau pentru polițiști, ci și reacția fiecăruia.

La 11,30 se încheie pentru Brewer faza hotărîtoare a operațiunii. Cei care nu dăduseră răspunsuri satisfăcătoare fură urcați în dube, urmînd ca la inspectorat și la serviciul de identificare să fie cercetați pînă la măduva oaselor. Era o operațiune secundară, avînd alte scopuri decît cercetările în cazul lui Tony Valdiva, Harry și al oamenilor din umbră.

Hamlin se apropie de Brewer.

— Și acum, să-l luăm în primire pe O'Neil. Cred că de data asta o să fie ca un mieluşel, ştie el bine că n-am prins în plasă numai peștişori.

În timp ce traversau sala, arătă spre cîteva persoane care se plimbau de colo-colo fără niciun rost.

— Cei mai mulți sînt clienți cinstiți, ca să zic așa, care nu ştiu nimic și nici nu vor să ştie de treburile care se învîrtesc aici. Își satisfac aici plăceri care pe un om normal l-ar dezgusta. Fireşte, gusturile diferă. Găsești aici toxicomani, invertiți, bărbați și femei cărora pur și simplu un partener de altă culoare le procură senzații noi. Toxicomania intervine de

cele mai multe ori mai târziu, ea începe cu țigara de marijuana, continuă cu seringă și ajunge la praful alb.

Se opri.

— Cu Harry și Valdiva n-am făcut nimic. S-ar putea ca numele lor să nu le spună într-adevăr nimic celor interogați pînă acum. N-au avut nicio reacție care să trădeze cît de cît ceva. Bineînțeles că nu putem să tragem nicio concluzie definitivă înainte de un interogatoriu cum scrie la carte, dincolo, la noi. Ai avut dumneata, poate, mai mult noroc?

Brewer dădu din cap.

— Fie că sînt cu toții niște mincinoși patenți, niște actori excelenți – și știu din experiență că asta-i exclus – fie că niciunul nu știe nimic despre Valdiva și Harry.

Se duseră la O'Neil.

— Nu vreau să ne întindem la vorbă, începui Hamlin, și sper că nici dumneata nu vrei. Ai de ales între o discuție scurtă și interogatorii fără de sfîrșit.

— Ce doriți să știți? întrebă mulatrul aproape cu indiferență. Clientela mi-ați gonit-o iar, cine știe pentru cît timp. Pînă o să mi-o refac o să treacă mult. Cine mai vine la un local pe care o armată de polițiști îl întoarce pe dos? Și nici nu știu măcar ce s-a întîmplat...

— Colegul meu are să-ți pună niște întrebări, O'Neil, îl întrerupse Hamlin. De acum încolo, totul depinde de dumneata.

Brewer se rezemă de o etajeră plină de sticle.

— Pe Tony Valdiva, îl știi?

Mulatrul strîmbă din gură. Se suci și se răsuci pe scaun, ca și cum s-ar feri de un pericol.

— O vreme trecea pe aici, din cînd în cînd.

Se îndreptă brusc în scaun.

— Dacă vă-nchipuiți că știu ceva în legătură cu moartea lui, vă înșelați. Acum cîteva săptămîni Tony a încercat...

Șovăi o clipă, apoi se potrivește mai bine în scaun, mutându-și privirile de la Brewer la Hamlin.

— Ei bine, să vă spun, Tony și așa nu mai e. Nu i se mai poate întâmpla nimic. Voia să-mi ofere „marfă”, dar nu prin sindicat: sub preț. Da’ mai întâi de toate, eu nu mă bag în chestii d-astea, asta-i treaba „ambulanților”, ei țin legătura cu clienții, eu nu mă bag – plus că în situația mea nici nu mă gândesc să mă pun în calea sindicatului. Tony era mai slab – a simțit-o alaltăieri pe pielea lui – o învățătură scump plătită. Eu unul l-am refuzat, a plecat înjurând și amenințând. A fost ultima oară că i-am auzit glasul.

Brewer se aplecă asupra lui O’Neil, își apropie capul de fața lui.

— Și lui Harry de ce i-ai povestit toate astea?

Mulatrul se dădu înapoi, își pierde echilibrul, căzu de pe marginea scaunului, se ridică greoi, își scutură praful de pe haine.

— Harry...?!

Era o întrebare și în același timp o exclamație.

— Nu căuta să câștigi timp, O’Neil.

Mark Hamlin îl forță să se așeze pe scaun.

— Ai înțeles foarte bine întrebarea. Hai, dă-i drumul, și să te aibă Dumnezeu în pază dacă ne vii cu o minciună!

— Harry, repetă O’Neil, legănându-și corpul masiv, Harry trecuse pe aici doar ca să mă prevină. Știa că Valdiva mai oferise și pe la alți clienți...

— Cu alte cuvinte, erai și dumneata un client!

Hamlin îl apucă pe O’Neil de umeri.

— Asta-i destul ca să-ți anulăm autorizația și să-ți închidem dugheana pentru mult și bine.

O’Neil atinse mâinile lui Hamlin, parcă pentru a-l îmbuna.

— Nu pentru mine venise Harry. Trebuia să trimit vorbă mai departe, fără să afle nimeni.

— Bine... și Hamlin îi dădu drumul. Preferi, deci, să discutăm altfel. De acord. Ți-am oferit o ultimă șansă.

Brewer îl bătu discret pe umăr pe colegul său și îl fixă cu privirea pe O'Neil.

— Când a fost Harry ultima oară la dumneata?

Omul părea că își forțează memoria. Căuta din nou să câștige timp.

— Zii odată! Sau preferi, poate, să fii arestat sub acuzația de complicitate la crimă? Nouă ne-ar conveni. Cred că știi care-i pedeapsa, chiar pentru o simplă tăinuire.

Hamlin îl trase pe mulatru de revere, pînă ce capul acestuia aproape că dispăru sub haină.

— Săptămîna trecută a fost pe aici. Marți, cred... îngăimă el printre buzele groase.

— Cu cît e, de fapt, cointerestat Harry în clubul dumitale? insistă Brewer.

— Cu cît...?

— Întrebarea am pus-o eu, și n-am chef să aștept pînă ce-ți ticluiești un răspuns. Ziil!

— E o înțelegere, între noi doi: el mă apără de tipii care vor să-mi pună bețe în roate, în schimb are de la mine 15% din câștig.

— Spuneai că a fost aici marțea trecută? îl întrebă Brewer pe un ton sec.

— Marți – da – marți trebuie să fi fost.

— Poate, miercuri?

— Miercuri, se auzi ca un ecou.

Hamlin rezezi mulatrului o lovitură scurtă și grea. Capul lui O'Neil se izbi de calendarul de perete din spatele său, care amortiză puțin șocul.

Brewer îl întrebă calm, apropiindu-se de el:

— Miercuri? Sau joi? Sau poate a fost și alaltăieri pe aici? Ca să-și asigure un alibi?

— Nu știu nimic, gemu O'Neil.

Intră Gatsky.

— Domnule inspector, afară totu-i rezolvat.

Brewer îi răspunse, fără să se întoarcă:

— Ai venit tocmai la timp. Amicul nostru are o criză de amnezie. Ia încearcă dumneata, poate ai un leac.

Detectivul se uită la inspector, apoi la Hamlin.

— Într-adevăr, regretabil. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor...

Înainte ca O'Neil să se dumirească, pumnul lui Gatsky îl lovi în față.

O dîră de sînge se scurgea din ambele nări peste buza pleznită a mulatrului, pînă la gură.

O'Neil își șterse fața cu mîneca.

Brewer reluă neînduplecat:

— Voia să-și aranjeze un alibi?

Mulatrul respiră cu greutate.

— Da, dar... înghiți în sec și scuipă într-un colț.

— Dar...? îl incolți Brewer.

— Nu era luni... începu O'Neil cu vocea sugrumată, dar se întrerupse din nou și-și trecu limba peste buza rănită din care se prelingea sîngele.

— Atunci, cînd? întrebă Brewer neclintit.

Gatsky își umflă pieptul.

— Nu! strigă O'Neil.

— Cînd a fost? repetă Brewer.

O'Neil se prăbuși în scaun, gemu și își ascunse fața însîngerată în palme.

Gatsky luă de pe raft o sticlă de coniac, căută cu privirile în jur, nu zări nicăieri un tirbușon, lovi gîtul sticlei de marginea mesei făcîndu-l țandări, umplu cu grijă un pahar prăfuit și-i turnă mulatrului alcoolul, peste buza rănită, printre dinții înțeleștați de durere.

— Domnul inspector șef a întrebat: cînd?

O'Neil tuși, gîfii, se șterse peste gură.

— Azi a fost... Pe la nouă – doar cîteva minute – eu nu voiam să știu de nimic – a luat toți banii pe care i-a găsit în casă – a înjurat – a amenințat – apoi a dispărut.

— Azi – seara? se răsti Brewer.

Intră Sarg, în pas alergător.

— Domnule inspector – o radiocomunicare – Lowett...

Se opri, pus în gardă de privirea lui Brewer. Acesta îl trase pînă în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Sarg, Hamlin și Gatsky îl urmară..

O'Neil își tampona fața desfigurată.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Brewer. Vezi să nu te audă.

— O radiocomunicare. Se îngroașă gluma. Lowett și Sloan au urmărit-o pe Belinda cînd s-a întors acasă și s-au postat pe coridor lîngă apartamentul ei. Pe neașteptate, din locuința Belindei a ieșit Harry. A tras imediat. Lowett a fost grav rănit. Sloan a tras la rîndul lui în Harry și l-a curățat. O ambulanță l-a transportat pe Lowett la spitalul Lenox Hill. Belinda a fost găsită sugrumată în apartamentul ei. Domnișorul Kennedy, echipa de constatare și furgoneta laboratorului sînt pe drum.

Brewer se uită la Hamlin.

— Te las aici. Mulțumesc pentru concursul dat. Pune-l te rog pe O'Neil la loc sigur, nicio comunicație cu lumea din afară, perfect izolat. Poate să fie pentru noi un martor important cu care să lămurim lucrurile. Dacă nu chiar coacuzat. Triază dumneata restul oamenilor. Uite cum o crimă a dus la o a doua. Criminalul a fost executat. Dar oamenii din umbră care îi conduceau pașii continuă să se plimbe în voie.

Strînse mîna lui Hamlin.

— Încă o dată – mulțumiri. O să te țin la curent.

Urmat de Gatsky și Sarg, traversă holul și coborî scările cîte două trepte.

Smuci ușa mașinii:

— Dă-i drumul! East 72 – Madison – pune sirenele – girofarul!

Gatsky și Sarg nu apucară bine să se înghesuie lângă șofer, că motorul se și ambală și smulse din loc mașina care, derapînd cu roțile din spate, porni în toată viteza.

Din difuzor se auzea o voce monotonă raportînd minut de minut de la locul noii crime.

ÎMPUȘCĂTURI ÎN NOAPTE

În dreptul blocului de apartamente 72 Madison, de-a lungul trotuarului, erau înșirate mașinile serviciului de constatare, ale laboratorului și morgii. Polițiștii în uniformă formau un cordon pentru a-i ține la distanță pe trecătorii care, în ciuda orei târzii, se strâneau tot mai mulți.

La coborîrea din mașină, Brewer și cei doi detectivi fură asaltați de reporteri.

— Cine-i gangsterul împușcat?

— Belinda van Dooren n-a fost un timp prietena lui Pietro Nardi?

— Ce legătură are crima de aici cu Tony Valdiva?

Întrebările curgeau una după alta răsunînd în acel miez de noapte răcoros și parfumat de adierile dinspre Central Park. Brewer le respinse cu palmele ridicate și își făcu drum împingîndu-i brutal pe reporteri în stînga și în dreapta.

— Se pare că știți mai mult decît mine. Mai așteptați. Și mai lăsați-vă de baliverne, că se lasă cu procese neplăcute.

În hol zăceau geamantanele goale ale laboranților. Lîngă perete, o mulțime de stative de proiectoare. Trei oameni de la morgă ședeau impasibili pe brancarda pliantă:

— Etajul 14, spuse sergentul postat la ușa ascensorului. Liftul e comutat la autoservire – boy-ul e interogată sus.

Din lift, Brewer și cei doi detectivi ajunseră într-un vestibul, ca un fel de fridă, cu două mese și fotolii, servind drept sală de așteptare pentru vizitatori. La stînga și la dreapta pornea cîte un coridor, cu intrările la apartamente. Din loc în loc, oameni alarmați priveau prin crăpătura ușii.

Collins și Potter lucrau la cele două mese, examinau materialele aduse de agenți. Cînd îl văzură pe Brewer, veniră în întîmpinarea sa.

— Totul e clar ca lumina zilei, îi spuse Collins, șeful laboratorului. O trufanda pentru procuror.

Potter dădu din cap aprobator.

— Tot ce ne-am putea dori în materie de probe. În plus – o sentință executată, fără proces.

Pretutindeni mișunau agenți. Din apartamentul Belindei se auzeau voci. La cîteva pași în fața ușii, acoperită de un cearceaf, o formă omenească, cu fața în jos într-o baltă de sînge închegat.

Brewer ocoli cadavrul, privi prin vestibulul de la intrare și i văzu pe Dr. Kennedy și Sloan stînd lîngă fereastra din fundul camerei. Se întoarse spre Gatsky și Sarg.

— După cît se vede, colegii noștri au rezolvat tot ce era de rezolvat. Cu toate astea, adăugă el privind în jur, cred că n-ar strica să stăm de vorbă și cu locatarii de pe aici. Situația pare să fie clară. Avem aici nu numai victima, ci și pe autorul crimei. Dar crima asta nu e lămurită decît din punct de vedere juridic formal. Adevărații autori se află în umbră. Poate că în cazul de față s-au expus prea mult...

Sarg și Gatsky dispărură în coridor.

— Cam tîrziu, îl întîmpină dr. Kennedy. Ați sosit după căderea cortinei.

— O s-o ridicăm din nou. Poate aplaudă publicul, replică Brewer, trecînd între medic și Sloan. Cum e cu Lowett?

— Atins în abdomen. Are să aibă mult de tras, dar doctorii de la Lenox Hill sînt optimiști. O să scape, numai să nu se ivească complicații, îl informă Sloan cu vocea sugrumată.

— L-ai văzut înainte să-l ia? îl întrebă Brewer pe medicul legist.

— Nu. Sloan a chemat în primul rînd ambulanța de urgență și bine a făcut. După paisprezece minute a și fost ridicat și transportat la Lenox Hill. După părerea mea, salvarea lui a fost că s-a putut trece atît de repede la o intervenție chirurgicală. Cînd e vorba de abdomen, timpul e mai totdeauna factorul hotărîtor. Am vorbit cu colegii care l-au operat și i-au extras glonte. Concluziile sînt pozitive.

— Cum s-au petrecut de fapt lucrurile? întrebă Brewer, întinzînd lui Kennedy și lui Sloan pachetulul său mototolit și aprinzîndu-și la rîndul său o țigară. Cum de a apucat un singur borfaș să tragă în doi polițiști cu experiență?

Sloan se rezemă de bordura ferestrei.

— Noi am așteptat în față la restaurantul Mary Elisabeth, pînă au ieșit Greemberg și Belinda. Avocatul a dus-o cu mașina, tot pe drumuri ocolite, pînă aici în fața hotelului. După ce Belinda a coborît, avocatul a mai stat de vorbă cu ea un timp, apoi a așteptat ca ea să traverseze holul și să intre în ascensor, și imediat după aceea a plecat și el în toată viteza și a dispărut după primul colț. Ne-am gîndit amîndoi ce să facem. Știam de la Sarg că între garaj și hol există o legătură directă, printr-un gang. Ni s-a părut mai prudent ca Lowett să pătrundă în clădire pe calea asta ocolită, fiindcă prin intrarea principală ne vedea boy-ul de la lift și putea să semnaleze prezența noastră. Și asta trebuia să evităm cu orice preț. Așa că Lowett a pornit-o spre garaj. Eu am rămas la intrarea

principală și am așteptat ca Lowett să-mi deschidă pe dinăuntru.

— Dar portar nu există acolo? întrebă Brewer surprins.

— Ba da, dar numai pînă la 12 noaptea, după aceea nu mai rămîne pînă dimineța decît boy-ul, pentru centrala telefonică și lift.

— Bun. Mai departe.

— Prin geamurile de la intrare l-am văzut după un timp pe Lowett cum vine din fundul holului, se apropie de boy și-l ia de la telefon. Imediat după aceea mi-a deschis și mie în față. L-am luat la întrebări pe băiat, dar părea într-adevăr că nu știe mare lucru plauzibil, deoarece abia se angajase de trei săptămîni. Ne-a spus că Belinda van Dooren fusese bolnavă în urmă cu cîtva timp și că a fost vizitată de cîteva ori de un medic. Promise de asemenea de cîteva ori vizita unui domn mai tînăr. Deși semnalmente pe care ni le-a putut da erau destul de vagi, fără îndoială că era Tony Valdiva. Altfel, la toate celelalte întrebări a dat răspunsuri nesemnificative. L-am întrebat dacă la întoarcerea ei la hotel Belinda nu-i ceruse imediat o legătură telefonică. A negat. De cînd își luase în primire schimbul de noapte nu avusese loc nicio convorbire telefonică de la aparatul din camera ei. Am tras concluzia că ea sau nu voia să informeze pe nimeni de prezența lui Greemberg, sau nu avea nicio grabă. Lowett și-a notat numele și adresa liftierului. S-a dus apoi la garaj, ca să stea de vorbă cu paznicul de noapte. Eu l-am mai discutat pe liftier, dar în afară de amănuntul că Belinda fusese întotdeauna foarte darnică cu personalul hotelului, n-am mai putut scoate nimic de la el. Puțin mai tîrziu s-a întors și Lowett. Belinda avea un Studebaker, dar de cîteva săptămîni nu-l mai folosea de loc, deoarece din anumite motive medicul îi recomandase să nu se mai așeze la volan. Paznicul nu a putut, sau n-a vrut să-i dea alte informații. Lowett și-a notat toate datele personale și a

cerut și numele și adresele celorlalți doi paznici ai garajului, care lucrau în schimburi.

— Nu a intrat între timp nimeni în clădire? insistă Brewer.

— Nu a intrat și nu a ieșit nimeni. În orice caz, nu prin hol. Dar la fiecare etaj există două apartamente mai mari care dau la stradă și bucătăriile lor au acces direct la liftul de serviciu, care coboară pînă la garaj. Teoretic ar fi fost deci posibil ca în timp ce noi stăteam de vorbă în hol, cineva să fi intrat sau să fi ieșit din clădire. Dar de la apartamentul Belindei nu se poate ajunge la liftul de serviciu.

— Mai departe.

— Din motive de precauție, am scos din tabloul centralei telefonice borna de legătură cu telefonul Belindei, pentru ca boy-ul să nu comunice eventual cu ea. Apoi am urcat amîndoi la etajul 14, am sondat terenul și am ascultat la ușa Belindei. Se auzea foarte tare muzică, la radio, sau televizor, sau poate era un patefon. Tocmai ne gîndeam care din noi să rămînă acolo ca celălalt să se ducă să se odihnească puțin și, mă pregăteam să plec, urmînd să-l schimb pe Lowett dimineața, cînd muzica din apartamentul Belindei se opri. Nu știu ce ne-a făcut atunci să fim mai atenți, tăcerea care se lăsase pe neașteptate, sau poate un anumit instinct, în orice caz, amîndoi am simțit în clipa aceea o anumită mișcare aproape de ușă. Am presupus că Belinda intenționa să iasă. Ne-am retras în firida aceea de pe coridor, ați observat-o, probabil.

— Care arată ca o săliță de așteptare?

— Da. Vreo 5x5 metri. Eu m-am ghemuit în spatele canapelei, Lowett s-a lipit de perete pe după o ieșitură a zidului. O bună bucată de timp nu s-a mai auzit nicio mișcare. Mă gîndeam că, poate, Belinda trecuse doar dintr-o încăpere în alta, sau umblase la garderob. Eu priveam pe furiș de după canapea. Probabil că și Lowett se gîndea la fel ca mine, căci a

ieșit din ascunzătoare și a făcut câțiva pași înainte. În clipa aceea am auzit amîndoi închizîndu-se broasca unei uși, dar foarte încet, mai încet decît ar fi făcut-o un locatar, chiar dacă ținea seama de ora tîrzie. Apoi am auzit cum se apropiau pe coridor pași grei. Nu putea fi Belinda. Ne-am înțeles dintr-o mișcare a capului. Față de alt locatar doar n-aveam de ce să ne ascundem. Lowett a mai făcut câțiva pași pînă la coloana ce desparte firida de coridor. Eu l-am urmat. În clipa aceea, Lowett era cît pe-aci să se ciocnească de individul care se îndrepta spre lift. Ce a urmat s-a petrecut în cîteva secunde. Omul făcu o săritură înapoi și și-a repezit mîna în buzunar. În aceeași clipă își smulse pistolul și Lowett. O detunătură și Lowett s-a prăbușit. Necunoscutul nici n-apucase să mă vadă. Cred că am reacționat cu totul mecanic. Nu-l vedeam decît pe bietul Lowett zăcînd în nemișcare. Am tras, dar aș fi preferat să-i sucesc beregata.

— Te înțeleg, Sloan, te înțeleg. Oricare dintre noi ar fi simțit la fel, și Brewer îl strînse ușor de braț.

Sloan își aprinse o țigară.

— Pe coridor se deschiseră ușile. Un domn mai în vîrstă veni în fugă. M-am aplecat asupra lui Lowett. Respira. Se zvîrcolea de dureri, din fericire, căci atît timp cît durerea pune corpul în mișcare mai există viață. Cu celălalt nu trebuia să-mi mai bat capul. Calibrul 45 de șase ori curăța pe oricine. Am îndepărtat mulțimea care se adunase acolo, agitată, speriată, și l-am rugat pe domnul mai în vîrstă, care părea mai calm, să telefoneze imediat după o ambulanță și la sediul nostru – comisia judiciară.

Sloan își șterse fruntea brobonită de sudoare.

— Apoi l-au ridicat pe Lowett, au venit și băieții noștri, și am putut să constat că mortul din fața noastră este Harry Pistolarul.

Brewer se întoarse spre dr. Kennedy.

— Ai examinat cadavrul?

— A fost destul de simplu, David. Sloan a tras repetat de sus în jos, sau de jos în sus, în orice caz o lovitură precisă în frunte, apoi două în piept, două în abdomen și una sub centură. Patru din răni, adică fiecare în parte, erau absolut mortale.

— Și Belinda van Dooren?

Brewer își mută privirea de la dr. Kennedy la Sloan.

— O s-o vedeți și dumneavoastră, domnule inspector, răspunse Sloan. În orice caz, nu-i un tablou frumos.

— Degetele lasă urme inestetice, observa laconic medicul legist. Fața îi este desfigurată de pe urma leucoplastului pe care i l-a lipit de-a latul și de-a curmezișul și i l-a smuls ulterior cu brutalitate. Apoi, degetele cu vîrfurile pîrjolate – oribil! Fără îndoială că Harry Pistolarul voia să-i mai smulgă ceva înainte ca s-o lichideze. Se vede treaba că ea n-a vorbit, și atunci i-a băgat un căluș în gură, i-a lipit gura cu leucoplast și i-a presat vîrfurile degetelor pe plita încinsă din chicinetă. Cînd în sfîrșit s-a hotărît să vorbească, i-a smuls benzile de pe față – și după ce a aflat ce-l interesa, a sugrumat-o. Alte amănunte am să-ți pot da după autopsie, dar precis că i-a rupt vertebra cervicală.

— Eram convinși, doctore, că prin Sloan și Lowett Belinda are să fie în siguranță, scrișni Brewer. Că o amenința o primejdie, era clar. Dar cum era să bănuiesc ca ucigașul se va afla în apartament înaintea ei? O consideram la adăpost de orice atac. Dacă Greemberg ar fi dus-o în orice alt loc, cît de cît suspect, Sloan și Lowett ar fi acționat. Dar vezi că a procedat cu totul altfel. Avocatul a condus-o frumușel acasă. Ea a intrat în apartamentul ei. Sloan și Lowett au auzit apoi muzică, deci totul părea în perfectă regulă.

Lovi cu pumnul în bordura ferestrei.

— Totdeauna mai ai ceva de învățat! Te faci tot mai

deștept, dar niciodată destul de deștept. Și știu de pe acum că n-o să reușim să-l aducem pe Greemberg în fața judecătorilor. Peste tot o să ne lovim de o tăcere mormîntală. Și pot să jur că el e cel care i-a informat pe șefii bandei de greșelile Belindei la testul cu detectorul de minciuni. Ceea ce a însemnat condamnarea ei la moarte. Dar la ce folosește jurămîntul meu, fără dovezi? Să admitem chiar că Greemberg ar recunoaște că i-a pus la curent, și tot nu avem nicio bază pentru punerea lui sub acuzație.

Strivi cu piciorul mucul de țigară.

— Să mergem deci în dormitor.

— Oamenii de la morgă pot să-l ridice pe mort?

— Dr. Kennedy, Potter și Collins nu mai au nevoie de el.

Așteptăm doar avizul dumneavoastră.

— Să mă uit mai întîi îndeaproape la acest Harry. Mă interesează, în special...

Se întrerupse.

— Buzunarele i le-ați scotocit?

— A fost aspirat praful, raportă Sloan, au fost luate amprente, mulajul pantofilor, fotografia danturii – cele obișnuite. Restul urmează la morgă.

— Restul vreau să-l rezolv aici! Fiecare minut contează. Dar mai întîi, Belinda.

Îl urmă pe dr. Kennedy, care arăta spre ușa dormitorului și o luă înainte.

Dormitorul nu era prea spațios, totuși confortabil datorită mobilei funcționale. Studioul ocupa aproape o treime din cameră. Alăturat se găseau șifoniere îngropate în perete, o toaletă rabatabilă, o măsuță pliantă ca un mic birou și două taburete capitonate.

În fund, o ușă mascată de tapet dădea în camera de baie îmbrăcată în mozaic vernil.

Pe studio zăcea Belinda van Dooren cu picioarele atârînd

peste marginea somierei și cu corpul întors într-o parte, într-o poziție nefirească.

— Este poziția în care am găsit-o, preciza Sloan. Totul e înregistrat pe stereofotografii color. Băieții de la laborator au fixat poziția. Dr. Kennedy a examinat moarta, care după aceea a fost repusă exact în poziția inițială.

Medicul legist se aplecă asupra corpului neînsuflețit și întoarse puțin capul moartei într-o parte.

— Poți să vezi la fața asta, David, așa lividă cum e, ce s-a petrecut cu ea. La gât, urmele învinețite ale sugrumării. Cicatricea operației s-a rupt, de unde și rămășițele de sânge închegat. Dar ia uită-te la mâini!

Îi arată degetele cu vîrfurile arse.

— Peste multe lucruri abjecte am dat în meseria mea, dar ce-am văzut aici depășește orice.

Brewer se întoarse spre Sloan.

— Ați scotocit peste tot?

— Cred că Potter și Collins au lucrat foarte serios. Dar de găsit n-au găsit nimic.

— Ceea ce e prea puțin în cazul de față. Cheamă-i pe Sarg și pe Gatsky, dacă sînt liberi, sau măcar pe unul din ei. Vreau să mai căutăm puțin. Și trimite-i, te rog, și pe Collins și Potter.

Sloan dădu din cap și plecă.

— Te gîndești la ceva anume? îl întrebă dr. Kennedy.

— Răspunsul ni-l dă moarta de aici, replică inspectorul. A fost ucisă pentru că știa ceva. Individul a căutat să-i stoarcă acel ceva pe calea torturii. Întrebarea care se pune este dacă a reușit. Și... dacă a vorbit sub presiunea durerilor insuportabile, i-a spus ceva autentic? Un adevăr, sau o minciună, în speranța c-o să-și salveze viața? Sau era poate vorba de ceva material, de o dovadă zdrobitoare împotriva potentatilor sindicatului, de indicii palpabile pe care Harry

avea misiunea să i le smulgă cu orice preț? Căci, dacă era vorba numai de faptul că și-a dat în petic în fața detectorului de minciuni, reacția gangsterilor ar fi fost mai puțin riscantă și flagrantă. Un pașaport fals, o călătorie în străinătate, pe termen nedefinit – pe de-o parte banii, pe de alta dorința de a rămîne în viață – sînt în asemenea cazuri mijloace suficiente pentru a determina un martor indezirabil să se supună cu sfințenie. În definitiv, chiar și pentru sindicat, asasinatul nu este decît un mijloc extrem de apărare. E vorba aici, indiscutabil, de teamă. Pe criminali nu-i sperie atît cuvintele, cît probele materiale. Un martor al acuzării poate suferi un accident fatal, pînă și cu o oră înainte de proces. Dar atunci cînd procuratura ajunge în posesia unor dovezi, unor probe materiale, atunci situația devine primejdioasă. Sînt convinși că ucigașul Belindei voia să obțină de la ea ceva material, un obiect compromițător pentru șefii sindicatului. A obținut oare ceea ce căuta? În caz afirmativ, trebuie să se afle asupra lui. Dacă nu găsim nimic în buzunarele lui, atunci trebuie să se afle tot aici, în apartamentul Belindei, conchise Brewer, cu un gest larg al brațelor.

— Raționamentul dumitale e just, David, remarcă dr. Kennedy gînditor, dar, mai logică ar fi, de fapt, ipoteza că dacă Belinda era în posesia unei arme atît de prețioase ca o probă materială împotriva căpeteniilor sindicatului, o punea în siguranță într-un seif și nu ar fi păstrat-o aici, la ea.

— După logica noastră, așa ar fi, doctore, dar femeile de tipul Belindei vor să aibă obiectul prețios oricînd la îndemînă.

Brewer se plimbă încet de-a lungul peretelui, deschise șifonierele. Intrară Collins și Potter, urmați de Gatsky, Sarg și Sloan.

Șeful laboratorului arătă spre moartă.

— În ceea ce ne privește, am înregistrat tot ce e în legătură cu ea.

— Și în ce mă privește, completă Potter, am adunat toate elementele. N-ar fi rău de loc, domnule inspector, dacă fiecare crimă ar oferi un material atît de edificator pentru noi toți. Niciun semn de întrebare, totul e clar și lămurit.

— Ceva nou? întrebă Brewer, întorcîndu-se spre Gatsky și Sarg.

— Locatara de la apartamentul 19, prima ușa la dreapta pe coridorul de la etajul 1, întorcîndu-se la hotel acum vreo oră și jumătate, a întîlnit în hol un bărbat care, după cum îl descrie, trebuie să fi fost Harry. I l-am arătat și crede că el era. De altfel nu s-a uitat decît o clipă, ceea ce e ușor de înțeles.

Atunci, trebuie să-l fi văzut și liftierul, observă Brewer, dînd nemulțumit din cap. De ce nu s-a lămurit treaba asta la interogarea lui?

— Ne-am gîndit la asta, domnule inspector, interveni Sloan, și s-a lămurit. Băiatul a condus-o pînă la etajul 18 pe o doamnă suferindă, care avea nevoie de sprijin. Harry a intrat probabil în hol tocmai în intervalul acela. Locatara de la nr. 19 l-a văzut traversînd holul și deschizînd ușa dinspre coridorul care duce la garaj. Nu i s-a părut nimic neobișnuit, dat fiind că mulți locatari trec pe acolo ca să-și ia mașina. Liftierului i-am dat drumul și l-am convocat pentru mîine la sediu, ca să-i trecem depoziția în procesul-verbal.

Inspectorul făcu dintr-o dată stînga-mprejur.

— Vreau să întorc pe dos toate buzunarele criminalului. Dacă nu găsesc nimic la el, demontez tot apartamentul pînă la ultima bucățică!

Traversă încăperea cu pași mari.

Agenții laboratorului și colegii lor de la serviciul de constatare își strîngeau ustensilele, pregătindu-se de plecare.

Brewer rămase un timp cu privirile ațintite asupra cadavrului de pe coridor. Fața și îmbrăcămintea îi erau presărate cu pete lucioase ruginii, pe alocuri roșietice,

gelatinoase. Gaura din mijlocul frunții, cât o monedă de un cent, sugera parcă un portret suprarealist.

— Puteți să-l dezbrăcați liniștit, îi spuse Collins. Am eu grijă să-l pun la loc în aceeași poziție. Ceea ce ar fi, de altfel, inutil, căci urmează să fie ridicat după ce vă dați avizul.

— De acord, răspunse Brewer și se uită în jur.

Cei trei detectivi ridicară mortul. Viu cîntărea vreo 100 de kilograme, dar acum, ca masă inertă, parcă atîrna mai greu.

Gatsky îl ținu, iar Sloan și Sarg îl dezbrăcară și duseră îmbrăcămintea în apartamentul Belindei.

Gatsky dădu drumul cadavrului.

Capul mortului se izbi surd de pardoseală și se întoarse într-o parte.

Brewer întinse haina și pantalonii pe o masă.

Collins, Potter, dr. Kennedy și detectivii făcură cerc în jurul său.

— Ține tava asta, spuse inspectorul lui Sloan. Și Sarg să scrie inventarul.

Începu cu buzunarul exterior din dreapta, însoțindu-și constatările cu un fel de monolog.

— O pungă de tutun de pipă – o deschise și o mirosi –, Virginia, extrafin, de import. Cunoscător în materie. Aici e pipa, Dunhill de Luxe, o furcă de curățit pipa.

Scoase din buzunarul celălalt o tabacheră gravată din piele.

— Țigări – destul de rar – provizie dublă – și pipă și țigări...

Buzunarul interior de la piept cuprindea un portofel din piele de șarpe cu pori deși și garnituri aurite, purtînd inițiala „H”. Înăuntru un permis de conducere pe numele „Jonathan Mills” și un carnet de membru al „Avalon Club”-ului pe numele „H. W. Mulberry”. Sub fotografia roasă a unei femei

indecent îmbrăcată se găsea, împăturită în cinci, o hîrtie de 1000 dolari.

— O rezervă, remarcă Brewer. Legată însă de riscuri. Schimbarea ei în valori mai mici poate atrage după sine întrebări incomode la ghișeu de schimb. Dar la nevoie, o fi avut Harry și alte posibilități de schimb.

Mai scoase la iveală o batistă de mătase cu o monogramă brodată „HM”. În portmoneu se găseau monezi, un breloc cu trei chei și o cheie izolată. Brewer le examinează atent.

— Yalle, astea două sînt ale mașinii. Și cheia asta stingheră...

Ocoli masa se duse la ușa de intrare a apartamentului și introduse cheia în broască.

— Mi-am închipuit eu – e nouă – aproape nouă – lucește – nu prezintă rosături – deci confecționată recent.

Depuse cheia pe tavă.

— Iată cum se explică pătrunderea lui Harry în apartament. Se pune întrebarea de unde a avut modelul pentru acest duplicat. Un secret ca și altele, de altfel, care o să intre în groapă împreună cu el.

Sarg notă pe o listă toate obiectele, cu numerele curente respective.

— David, dacă nu mai ai nevoie de mine aș vrea să plec. Știi că polițiștii n-au nevoie nici de somn și nici de mîncare, dar medicii legiști nu vor să renunțe nici la una, nici la cealaltă. Trimite, te rog, cadavrele la morgă. Din partea mea, pot fi ridicate. Doar vrei să ai dis-de-dimineată rezultatul autopsiei.

Dr. Kennedy îi salută pe cei prezenți și dispăru fără să mai aștepte un răspuns.

Brewer scotoci buzunar după buzunar. În pantaloni dădu peste bancnote prinse într-o agrafă. De cinci, zece și cincizeci de dolari. Un briceag cum au de obicei turiștii,

cîteva lame metalice, tirbușoane, deschizătoare de conserve, șurubelnițe, pile. O cutiuță din piele conținînd trei zaruri cu simboluri de pocher. Într-o copertă de celofan, două lozuri ale loteriei hipice englezești, interzisă în SUA. În buzunarul de la spate, un briceag-cuțit cu resort, într-o husă.

Brewer examinează mînerul, apăsă pe butonul de siguranță și cercetă lama declanșată.

— Curată, lună. Ba chiar, prea curată. Numai de curiozitate, – întinse cuțitul lui Collins – să se caute orice urme posibile. N-o să-l facă pe Harry mai mort decît e, dar rezultatul ar putea fi interesant pentru dosar.

— Se vede treaba că Harry n-a găsit nimic concret, remarcă Sloan, balansînd tava cu obiectele adunate și așezînd-o pe bordura ferestrei. Afară doar dacă n-a ascuns ceva sub cămașă.

— Asta nu, îl contrazise Potter. Cînd a fost fotografiat și i s-au luat amprentele l-am examinat atent, noi căutăm totdeauna semne distinctive pe corp. Între cămașă și piele nu se afla nimic.

— Atunci să începem cu dormitorul. Și să nu ne scape niciun firicel de ață, hotărî Brewer.

Sarg puse hîrtia cu inventarul pe tavă, alături de obiectele găsite asupra lui Harry.

— Dacă mă ajută Gatsky, îl îmbrăcăm. E timpul să-și mute domiciliul la morgă. Brancardierii s-au plictisit de atîta așteptare. Și odată cu Harry pot s-o ridice și pe victima lui.

Brewer intră în dormitor.

— Să trecem mai întîi în camera de baie.

Dădu instrucțiuni lui Sloan, Collins și Potter, care țineau să participe la percheziție. După cîteva minute sosiră și Gatsky și Sarg. Harry Pistolarul se afla deja pe brancardă.

— Să începem noi cu dormitorul? întrebă Gatsky și, la

răspunsul afirmativ al inspectorului, trecură în încăperea alăturată.

Percheziția se desfășură cu o minuțiozitate mult mai mare decît în alte împrejurări similare. De data aceasta nu se punea chestiunea găsirii unor urme – ele fuseseră deja depistate și înregistrate – ci a unui anumit obiect, pur și simplu ceva anume – ceva de care nimeni nu știa nimic. Era cert că Harry Pistolarul trebuie să fi avut o misiune specială. Misiunea de a o forța pe Belinda să vorbească, deci să dezvăluie un secret – un secret atît de prețios pentru oamenii din spatele ucigașului încît nu s-au dat înapoi de la o crimă – sau să predea un anumit obiect care justifica în ochii lor riscurile unei crime.

Oamenii de la morgă, în ciudatele lor halate albe, intrară aproape neobservați, depuseră brancarda lîngă studio, o așezară pe Belinda pe ea, o acoperiră cu o pînză albă și plecară.

— Dar dacă Harry a aflat tot ce-l interesa? își dădu cu părerea Collins. După ce i-a înfrînt rezistența torturînd-o, i-a scos benzile de leucoplast și călușul, a obținut de la ea ce voia – apoi a sugrumat-o... Nu cumva căutăm ceva care nici nu există, domnule inspector? adăugă el gînditor.

Brewer dădu din cap, respingînd ideea.

— Desigur, s-ar putea să mă înșel, dar am senzația că ceea ce căuta Harry trebuie să fi fost ceva concret, un obiect anumit. Mai mult, așa ar fi și logic. Știm de la liftier că de la telefonul Belindei nu s-a cerut centralei nicio legătură, nici înainte de întoarcerea ei la hotel, nici după. Harry n-ar fi riscat nimic dacă telefona, căci firul îl obținea prin apăsarea unui buton și telefonistul putea auzi doar un clinchet, nu și vocea. Legătura prin centrala hotelului se cuplează automat. Convorbirile nu pot fi urmărite. Dar Harry nu a cerut nicio legătură cu orașul. Putem noi oare presupune că, în cazul cînd și-ar fi îndeplinit misiunea nu s-ar fi grăbit să-și anunțe

patronii? Este exclus, după părerea mea. Numai un eșec poate explica lipsa oricărei convorbiri. Pentru a raporta un eșec avea timp mai târziu. Dacă admitem că această deducție e corectă, atunci Harry căuta ceva anumit, și dacă acest ceva nu l-am găsit asupra lui, înseamnă că trebuie să se mai găsească în apartamentul ăsta.

— Și de ce n-ar fi transmis Belinda acel ceva mai departe? Că nu a rezistat torturii o dovedesc benzile de leucoplast date jos de pe gură. Era, prin urmare, gata să vorbească. Și...

— ...și spera că-l va putea convinge pe Harry că nu avea nimic compromițător pentru patronii sindicatului, îl întrerupsese Brewer. Și atunci Harry și-a pierdut cumpătul. E de mirare? Nicidecum! Nu mai avea destulă stăpânire de sine, ca să reia tortura. Trebuia să pună punct. Și a pus! Înainte ca Belinda să-și dea seama că rezistența ei o s-o coste viața.

— Bine, dar atunci ar fi cotorbăit peste tot, îl contrazise Collins.

— Așa ar fi logic, replică Brewer, dar după isprava sa, Harry voia pur și simplu s-o ia la sănătoasa. Putem accepta ideea că nu mai putea să suporte situația. Avea nevoie de puțin aer. O destindere oarecare – și ucigașii cei mai bestiali redevin oameni într-un moment de spaimă. Probabil că a fost cuprins de un fel de claustrofobie. De panică. Simțea nevoia să se calmeze. Ce îl împiedica să se întoarcă mai târziu în apartament? Cheia o avea. Mai târziu – cu mintea limpede – putea să scotocească peste tot.

Sloan intră din camera alăturată. Nu-și ascundea starea de agitație.

— Domnule inspector! Cred că am găsit ascunzătoarea! Toți dădură buzna după el.

Gatsky se afla în fața unui taburet oval, la stînga ferestrei. Avea în mîna un vas de gătit din aramă, din cele care se foloseau pe vremuri la prepararea peștelui. Era transformat în

vas de flori. Detectivul scosese micile plante ornamentale, punându-le pe jos.

— Vreau numai să desprind suportul de sticlă care colectează apa din ghiveci. Deși fundul lui e opac din cauza murdăriei, cred că se vede totuși ceva între el și fundul vasului metalic cositorit...

Întoarse pe toate părțile vasul de forma unei căzi de baie, ciocăni în receptaculul interior de sticlă, forțând marginile lui. Privirile celorlalți îi urmăreau fiecare mișcare.

— Încearcă cu un briceag, sugeră Collins și băgă mîna în buzunar.

În clipa aceea vasul de sticlă se desprinsese și căzu, prefăcîndu-se zgomotos în cioburi.

Gatsky cercetă fundul vasului metalic. Cu o expresie de satisfacție, întinse inspectorului un etui din piele, subțire, plat, de culoare verzuie.

— Tocmai voiam să mă las păgubaș, cînd am observat că ghiveciul stătea puțin strîmb. Totdeauna pun mîna pe un tablou care atîrnă strîmb, nu pot să sufăr liniile asimetrice. Am vrut, deci, să îndrept ghiveciul, strîmb cum stătea mă deranja. Și atunci am constatat că vasul de sticlă nu avea o poziție stabilă pe fundul metalic, cum îl atingeam se clătina într-o parte sau alta, chiar dacă aproape imperceptibil. Era ceva care îi împiedica stabilitatea. Am scos florile. Și – iată, arată el spre descoperirea sa.

Brewer se așeză, puse cu grijă etuiul pe masă și îl contemplă îndelung.

— Îmi evocă o tragere de loterie televizată. Ce urmează să se tragă în fața telespectatorilor – lozul principal, sau un bilet în alb? Ia să vedem.

Desfăcu închizătoarea etuiului, care avea două compartimente. Ambele cuprindeau cîteva hîrtii scrise.

Scoase hîrțiile una cîte una.

Primele patru erau umplute cu însemnări, cu un scris de mână mărunț și stîngaci. Alte două erau bătute la mașina de scris.

Brewer citi cu atenție rînd cu rînd.

— Cîștigător, sau necîștigător? întrebă Potter curios.

— Se pare că-i un loz cîștigător. Dacă e chiar lozul principal, asta nu știu. Să vedem...

Puse în ordine cele șase coli de hîrtie.

Aici sînt paisprezece nume, care mie unul nu-mi spun nimic, dar poate lui Hamlin. În dreptul fiecărui nume sînt trecute gramaje și sume de bani, nu poate fi vorba decît de heroină sau alt drog. Este deci clar, avem de-a face aici cu 14 plasatori, fiecare cu cifrele vînzărilor sau cumpărărilor. Sau poate că sînt mari cumpărători? Aici, alte note scrise de mână. La inițialele „PN” avem două numere de telefon, probabil secrete, ale lui Pietro Nardi. Doar o presupunere în stadiul actual, dar grăitoare. Apoi iar sume de bani, alte inițiale – iată, „T.V.” – fără îndoială Tony Valdiva – sume considerabile – cantități – poate heroina sustrasă sindicatului – și, iată, aici...

Arată un bilețel cu un scris cu totul diferit.

— „Luni seara la 10,30, citi Brewer, la Allan Houston, bordura trotuarului, conform înțelegerii”.

— O instrucțiune pentru Belinda – dar cine o fi scris-o? Cine a dat ordinul, iată o întrebare; și cine poate fi autorul acestor rînduri, iată o altă întrebare.

— De ce nu i-o fi predat Belinda etuiul călăului ei? se întrebă Sarg.

— Am mai vorbit despre asta! i-o tăie inspectorul.

Inspectorul căută în compartimentul din stînga și scoase o coală de hîrtie pentru corespondență par-avion, împăturită în patru.

— Ea spera că are să scape cu jurămintele, probabil că toată viața ei era atît de plină de minciuni, încît își căuta în ele

ultimul refugiu. Încolo, nu mai avem aici decît enigme. Poate că a simțit că odată ajunse în mîinile lui Harry, toate fițuicile astea ar fi însemnat condamnarea ei la moarte – poate că nu voia să se despartă de aceste dovezi compromițătoare pentru patronii ei, deoarece ele reprezentau cea mai puternică – și unica ei armă.

— Dar, domnule inspector, îl contrazise Collins, în ce privește lichidarea lui Tony Valdiva ea se afla, în definitiv, în aceeași barcă cu Harry.

— Și asta i-a fost fatal, replică Brewer, căci Harry spera că va putea sări nestingherit din barcă, ca să înoate pînă la mal. Nu e numai posibil, dar chiar probabil că a executat-o pe Belinda și pentru propria lui securitate. O făcea în orice caz, fie că primea de la ea materialul în chestiune, sau nu.

Citi atent scrisoarea. Apoi sări în picioare.

— Iată lozul principal!

Toți se apropiară.

— Adică? Ce ați găsit? insistă Potter.

Inspectorul le citi:

„Darling Linda, totul e în regulă, sper că și la tine o să meargă treaba bine, dar eu m-am răzgîndit. Cu ce ne iese din afacerea asta, luăm totul de la început, eu am și pregătit terenul aici. Pap a sosit ieri din Salonic, trebuie să-l iau. M-au trecut toate sudorile. Necesarul meu e acoperit. Ambasadorul sosește mîine. Plecăm cu avionul mîine, joi. Eu am fost împotrivă, dar superstițiile nu contează, mi-a spus N. la telefon. Să nu mă aștepți la aeroport, că o să avem necazuri. Nu putem să dispărem amîndoi decît dacă nu sîntem văzuți prea mult împreună. Tot ce am încasat de data asta am și depus aici. Cred că Parisul e un loc sigur. Cu toată dragostea, darling. Boy al tău.”

— De unde e? întrebă Sarg.

— De la Paris, datată sîmbătă, 1 mai.

Inspectorul își privi ceasul.

— Aș vrea să vorbesc imediat cu Hamlin.

Făcu semn lui Sloan.

— Cheamă, te rog, Brigada Antidrog.

— „Boy” a scris scrisoarea cu două zile înainte de lichidarea lui Tony Valdiva, stabili Sarg. Și se pare că acest „Boy” bănuia că Belinda are de rezolvat o chestiune importantă. Se pune, deci, întrebarea: cine este „Boy”, care a trimis scrisoarea asta par-avion?

— Nu, sublinie Brewer, în momentul de față principalul semn de întrebare este „ambasadorul”. Ar putea fi o poreclă, dar eu unul cred că e vorba de un ambasador sadea. De unul din acei diplomați care se află în slujba sindicatului și care trec „marfa” fraudulos peste granițe, în valiza lor scutită de orice control. „Boy” și ambasadorul – veritabil sau nu – pleacă joi dimineața de la Paris, deci trebuie să aterizeze aici la New York seara. Nu cred ca identificarea acestor călători iluștri să ridice dificultăți de neînvins.

Sloan se întoarse de la telefon.

— După ce a terminat razia de la „Singapore Club”, Hamlin a plecat acasă. Cei ridicați se află în detenție celulară. În serviciu de noapte a rămas numai detectivul Bancroft. Spune că mâine...

— ...azi, corectă Gatsky. Ia uită-te la ceas.

— Bine, azi. Întregul aparat se va pune în mișcare încă de la ora opt. Dar în caz de urgență, Bancroft îl poate găsi imediat pe Hamlin la el acasă.

Brewer își aprinse o țigară.

— Acum să mergem să luăm cîte un hot-dog cu o bere. Și să mai punem capul pe pernă cîteva ore. După aceea, continuăm distracția. Ai tot ce trebuie pentru sigilarea locuinței, Potter?

— Totul e pregătit.

— Bun. Ne mai oprim la Selig, apoi la culcare.

Apartamentul se goli. Se adună cu toții în grupuri mici în sălița de așteptare de pe coridor. Potter puse sigiliul. Sosi liftul.

În fața blocului așteptau reporterii.

Brewer îi chemă în hol.

— Ei bine, să vă potolim setea de noutăți. Deși prea multe nu am să vă spun. Când doi din agenții noștri au vrut s-o ia pe Belinda van Dooren din locuința ei de la etajul 14 pentru a o aduce la sediu...

— Dar n-a obținut Sam Greemberg eliberarea ei pe cauciune? Aveați totuși de gând să violați legea arestînd-o?

Brewer răspunse sec, fără a se lăsa provocat de tonul agresiv al reporterului și fără a-l întreba de unde și-a procurat informațiile.

— Cauțiunea o pune pe Miss van Dooren la adăpost de o arestare prin organele poliției, dar nu și de o nouă anchetare de către organele noastre – fără arestare. Noi putem convoca sau prezenta martori, intră în competențele noastre. Dar – vreți știri sau consultații juridice?

— Al cui e cadavrul care a fost transportat? Ce-i cu moartea Belindei van Dooren? Asta ne interesează, strigă un reporter scund care își croi drum pînă la inspector. Avem nevoie de titluri!

— Bine, o să le aveți. Așadar, cei doi agenți ai noștri au surprins pe coridorul de la etajul 14 un individ în clipa în care părăsea apartamentul Belindei van Dooren. Necunoscutul a scos imediat revolverul și a tras în detectivul Lowett, doborîndu-l. Detectivul Sloan a tras la rîndul său. Necunoscutul a căzut, lovit mortal. Lowett e grav rănit, însă viața nu-i este în pericol.

— Cine este criminalul? insistară reporterii.

— Nu l-am putut identifica încă. De treaba asta se ocupă

acum organele de identificare. Când se va stabili identitatea lui, biroul nostru de presă va da publicității un comunicat. Tot ce se știe pînă acum cu certitudine este că Miss van Dooren a fost ucisă de acest necunoscut.

— Cum?

— Sugrumată.

— Care-i mobilul: jaful?

Brewer își croi drum printre ziariști spre ieșire.

— Nu lipsește nimic. N-am găsit dulapuri deschise, nici dezordine, nici cel mai mic indiciu de spargere sau furt. Criminalul avea o cheie a ușii de la intrare. După cît se pare, e vorba de o crimă pasională – un conflict între un bărbat și o femeie – soldat cu o crimă – din motive pe care încă nu le cunoaștem. În orice caz, modul în care a ucis-o pledează pentru această variantă. Bărbatul a strangulat femeia. Și acum, încheie Brewer dînd din umeri, lăsați-ne, în sfîrșit, să plecăm. Ne e foame. Sîntem obosiți. Stăm pe picioare de douăzeci de ore. Și azi o să mai avem de lucru – cel puțin ca să mai procurăm material pentru cititorii dumneavoastră. Dar trebuie să aveți puțină răbdare.

Făcu stînga-mprejur, traversă trotuarul, înainte ca reporterii să-l mai poată reține, și trînti în grabă portiera mașinii în urma sa. Cele trei automobile ale poliției porniră imediat. Fără girofar. Fără sirene. Opriră discret la snack-barul „Sol Selig”, deschis zi și noapte.

Trecură grăbiți în revistă bufetele nesfîrșite, pe care erau etalate tot felul de „specialități”, prevăzute cu prețurile respective pentru a înlesni clientului o alegere rapidă. Afumături, castraveți murați, salate care mai de care mai neobișnuite, rulade enorme cu brînză, grămezi de piepți și ficați de gîscă, varză acră, cîrnați de toate dimensiunile posibile, țipari înotînd în grăsime. Un sortiment

incomensurabil învăluit în arome nedefinite, fripturi, rotiserie și din nou arome, de grăsime, de ceapă, de usturoi.

În fundul localului se afla sala de mese, pentru clienții nocturni înfomețați și însetați.

Gatsky și Sloan alăturară câteva din mesele înguste înșirate de-a lungul pereților.

După ce gulașul aburind fu servit și paharele se umplură cu bere spumoasă, Brewer începu să împartă instrucțiuni precise pentru dimineața ce urma. Fiecare își primi porția sa de sarcini bine cântărite.

— Cred, încheie inspectorul șef, că ne putem întâlni pe la ora 11 ca să analizăm situația. Înainte de asta voi stabili cu Hamlin cum ne împărțim atribuțiile.

Cînd părăsiră localul, fiecare știa ce avea de făcut. Volumul operațiunilor era considerabil.

CAPITOLUL 13

ÎNAINTE DE ULTIMUL ACT

La ora opt și jumătate Brewer îl vizită pe Hamlin în biroul Brigăzii Antidrog.

Luni seara, Tony Valdiva a fost împușcat la volanul Cadillac-ului său. Marți în zorii zilei, aparatul polițienesc s-a pus în mișcare. Miercuri, Harry Pistolarul a pecetluit buzele Belindei van Dooren, iar ale sale au încremenit pentru totdeauna după focurile trase de Sloan. Iar acum, după de trei ori douăzeci și patru de ore, se pregătea ultimul act.

Hamlin și Brewer făcură un schimb de informații.

— Cel mai bun lucru e să mergem la șeful poliției judiciare, fu de părere Hamlin, după o convorbire îndelungată. Să hotărască el. Complicația asta cu ambasadorul nu-mi place deloc. El o să știe cât de departe putem să mergem.

Kinsay îi primi imediat.

— Am citit primele ediții. Dacă Harry Pistolarul a ucis fata din motive personale, toată afacerea apare într-o lumină cu totul diferită, nu?

Brewer îl puse pe șeful său suprem la curent cu evoluția cazului și cu informația deliberat falsă strecurată reporterilor.

— Am ajuns acum la punctul în care, după toate

probabilitățile, putem să dăm o lovitură grea sindicatului. Cu condiția ca șefii bandei să se simtă în siguranță. La cea mai mică bănuială că am fi depistat adevăratele mobiluri ale crimei, ei l-ar aviza imediat pe presupusul „ambasador” și pe însoțitorul său care-și zice „Boy”. În care caz, chiar și o acțiune a poliției pariziene ar fi tardivă. Dar dacă o să putem confisca în mod adecvat marfa pe care o aduce „ambasadorul”...

— Cum adică „adecvat”, domnule inspector?

— Punctul de plecare este investigarea crimei. Ucigașii lui Valdiva și ai Belindei s-au sustras urmăririlor. Dreptul penal n-are ce să facă cu morții. Dar au rămas oamenii din umbră, gangsterii care i-au tocmnit pe ucigași. Ceea ce știm sau bănuim noi, n-are valoare în fața justiției. Lipsesc dovezile. De aceea canalizez eu urmăririle în direcția contrabandei cu droguri. În această cale ocolită văd singura și ultima șansă de a găsi indicii compromițătoare pentru unul din șefii sindicatului – indicii despre cel care a hotărât lichidarea lui Valdiva și a Belindei. De aceea nu trebuie pripite lucrurile. Nu e indicat în niciun caz să-i arestăm pe „ambasador” și pe însoțitorul lui la vama aeroportului. Un transport atît de valoros cum este, fără îndoială, cel de care ne ocupăm, nu e niciodată destinat micului intermediar. Atunci cînd sindicatul aruncă în joc o miză atît de mare, prețioasa și periculoasa „marfă” e preluată de un om de vîrf.

— În privința asta nu există divergențe, interveni Hamlin. „Ambasadorul” va preda „marfa” într-un loc autorizat, ca să zic așa. Presupun că însoțitorul său are nu atît rolul de înger păzitor cît de supraveghetor. Diplomații care se pretează la asemenea treburi nu se prea bucură de încredere.

— Aș vrea să-i urmăresc pe cei doi pînă la destinație, continuă Brewer, pentru ca să-i surprind acolo nu numai pe figuranți, ci și pe actorii principali. Asta o să dea sindicatului

o lovitură grea în punctul său vulnerabil și, printre dărîmături, s-ar putea ivi indiciile care să ne pună pe urmele personajelor principale, ale celor care i-au angajat pe Harry Pistolarul și pe „ambasador”.

Hamlin își aținti privirea spre șeful poliției judiciare.

— Problema principală pentru mine este dacă ne dați mîna liberă, lumina verde, ca să zic așa, ca să acționăm împotriva „ambasadorului” – dacă este într-adevăr vorba de un ambasador.

Kinsay pufăi din pipă.

— În ce privește acțiunile noastre, factorul hotărîtor în cazul ăsta e statutul ambasadorului. Pornesc, deci, de la ideea că avem în realitate de-a face cu un ambasador. Dacă acest diplomat este acreditat pe lîngă Departamentul de Stat din Washington, se bucură de toate drepturile de exteritorialitate. Și atunci, e tabu pentru noi. Ca și valizele sale. Dacă această variantă este exactă, vom fi nevoiți să privim neputincioși cum trec prin vamă. Totuși, situația s-ar schimba din clipa în care și-ar preda valiza unei alte persoane – bineînțeles, nu unui hamal sau șofer –, dar, să zicem, în locuința unei terțe persoane, care nu beneficiază de imunitatea diplomatică.

— Dar cum stau lucrurile, întrebă Brewer, dacă ambasadorul se oprește cu valiza la un hotel ca să viziteze acolo un locatar? Firește, asta nu schimbă cu nimic statutul său personal de exteritorialitate, dar cum rămîne cu valiza?

— Dacă o deschidem, domnule inspector, zîmbi Kinsay, și găsim în ea heroină sau un alt stupefiant, toate celelalte considerente nu mai au decît o importanță pur teoretică. Dar dacă valiza nu conține altceva decît acte diplomatice sau lenjerie, consecințele pot fi foarte neplăcute. Proteste guvernamentale, tărăboi în presă și interpelări în Congres. Cu cît e mai mică țara pe care o reprezintă ambasadorul, cu atît e mai mare importanța pe care și-o dă. Cred, totuși, că ar

trebui să privim toată chestiunea prin altă prismă. Mi se pare cu totul improbabil ca ambasadorul de care vorbim să fie șeful unei misiuni acreditate la Washington. Probabil că excelența sa reprezintă guvernul țării sale într-un stat european. În acest caz, însă, el nu se bucură de niciun fel de drepturi diplomatice în afara frontierelor țării în care a fost acreditat. Firește, un diplomat trebuie tratat cu respectul cuvenit. Dar această politețe este o chestiune de bune maniere, nu-i nicidecum legată de prerogative care decurg din imunitatea diplomatică. Dacă domnul ambasador nu este acreditat pe lângă Departamentul de Stat din Washington, poate fi supus controlului, ca orice turist sau om de afaceri. Prima chestiune este, deci, de a se stabili precis cine este și ce este.

— Dar dacă face parte din corpul diplomatic al ONU? Diplomații acreditați la Organizația Națiunilor Unite...

— ...beneficiază de toate prerogativele care revin celor acreditați la Washington, îl întrerupse Kinsay. Prin urmare trebuie să cunoaștem statutul acestui ambasador care s-a pus în solda sindicatului. Ceea ce putem să aflăm din pașaportul său diplomatic. În cazul în care este acreditat la Washington sau la ONU, sîntem legați de mîini și de picioare. Cel mult, am putea să atragem atenția organelor americane competente. Dar dacă este, să zicem, ambasadorul Hondurasului la Luxemburg, atunci trebuie să se supună oricărui control al bagajelor, ba chiar și unei percheziții corporale.

— Fără să mai întrebăm Washingtonul?

— Inutil. Avem directive scrise. Dacă ambasadorul dumneavoastră este, ca să spunem așa, de clasa întâi, mai luați legătura cu mine și vom vedea ce se poate face. Dacă intră în categoria cealaltă, aveți mîină liberă.

Convorbirea se încheiase.

Brewer și Hamlin se aflau pe coridor.

— Vino la noi, îi propuse Brewer. Sper că au sosit primele rezultate ale cercetărilor.

— De acord, David. Cum îi merge lui Lowett? se interesă el, intrînd în lift.

— Cum era și de așteptat. Înainte de a veni la birou am trecut pe la el pentru cîteva clipe. Medicii spun că o să dureze mult pînă o să-și poată relua activitatea.

Brewer privi în gol.

— Dacă viața noastră nu atîrnă chiar de un fir de păr, putem spune că atîrnă destul de des de un capăt de sfoară. Dacă glonteale pătrundea numai cu 5 milimetri mai la stînga, Lowett era acum în cosciug, cu pancreasul sfîrtecat.

Pe biroul lui Brewer aștepta raportul despre informațiile cerute societăților de transporturi aeriene transatlantice.

De la INTERPOL fuseseră primite listele pasagerilor înregistrați la Paris pentru zborurile spre New York. Printre ei se aflau patru ambasadori, ale căror nume erau însemnate cu roșu.

Sloan intră din camera alăturată.

— S-a lămurit problema cu ambasadorii.

Se aplecă deasupra listei și compară numele lor cu datele de pe o bandă de teleimprimator.

— Aici e reprezentantul Pakistanului la ONU – aici ambasadorul Turciei la Washington – aici reprezentantul Norvegiei la ONU – iar aici îl avem pe Artamiro Terrano, ambasadorul unei minuscule republici din America Centrală reprezentînd țara sa pe lîngă guvernul din Haga – și, iată aici, călătoria sa a fost înregistrată la Paris împreună cu cea a unui anume Glenn Boysen. Avionul aterizează pe aeroportul Newark, seara la ora șapte și zece.

— Boysen! exclamă Hamlin. Îl cunoaștem bine. La percheziția corporală a lui O'Neil am găsit și adresa lui.

— Și dacă lăsăm deoparte „sen”, iată că rămîne Boy, cel

care a expediat din Paris scrisoarea către Belinda, prin poșta aeriană, observă Brewer.

Sarg intră din coridor.

— Cercetările din dimineața asta nu sînt prea îmbucurătoare. Tot ce privește sindicatul se află în spatele unor uși ferecate, domnule inspector. Totuși, am aflat cîte ceva. Fisuri se găsesc oricînd și oriunde. Mai dai de un nemulțumit care-și varsă năduful – prudent dar pe șleau, fără a bănuî că stă de vorbă cu un polițist. Deci, mai întîi cele două numere de telefon din dreptul inițialelor „PN” de pe notițele Belindei. Este vorba de două personaje care, la primă vedere, nu par să fie deloc suspecte. Unul e ceasornicarul Rubens Blyk, celălalt anticarul Emilio Gennari. La o privire mai atentă, însă, adresele lor dau de gîndit. Amîndoi își desfășoară activitatea într-o clădire lîngă hotelul St. Lucia unde, într-un corp supraetajat, Pietro Nardi ocupă cel mai elegant apartament. Și, cu un transistor de emisie-recepție, oricît de mic, se pot transmite lui Nardi anumite informații pe care Blyk sau Gennari le primesc telefonic. Pe aceeași cale, Nardi poate transmite dispoziții prin Blyk sau Gennari la orice adresă, așa încît chiar și interceptarea telefonului lui Nardi ar fi inutilă.

— Nardi are o gardă personală formată din doi foști boxeri de profesie, adăugă Hamlin, și cel puțin unul din ei îl păzește permanent. În situații speciale fac de gardă amîndoi. Unul în fața și celălalt în spatele ușii de la intrarea apartamentului lui Nardi, care se deschide din interior numai la o anumită bătaie a celui de afară. În trecut fie zis – noi cunoaștem acest semnal.

Sarg își continuă raportul.

— Încă de alaltăieri, Pietro Nardi a rezervat la recepția hotelului două apartamente pentru astă-seară. Unul, de lux, se află în același corp supraetajat și la același etaj cu cel al lui

Nardi. Al doilea, de fapt doar o cameră cu baie, se află în corpul principal al hotelului. Apartamentul este pentru un anume – Sarg își consultă notele – Artamiro Terrano, iar camera pentru Glenn Boysen. Și pentru astă-seară la ora 8,30, Nardi a comandat o cină cu trei tacâmuri. Masa va fi servită, ca de obicei, într-un salon separat.

Brewer își aprinse o țigară.

— Nardi, ambasadorul, Boysen, recapitulă el, suflînd fumul spre tavan. Acum trebuie rezolvate două chestiuni. Cum îi urmărim pe cei doi pasageri de la aeroportul Newark pînă la hotelul St. Lucia, și cum putem preîntîmpina eventuala dispariție a valizei cu heroină a ambasadorului, fie pe drum, fie la hotel.

— Oamenii mei nu trebuie să se arate, preciză Hamlin. E prea mare riscul ca vreunul din bandă să-i recunoască. Noi sîntem dușmanul Nr. 1 al sindicatului, și cum zilele bărbilor false sau ale altor trucuri puerile au trecut de mult, trebuie să rămînem în umbră.

— Toate-s bune, numai că n-aș vrea să renunț la dumneata și la oamenii dumitale. În definitiv, stupefiantele sînt sectorul vostru. Eu propun să te plasezi cît mai aproape posibil de baza lor de operațiuni, gata să intri în acțiune la momentul oportun. O să găsim noi o încăpere potrivită pe acolo.

Brewer se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos, cîntărind lucrurile.

— O să fac puțină instrucție cu directorul hotelului. N-o să fie prea încîntat, dar din două rele o să-l prefere pe cel mai mic. Sau este de acord să colaboreze cu noi, în care caz o să-l asigur că toată operațiunea se va desfășura cît mai discret, cu perdea, sau mă refuză, și atunci hotelul său o să fie amenințat de primejdia unui scandal public, care-i poate fi fatal.

Experiența îmi spune că orice hotelier detestă tapajul. Am vaga impresie că în seara asta el va repartiza doi chelneri de

curînd angajați să servească cina în apartamentul lui Nardi. Cred, adăugă el zîbind, că Sloan și Sarg o să se adapteze repede la munca de chelner.

— Domnule inspector, am auzit odată că un chelner are voie să mănînce toate resturile de icre negre rămase în blocul de gheață.

— Așa e, Sloan, confirmă inspectorul. Dar numai cu condiția ca să se servească și icre negre, ca să rămînă ceva din ele și cu aceste resturi să nu-și facă o tartină chelnerul șef.

— Cum rămîne cu urmărirea de la aeroport pînă la hotel? interveni Hamlin.

— Gatsky poate să ia foarte bine chipul unui șofer de taxi. El urmărește mașina cu Terrano și Boysen, de la aeroportul Newark pînă la hotel. În fundul taxiului poate foarte bine să stea camuflat Bryan sau Mallory, pentru ca să nu scape atenției eventuale figuri cunoscute care s-ar ivi pe parcurs.

— De acord, consimți Hamlin. Aș mai propune să aduci o a doua mașină, ca măsură de prevedere. Pentru orice eventualitate, ca de exemplu, o tentativă de fugă.

— Pot să împrumut doi detectivi de la Furturi, stabili Brewer și își făcu o notiță. Și, ca să rămînă neobservați, vor folosi și ei un taxi. Chiar dacă Boysen devine bănuitor și vigilant, e greu de crezut că în traficul intens de pe șoseaua de la aeroport spre centru o să-i atragă atenția niște taxiuri.

Mallory interveni cu o scurtă informație:

— Cred că am descifrat prescurtarea „Pap”. Trebuie să fie vorba de un grec Papadukupolos, al cărui prenume probabil este Analkidas. Mare traficant de droguri orientale, mai ales din Orientul Mijlociu. În ultimul timp și-a extins afacerile și în Italia, unde ar fi intrat în combinație cu o fabrică clandestină de cocaină. Dar nu face parte din grupul nostru de călători, cel puțin nu figurează pe lista pasagerilor avionului. Am cerut informații INTERPOL-ului.

Hamlin îi mulțumi.

— Fii gata pentru seara asta, Elvis. Vom avea un mic bal. Amănuntele, după prînz.

Șeful Brigăzii Antidrog se ridică.

— David, eu mai am de rezolvat o mulțime de cazuri curente. Or fi interesante problemele astea suplimentare ale inspectoratului „P” al Comisiei Judiciare, nu zic, dar mai sînt și altele. Ne găsești oricînd dincolo, în biroul meu. Și spre seară îți stau cu totul la dispoziție. Informează-mă cît mai repede și pe mine despre noile dispoziții.

Plecă împreună cu Mallory.

— Eu mă duc la hotelul St. Lucia. S-ar putea să întîrzii mult acolo. Dumneata, Sarg, nu-i pierde din ochi pe proaspeții noștri amici Rubens Blyk și Emilio Gennari – dacă nu e legat de riscuri.

Brewer se ridică.

— Sloan, păstrează legătura cu INTERPOL și cu liniile aeriene. Vreau să știu cum e cu decolarea lui Terrano și Boysen. Cere informații despre bagajele celor doi. Între timp am să cer doi băieți de la Furturi.

Inspectorul se îndreaptă spre garderobă.

— Ne întîlnim aici la ora 17. Îmi comunicați știrile mai importante. Avem destul timp pentru un prînz copios. Că o să fie la fel și cu masa de seară, tare mă îndoiesc.

Gatsky îl introduse pe Roy Bryan.

— Din cei paisprezece de pe biletul Belindei, raportă acesta, nouă sînt înregistrați la noi, parte ca toxicomani, parte ca mici plasatori. Doi sînt suspecți de a fi preluat „marfă” de la importatori din San Francisco. Dar dovezi suficiente n-avem. Sam Greemberg obținuse eliberarea lor. Din cei ridicați la razie a trebuit să dăm drumul la doi, nefiind suspecți. Alți trei continuă să fie anchetați. Dar nu prea sînt vorbăreți.

— Și O'Neil? întrebă Brewer.

— S-a prezentat un avocat și a oferit o cauțiune de 10.000 dolari. Presupun că o să obțină o hotărîre judecătorească de eliberare. Vă rog să-mi spuneți ce mai am de făcut, domnule inspector.

— Am stabilit cu Hamlin să-l însoțești seara pe Gatsky într-un taxi pe care o să-l conducă el, de la aeroportul Newark pînă la hotelul St. Lucia. O să-ți dau toate amănuntele imediat după prînz. Anunță-l pe Mallory să fie și el gata la cinci și jumătate, și informează-l pe șeful dumitale.

Gatsky îl privi surprins pe Brewer.

— Ce taxi, domnule inspector?

— Nu cunosc pe nimeni altul aici care să poată face mai bine pe șoferul de taxi ca dumneata și să poată interveni la nevoie mai convingător ca dumneata, îl lămuri Brewer. Ai grijă de un taxi, te rog. Centrala își asumă întreaga răspundere. Și cheltuielile.

— Să-mi iau în primire imediat noua mea meserie, domnule inspector? întrebă Gatsky, punînd mîna pe clanța ușii. Un șofer de taxi cîștigă de altfel foarte bine.

Gatsky închise ușa în urma sa, înainte ca șeful său să-i poată da un răspuns.

Roy Bryan îl urmă.

După plecarea celor doi, inspectorul șef începu să se „costumeze”. Nu era vorba de mascarada la care se dedau detectivii în unele romane polițiste, ci de o schimbare a aspectului exterior general prin mijloacele cele mai simple. Ea oferă șanse mult mai multe de a-i induce în eroare chiar și pe observatorii atenți, deoarece transformă tipul fiziologic. Pînă și o întîlnire fugitivă cu cel care pîndește apropierea unui polițist poate trece neobservată, dacă aspectul general al acestuia diferă fundamental de imaginea cu care se identifică în mod obișnuit.

Brewer își puse o vestă de ultima modă, care îi împrumută

imediat un alt aspect. Cravata obișnuită o înlocui cu un papion. O pereche de ochelari ale căror rame groase de baga acopereau sprâncenele într-atît încît forma acestora nu mai putea fi recunoscută, dădea feței o expresie cu totul diferită. Își puse gambeta și mănușile Pekari, mai luă o umbrelă bine strînsă, cu mîner de fildeș – și se examina în oglinda din interiorul garderobei. Îl privea în față un englez prudent, un gentleman bănuitor care pune la îndoială pînă și albastrul cerului într-o zi însorită de primăvară.

Era satisfăcut. Acum mai trebuia să-și schimbe și mersul. Toți cei de meseria lui, de altfel, cunoșteau riscul de a fi identificați după mersul lor, dar puțini țineau seama de acest risc. Cea mai bună deghizare, un exterior oricît de schimbat, un aspect general pe deplin modificat nu pot să împiedice recunoașterea, atît timp cît mersul nu este la rîndul său modificat cu desăvîrșire. O persoană cu aspectul general schimbat poate scăpa atenției unui observator – dar va fi recunoscută după mers sau după anumite mișcări.

Încă în drum spre lift, Brewer își luă cu totul o altă alură. Era convins că va putea fi cu greu recunoscut de eventualii spioni din preajma lui Nardi. Nu avusese de altfel de-a face cu lumea asta, dar voia să evite orice risc. Deși îl deranja foarte mult, fotografia sa apăruse prin ziare de nenumărate ori. Un observator, din holul hotelului St. Lucia putea deveni bănuitor la cel mai mic indiciu suspect. Se cerea, deci, prudență. Cineva care este luat drept englez încă de la o poștă, nu pricinuieste nicio asociație de idei cu poliția newyorkeză.

Brewer opri mașina de serviciu, de pe care fuseseră înlăturate orice însemne ale poliției, la o mică distanță de hotelul St. Lucia. Ochiul său rămase insensibil la îmbietoarea ambianță verde pe care o oferea din depărtare Central Park. Pentru el nu reprezenta o bucățică de natură salvată din

oceanul de ziduri al New York-ului, ci o grijă în plus, căci repetatele acte de violență comise în acest refugiu, la adăpostul întinericului și singurătății nocturne, erau cel mai greu de elucidat.

Intră în holul hotelului de lux, se duse la recepție și întreabă într-o engleză din care evita cu grijă orice accent american, de directorul hotelului. Dorea, explică el, să discute în legătură cu o ședere mai îndelungată. Menționează în treacăt Organizația Națiunilor Unite.

După câteva minute fu condus la o ușă cu geam mat pe care se putea citi, în litere în relief aurite:

JAMES HARALD HENDRICSSEN

Director General

FU ÎNTÎMPINAT, CU UN ZÎMBET DE AMABILITATE, DE UN domn foarte îngrijit, de vreo cincizeci de ani.

— Luați loc, domnul...?

— Brewer. David Brewer.

— Încântat, domnule Brewer. După câte am înțeles lucrați la ONU și ne-ați ales pe noi pentru un sejur permanent. Nu puteați face o alegere mai bună. Dați-mi voie să vă felicit. Ați procedat cum nu se putea mai bine.

Hendricsen îl copleși cu un asemenea torent nesfârșit de aprecieri, încât inspectorul nici nu îndrăznea să-l întrerupă. La prima mică pauză, se aplecă puțin peste biroul ministerial al directorului general.

— Trebuie să vă decepționez. Nu vin de la Organizația Națiunilor Unite, ci de la Comandamentul Poliției. Sînt inspectorul David Brewer, șeful comisiei judiciare „P”, Center Street.

Vorbi mai repede decît Hendricsen, pentru a preîntîmpina orice întrerupere. Ținu să spună tot ce era necesar pentru a-și asigura o întrevvedere calmă. Nu omise cuvintele „comisie judiciară” căci aveau totdeauna efect.

Directorul general se schimbă la față și rămase cu privirile ațintite asupra inspectorului. Din zîmbetele lui de bun venit nu mai rămase nici cea mai mică urmă.

— Sînteți inspector al comisiei judiciare? Dar ce, pentru Dumnezeu... îngăimă el, clătînd din cap stupefiat, dar pregătit pentru vestea cea mai proastă.

Brewer îl lămuri, pe scurt. Se limită la strictul necesar pentru a-l pune în temă, după care adăugă:

— Noi dorim să ținem seama de interesele dumneavoastră. Departe de noi gîndul de a știrbi cîtuși de puțin renumele internațional al firmei dumneavoastră. Pot să vă asigur. Dar cu condiția să colaborați cu noi.

— Și în ce constă această colaborare? întrebă Hendricsen pe un ton mai degrabă agresiv decît conciliant.

— Prin urmare, în hotelul dumneavoastră locuiește un anumit Pietro Nardi. Desigur, un client bine văzut. Fără îndoială, de altfel, că plătește cel mai ridicat tarif, pentru cel mai luxos apartament din hotelul St. Lucia. Faptul că legăturile sale și profesia sa – dacă pot numi astfel crimele fără urme pe care le comite – sînt mai puțin respectabile, nu vă deranjează. Principalul e ca cecurile să fie onorate. De altfel, el își achită probabil notele în numerar, ceea ce nu prea e uzual, dar gangsterii preferă bancnotele anonime oricărui cec. Și...

— Nu ne interesează viața particulară a oaspeților noștri, interveni directorul general. Nu avem nicio competență legală, nici personalul necesar pentru așa ceva.

— Just, foarte just, remarcă Brewer cu o ironie nedisimulată. E o vorbă veche, domnule Hendricsen: banul n-

are miros – pentru cel care ia. Numai că în cazul lui Nardi e vorba de droguri și de crimă. E bănuیت cel puțin de instigare la crimă. Mai precis, două crime. Și înainte de a-mi spune ceva, domnule Hendricsen – vocea lui Brewer căpătă accente destul de puțin prietenoase – țin să-ți atrag atenția că dacă ai să-i faci lui Pietro Nardi chiar și cea mai vagă aluzie la ceea ce afli de la mine, ajungi la procuratură, acuzat de complicitate. Sper că și dumneata personal preferi hotelul St. Lucia unui domiciliu la Sing Sing. Să fim bine înțeleși, domnule Hendricsen, dacă deschizi gura pe undeva ajungi direct în închisoare, cum te văd și cum mă vezi.

Siguranța de sine a directorului dispăru ca prin farmec.

— Domnule inspector, vă rog să mă credeți că voi fi totdeauna de partea justiției. Eu...

— Să lăsăm jurămintele și să trecem la fapte, i-o tăie Brewer. Și nu uita că nu e în joc numai reputația dumitale, ci și a hotelului St. Lucia.

Hendricsen își șterse transpirația de pe frunte.

— Dar ce trebuie să fac? Spuneți-mi ce vreți de la mine. Sînt un hotelier, nu un polițist.

— Trebuie să-i supraveghem pe Pietro Nardi și pe vizitatorii săi care sosesc în seara asta de la Paris. Dat fiind că are două gărzi personale, din care una e postată în fața ușii de la intrarea apartamentului și cealaltă în interior, putem să realizăm acest lucru numai dacă doi din detectivii noștri au să le servească cina, în chip de chelneri, Sarcina dumitale, sau preocuparea dumitale, cum vrei s-o iei, este să găsești modalitatea de a-i băga în circuit pe acești doi chelneri fără a trezi suspiciunile personalului de aici. Băieții mei sînt polițiști, nu chelneri, tot așa cum dumneata ești hotelier și nu detectiv, dar la nevoie fiecare se mai descurcă și în meseria celuilalt. Băieții mei nu sînt ași în servitul mesei, fără îndoială, asta-i treaba personalului dumitale

instruit, dar ca ajutoare o să facă ei față. Prima mea întrebare este, deci: pot să mă bizui că în chestiunea asta lucrurile o să meargă ca pe roate, fără niciun fel de complicații?

Hendricsen oftă. Își aprinse o țigară groasă de foi și, dîndu-și seama de impolitețea sa, se grăbi să împingă spre Brewer caseta de argint bogat lucrată, fără să observe că inspectorul îl refuzase mulțumind cu un gest scurt, și-și scosese propriul pachet de țigări.

În cele din urmă, hotelierul deschise gura.

— N-are să fie ușor, domnule inspector. Noi nu avem, bineînțeles, decît salariați organizați în sindicat.

— Nicio grijă, domnule Hendricsen, îl întrerupse Brewer. Cei doi detectivi se vor prezenta cu legitimațiile de membri ai sindicatului dumneavoastră.

— Așa? se minună directorul. Se pare că ați luat, într-adevăr, toate măsurile de prevedere.

Se lăsă, gînditor, pe speteaza scaunului.

— Dacă băieții dumneavoastră au legitimații profesionale, restul se poate aranja. Mai e ceva? întrebă el șovăitor.

— Da, dar nu mare lucru. Avem nevoie de o cameră în care să poată sta alți cîțiva agenți. Ajunge și o cămăruță, sau chiar o debara, dacă încap în ea. Condiția principală este ca oamenii noștri să se instaleze în imediata apropiere a apartamentului lui Nardi.

Hendricsen scoase o mapă, alese cîteva planuri de construcție și le cercetă.

— Am pe coridor o mică garsonieră liberă, aproape vizavi de intrarea apartamentului lui Nardi. Nu e folosită niciodată. Nardi plătește suprapreț pentru încăperile pe care le închiriază, cu condiția să nu aibă vecini nici alături, nici peste drum de apartamentul său. Această garsonieră o închiriem numai în cazuri de forță majoră, pentru a caza peste noapte

clienții vechi, atunci cînd nu le putem oferi imediat ceva mai potrivit. Dacă oamenii dumneavoastră se mulțumesc cu atît...

— S-a făcut, domnule Hendricsen. E în ordine. Dar intrarea la garsoniera asta poate fi observată de la ușa de intrare a lui Nardi? Cu alte cuvinte, intră în cîmpul vizual al celui care stă de gardă în fața ușii lui?

Hendricsen arată cu creionul pe plan.

— Nu, domnule inspector. Ușa garsonierei se află pe un coridor secundar, care pornește pieziș din dreptul intrării principale a apartamentului lui Nardi. Asta înseamnă vreo șase sau șapte metri, dar o cotitură a coridorului întrerupe cîmpul vizual.

— Bun. Și acum un avertisment foarte important.

Brewer aruncă o privire severă interlocutorului său.

— Niciun cuvînt! Nimănu! Nici cea mai mică aluzie! Nu poți să știi niciodată cu cine stai de vorbă. Nardi și cei din clica lui plătesc sume frumoșele pentru orice informație importantă. Cea mai mică greșeală, domnul Hendricsen, și... cred că am fost destul de lămurit în ce privește consecințele.

Brewer se ridică.

— Aveți cuvîntul meu de onoare, domnule inspector, îl asigură hotelierul. Dar contez pe promisiunea dumneavoastră că o să evitați orice scandal!

— Îți promit că vom proceda discret. În măsura în care desfășurarea lucrurilor o va permite. Avem destulă experiență pentru ca să putem face față și situațiilor celor mai delicate. Încă ceva. De la etajul lui Nardi mai coboară și alt lift în afară de cel de persoane? Un lift de serviciu? Sau de bagaje? Căci dacă toate merg după cum e prevăzut, va trebui să oferim cîtorva clienți ai hotelului găzduire la sediul nostru. Ori, operațiunea asta ar atrage atenția celor aflați în holul principal.

— Domnule inspector, aș prefera să coborîți cu agenții

dumneavoastră, cu domnul Nardi, cu cine-o mai fi, luînd liftul de serviciu, pînă în pivniță. De acolo aveți o ieșire directă în spatele hotelului.

Mulțumesc pentru informație. E mai importantă decît bănuiești.

Brewer se îndreaptă spre ușă, însoțit de Hendricsen.

— Îți mai fac o vizită. În redingotă, pantaloni gri reiați și cravată lată de mătase. Mă conduci apoi puțin prin clădire, ca pe noul subdirector, după care – sus în corpul supraetajat.

Salută cu o mișcare a capului și plecă.

Se duse la „Little Hungary”. Chelnerul șef, Béla-bácsi îl privi cîteva clipe cu șovăială, apoi cu surprindere. Să fie oare binecunoscutul său client, sau numai, un gentleman englez care semăna cu el? Abia cînd Brewer dădu comanda, vocea îl trădă și Béla-bácsi se lămuri.

— Dar, me rog, eu nu știut ca domnul sînt actor? La teatru, sau la film?

— Deocamdată sînt fără angajament, amice, dar știi ce m-am gîndit? Ce mi-a mai rămas din ultimul salariu să investesc într-un prînz copios! făcu Brewer.

Béla-bácsi strînse de pe masă firimituri invizibile.

— Dar, me rog, un artist ca dumneavoastră sigur primește rol bun iar.

Trecu imediat la o temă mai pe placul său:

— Astăzi spețialitate – gulaș de pasăre cu paprica, un delițiu, și cu teitei de casa...

Inspectorul șef savură mîncarea condimentată, dreașă cu sos de smîntînă. Avea darul să se debaraseze de grijile zilei nu numai seara, odată cu haina de pe el, ci și la prînz, cînd își punea în cui meseria odată cu pardesiul și umbrela. Această capacitate de rapidă deconectare se adăuga alteia: aceea de a se putea concentra la maximum. Dar tocmai această concentrare era condiționată de o detașare totală, cel puțin

provizorie, de toate problemele, pentru a nu se pierde fără putință de scăpare în atâtea și atâtea ițe încurcate.

Cînd intră în biroul său era aproape ora patru.

Mai întîi scoase din garderob redingota, vesta, pantalonii reiați și cravata adecvată, pentru a vedea dacă sînt în stare impecabilă. Abia după ce se convingse că totul este în regulă, se așază la birou.

Raportul lui Collins cu privire la analizele grafologice comparative era negativ. Fuseseră cercetate toate materialele arhivei Brigăzii Antidrog, dar niciuna din mostrele de scrieri nu oferea o concluzie în privința persoanei a cărei mînă notase pe biletul găsit în etuiul Belindei: „luni seara la 10,30 Allan Houston”.

Brewer îl informă telefonic pe Hamlin asupra rezultatului satisfăcător al întrevederii sale cu directorul hotelului St. Lucia. Dat fiind că hotelierul se declarase gata să colaboreze cu poliția și situația era acum clară, nimic nu mai stătea în calea stabilirii planului de acțiune. Hamlin fu de acord să participe la o consfătuire finală la ora cinci și jumătate. Se va pune la dispoziție împreună cu Mallory și Bryan. Alți patru agenți ai săi vor fi de rezervă. Constituiți în două grupe, ei urmau să asigure portalul principal al hotelului și intrarea din spate. Cîte o mașină de serviciu fără însemne se va afla, pentru orice eventualitate, la colțul pe care îl făcea corpul principal al hotelului cu Seventh Street și la intersecția cu strada laterală din spatele hotelului.

Brewer completează piesele de dosar.

Sloan intră și-l informă pe șeful său:

— Avionul cu reacție a decolat exact la ora prevăzută de pe aeroportul Orly – Paris. Artamiro Terrano a înregistrat trei valize. Una din ele aparține însă, fără îndoială, lui Boysen. A luat cu sine în cabină o valiză diplomatică și o servietă. Glenn Boysen are asupra lui numai o servietă. După ultima

comunicare a poziției, totul e în ordine pe bord. Avionul e așteptat pe aeroportul Newark la ora prevăzută.

— Informațiile astea sînt date de linia aeriană, sau de INTERPOL?

— Am notat datele principale din informațiile ambilor. În raport le voi trece separat, pentru dosar. De asemenea, cele privitoare la grec.

— Ceva nou cu Papadukupolos?

— Sesizată de INTERPOL, poliția franceză l-a filat la hotelul St. George, cînd tocmai se înapoia de la Orly. După cum a fost rugată, poliția nu a intervenit în niciun fel, pentru ca nu cumva grecul să-l avertizeze pe Terrano printr-o telegramă. Radiotelegrafia asta e un cuțit cu două tăișuri, reflectă Sloan oftînd. Nouă ne folosește să punem mîna pe criminali, iar criminalilor le folosește să se sustragă urmărilor poliției. Pînă la noi informații, poliția franceză nu-l scapă din ochi pe grec. INTERPOL-ul a cerut agențiilor din Atena, Pireu, Salonic și Genova să furnizeze noi date. Pînă acum nu există probe materiale împotriva acestui individ cu un nume atît de imposibil, dar totodată nu există nicio îndoială în ce privește îndeletnicirile lui: trafic de stupefiante sub forme foarte variate.

— Toate astea le comunicîi lui Hamlin. O să-l intereseze, în orice caz. Pentru cercetările noastre nu prea au importanță. La cinci și jumătate, consfătuire în sala de lucru.

— Emilio Gennari și Ruben Blyk și-au părăsit birourile aproape concomitent, acum douăzeci și cinci de minute. La Blyk a rămas să lucreze un polonez cam tare de urechi. La anticariat a rămas de serviciu o doamnă mai în vîrstă. Mi s-a părut ciudat că Blyk și Gennari au plecat separat, la colțul cu Seventh Avenue s-au ciocnit ca din întîmplare, pentru ca apoi să o ia fiecare în direcții opuse.

— Și ce-i ciudat în asta? îl întrerupse Brewer.

— Am văzut clar, domnule inspector, cum Gennari i-a strecurat ceva în mână lui Blyk. Totul n-a fost decît o manevră bine pusă la punct.

— De ce nu l-ai urmărit pe ceasornicar?

— Pentru că în clipa în care am ajuns la intersecție, Blyk, care se afla la blocul următor, a oprit un taxi și a luat-o din loc. Doar nu era să alerg după el. Și un taxi – nicăieri, cît vedeam cu ochii.

— Poate că n-ar fi fost o idee rea dacă-l urmăreai pas cu pas pe anticar?

— Pe Gennari am putut să-l ajung din urmă. S-a plimbat de două ori în jurul blocului, a stat pe gînduri cîtva timp la intrarea din spate a hotelului, părea că stă în cumpănă, s-a dus la intrarea garajului, a schimbat cîteva cuvinte cu băiatul care spală mașinile, care tocmai era în pauză, apoi a pornit-o agale spre casă. Mă gîndeam dacă n-ar fi cazul să discut cu garajistul, dar pînă la urmă am renunțat, pentru că mi se părea prea riscant. Nu-i exclus ca omul să aibă o legătură sau alta cu Gennari, sau chiar să facă parte din organizația lui Nardi. M-am dus să mă plimb pe trotuarul celălalt, de unde l-am văzut pe garajist că intră în cabina de sticlă „Control” și ridică receptorul telefonului.

Sarg dădu din umeri.

— M-am mai plimbat de cîteva ori în sus și în jos, și el încă mai vorbea. Nu puteam risca să mai stau mult pe strada aceea fără circulație, așa că m-am înapoiat.

Brewer se duse la fereastră, o deschise, privi în stradă la fațadele roase de vremuri ale clădirilor ce apăreau sumbre, deși scăldate în lumina soarelui. Se întoarse spre Sarg.

— Dumnezeu știe ce-o fi fost și asta. Poate o simplă coincidență, poate un sistem de informare bine gîndit. Ei, bine, eu am ținut seama în planul de acțiune, pe cît posibil, de toate eventualitățile. În plus, Hamlin va asigura cu oamenii

săi fațada hotelului și zona din spate. La aeroport nu se va intra în acțiune, deci nu e de așteptat nimic din partea amicilor. Drumul pînă la hotelul St. Lucia îl avem asigurat prin Gatsky și Bryan, care vor fi urmați de doi băieți de la Furturi, într-un taxi. Iar la hotel...

Brewer se uită la ceas.

— La cinci și jumătate, ultima consfătuire în sala de ședințe.

După plecarea lui Sarg, Brewer începu să schițeze pe o hîrtie zona din jurul intrării în apartamentul lui Nardi, cu coridoarele învecinate, lifturile, garsoniera și toate ușile. Marcă toate punctele care aveau vreo importanță pentru acțiunea ce se pregătea.

La cinci și jumătate sosi Hamlin.

Brewer îl luă cu el în sala de lucru, unde Gatsky, Sarg, Sloan, Bryan și Mallory se aflau deja în jurul mesei și discutau cazul.

Hamlin se așeză lângă Brewer.

Inspectorul șef întinse în fața sa piesele de dosar și schița.

— Voi trece pe scurt în revistă întreaga evoluție a cazului nostru, apoi am să mă opresc asupra fiecărei faze a operațiunii. Nu ne putem îngădui niciun fel de pene, previzibile sau imprevizibile. Nu vom lăsa la voia întîmplării nimic, absolut nimic. Pentru Comisia Judiciară este vorba de două crime capitale, ai căror făptași nu vor mai apare în fața vreunei judecăți de pe lumea asta, dar ai căror autori morali nu pot fi lăsați să-și facă mai departe de cap. Iar pentru Brigada Antidrog este vorba de prilejul de a pune mîna pe eminența cenușie a sindicatului – ca să nu mai vorbim de confiscarea unui transport de heroină, care ar duce la distrugere alte mii de oameni, pentru a procura cîștiguri fabuloase unui mănunchi de criminali. Și acum – să începem...

— O clipă, îl întrerupse Hamlin. După cît am înțeles,

Terrano și Boysen vor fi sub supravegherea noastră de la aeroport pînă la hotel, apoi din nou după intrarea lor în apartamentul lui Nardi. Cum rămîne cu intervalul de timp de la intrarea în hotelul St. Lucia și pînă în clipa cînd amfitrionul lor o să le deschidă ușa? În intervalul ăsta ei rămîn neobservați. Ar avea deci posibilitatea să ascundă heroina pe undeva.

Brewer era de altă părere.

— În calitatea lor de chelneri, Sarg și Sloan se bucură de o oarecare libertate de mișcare, ei pot, de exemplu, să străbată toate coridoarele. Nimeni n-ar avea ce să obiecteze. Prin urmare, ei pot, cel puțin de la distanță, să țină sub observație intrările de la apartamentele lui Terrano și Boysen. Trebuie evitată orice spionare de natură să trezească chiar și cea mai mică bănuială. Altminteri se vor descotorosi rapid de heroină, dîndu-i drumul în orice chiuvetă, căci ei suportă mai ușor o pierdere, oricît de mare ar fi ea, decît celula unei închisori. Să nu uităm de principiul că amicii noștri trebuie să se simtă în siguranță. Nebănuind nimic, ei vor servi „marfa” șefului lor la cină, fie ca aperitiv, fie ca desert și asta va determina și clipa în care vom trece la atac. Intervalul parțial descoperit, dintre sosirea celor doi la hotel și intrarea la Nardi este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Principiul răului cel mai mic.

— M-ai convins, admise Hamlin. Și acum – te ascultăm!

CAPITOLUL 14

SE LASĂ CORTINA

Avionul cu reacție al companiei Panam rula pe aeroportul Newark de-a lungul pistei încadrate de jaloane luminoase, domol, ca o bestie îmblinzită. Făcu un viraj elegant de 180 de grade. Pasarela se apropie de pîntecele voluminos al avionului, platforma fu atașată de pragul ușii deja deschise și primii pasageri trecură pe lângă stewardese, îndreptîndu-se spre clădirea aeroportului.

Un domn cu înfățișarea cît se poate de comună, într-un raglan de culoare deschisă, părea să caute pe cineva cu privirea, dincolo de bară. După buchetul de flori din mînă și vizibila emoție, se putea deduce că arde de nerăbdare să-și îmbrățișeze iubita.

Un fular de mătase îi acoperea cravata lată. Raglanul era destul de lung pentru a-i acoperi redingota.

Agenții de control examinau pașapoartele călătorilor. Numele erau atent verificate după un registru voluminos și actele de identitate erau înapoiate numai după ce se stabilea că numele respective nu figurau în repertoriul consultat.

Cu unii pasageri, acest ritual era mult simplificat. La pașapoartele diplomatice controlorii examinau doar autenticitatea lor. Experiența lor îndelungată excludea într-o

mare măsură posibilitatea de a se lăsa înșelați. În zece ani au existat numai două cazuri în care prețiși diplomați au reușit să se strecoare cu pașapoarte false prin barajul controlului. Aceste eșecuri ale organelor de control au devenit cunoscute abia după ce serviciul de contrainformații descoperise și arestase pe cei doi spioni.

Cu avionul din Paris sosiseră patru ambasadori. Cu ei formalitățile vamale se terminară în câteva minute. Trebuiră doar să aștepte pînă ce bagajele pasagerilor fură descărcate din pîntecele uriașei păsări argintii și transportate cu furgonetele electrice la biroul de vămuire.

În timp ce pasagerii obișnuiți nu erau scutiți de deschiderea geamantanelor și truselor lor de voiaj, în ciuda tuturor asigurărilor lor că nu aveau nimic de declarat, valizele cu etichete diplomatice beneficiau de regimul lor special. Fără a fi deschise de vameși, ele erau transportate de hamali pînă la mașinile care așteptau afară.

Ambasadorul Artamiro Terrano, urmat de un domn mai tînăr, purta o servietă care, după dimensiunile și aspectul ei, trebuia să conțină documente oficiale foarte voluminoase. Însoțitorul său ducea în mîna stîngă o servietă mult mai modestă, care avea lateral atașată o mică trusă de voiaj.

Domnul în raglan de culoare deschisă privea în jurul său, trist și decepționat. Depuse pe neobservate buchetul de flori pe o bancă și se amestecă printre pasagerii care sosiseră cu puțin timp înainte de la avion cu o a doua mașină și, trecuți prin vamă, se grăbeau spre ieșire. Dulcineea sa nu sosise...

De la o oarecare distanță, îl văzu pe ambasadorul Terrano urcînd într-un Cadillac împreună cu însoțitorul său, în timp ce șoferul așeza cu grijă valizele în portbagaj.

Domnul în raglanul deschis urcă la rîndul său într-un taxi și-și notă numărul Cadillac-ului.

— Urmărește limuzina care tocmai pornește. Pe șest!

Șoferul îl privi nemulțumit pe clientul său.

— N-am nevoie de buclucuri, mister. Nu-mi plac deloc misiunile de genul acesta. Nu-s polițist.

— Nu face nimic — sînt eu! i-o tăie Brewer, arătîndu-i legitimația. Dă-i drumul — și fără prostii!

Taxiul se încadră în șirul de mașini, al cincilea după Cadillac.

Avea în fața lui o mașină particulară, un alt taxi cu doi călători, apoi o mașină particulară cu trei doamne și înaintea acestora din nou un taxi cu un bărbat pe canapeaua din spate.

Pe șosea se adunau tot mai multe vehicule și aproape niciunul nu părăsea banda pe care circula.

Abia după punctul de taxare New Jersey șirurile de mașini se mai răriră. Autocare mari ale companiei aeriene Panam duruiau pe autostradă.

Brewer nu scăpa din ochi Cadillac-ul, taxiul condus de Gatsky și celălalt taxi cu cei doi agenți de la „Furturi”. Mașinile dispăreau din cîmpul său vizual cît timp șoseaua se menținea dreaptă și reapăreau la fiecare curbă.

După nu mai mult de jumătate oră treceau prin Mid-Manhattan.

Cadillac-ul se opri la intrarea principală a hotelului St. Lucia.

Brewer opri și el taxiul în dreptul blocului următor. Nu coborî decît după ce Terrano cu însoțitorul său trecură pe trotuar, personalul hotelului preluă bagajele iar Cadillac-ul plecă mai departe.

Traversă agale strada, oprindu-se pe trotuarul opus.

Cadillac-ul, după ce trecu de alte două blocuri, viră la stînga.

Taxiul lui Gatsky reapăru din direcția opusă. Clientul său coborî din mașină, plăti pe îndelete și intră în hotel. Brewer îl

recunosc pe Bryan, îmbrăcat ca un băştinaş din Middle West.

Gatsky plecă mai departe pe Seventh Avenue, după primul bloc dispăru la intersecție și se întoarse pe jos.

Un Chevrolet mai vechi se opri la colțul opus hotelului, în afară de cel de la volan, Brewer zări două persoane pe canapeaua din fund. Era mașina lui Hamlin. Cei doi agenți țineau sub observație întregul front al hotelului St. Lucia cu intrarea principală. În față se afla o altă mașină, cu conducător dar fără pasageri. Era mașina Comisiei Judiciare.

Brewer se îndreptă spre taxiul care staționa mai jos. Cei doi agenți de la „Furturi” raportară că pe tot traseul de la aeroport nu observaseră nimic neobișnuit. Nimeni nu se mai urcase în Cadillac, cei doi pasageri n-au părăsit mașina nicăieri, nimic nu a fost introdus în mașină și nimic nu a fost transmis din ea vreunui trecător sau unei alte mașini alăturate. Numărul și indicativul limuzinei fuseseră notate.

Brewer mulțumi. Rugă pe cei doi detectivi să stabilească la sediu cine este proprietarul Cadillac-ului și să transmită biroului său rezultatul, prin teleimprimator.

Făcu o plimbare de-a lungul trotuarului din spatele hotelului. Mașina de serviciu a lui Hamlin cu agenții săi era parcată la intersecție. A doua mașină a comisiei judiciare, putînd de asemenea fi recunoscută ca o mașină a poliției, staționa la colțul opus. Conducătorul mașinii citea un ziar.

Brewer traversă holul hotelului și se duse la Hendricsen, care îl aștepta, vizibil surescit.

— Pînă acum totul e în ordine? îl întrebă inspectorul șef prietenos.

— În ordine... dar tensiunea mea! răspunse directorul cu un oftat. Oamenii dumneavoastră s-au instalat sus, conform celor stabilite. Ambasadorul și Boysen se află în

apartamentele lor. Altceva nu mai știu – și dacă se încurcă lucrurile pe undeva...

— Nu-ți bate capul, domnule Hendricsen. Nici Terrano și nici Boysen nu mai pot părăsi hotelul. Și acum propun să faci cu mine un prim tur de prezentare. Să sperăm că o să mă dovedesc un începător înzestrat.

Își scoase raglanul.

— Redingota nu e chiar nouă, dar e bine croită. Vesta și pantalonii reiați nu au niciun cusur. De cravată cred că ești mulțumit. În definitiv, nu poți să admiți ca subdirectorul dumitale să se învîrtească printr-un hotel ca St. Lucia îmbrăcat ca vai de lume.

Hendricsen clătină din cap în stînga și în dreapta.

— Grija dumneavoastră e lăudabilă, domnule inspector. Nu faceți deloc o impresie proastă. Dar cum stați cu limbile străine?

— În afară de americană, un oarecare accent englezesc, apoi destul de bine germana, de pe timpul cînd făceam parte din forțele de ocupație. Mă descurc și cu franceza. Spaniola, idiș și italiana – categoric slab, cît să ajungă pentru formulele de arestare.

Hendricsen se opri în pragul ușii.

— Dacă o să doriți vreodată să vă schimbați profesia, nu mă uitați: Hendricsen, hotelul St. Lucia.

Ieși, îl așteptă pe inspector și intrară împreună în lift.

Cînd ajunseră în apropierea atletului din fața ușii lui Nardi, Hendricsen îi explică noului său „subdirector” destul de tare ca să poată fi auzit:

— Aici locuiește unul din clienții noștri permanenți cei mai apreciați, domnul Pietro Nardi, căruia te rog să-i acorzi cea mai mare atenție.

Ajunseră după curbura coridorului.

În garsoniera pusă la dispoziție de Hendricsen așteptau

Hamlin, Mallory, Bryan și Gatsky, care își schimbaseră haina de șofer cu jacheta sa veșnic prea strîmtă. Brewer le prezentă pe hotelier.

Ușa se deschise fără zgomot.

Intră Sloan. Era de nerecunoscut. Haina cu trese aurite, vesta cu nasturi metalici, vipușca din mătase roșie de-a lungul pantalonilor, papionul negru și, mai ales, părul ondulat strălucind de briantină, îi schimbaseră cu totul înfățișarea.

— Boysen și Terrano tocmai au sosit. Chelnerul șef ne-a spus să cerem primele feluri. Ne vor sosi direct din bucătărie cu liftul de mîncăruri. Servanta cu preîncălzitor este pregătită. Sarg servește băuturile. Ambasadorul l-a salutat pe Nardi cu cea mai mare căldură. Boysen purta o geantă mare neagră, cît o valiză, de care atîrnă lateral două cartonașe cu urme de ceară roșie. Probabil că este a șefului său, Terrano.

— Schimbă-l discret pe Sarg, îi spuse Brewer. Domniile lor nu trebuie lăsate singure nicio clipă. Să acționăm exact conform planului, dar dacă intervine ceva neprevăzut... făcu un gest de regret spre Hendricsen... va trebui dat semnalul și recurgem la forță. Deci – gata pentru orice eventualitate.

Sloan dispăru pe nesimțite, precum venise.

— Și acum? întrebă hotelierul.

— Noi ne ducem la servanta din antreu, răspunse Brewer, iar dumneata o să ne dai indicații prețioase despre felul în care trebuie prezentată și servită în mod ireproșabil o cină unui client de importanța lui Nardi. Totodată o să ducem servanta lateral spre ușă, de partea în care stă de pază gorila – îi dai dumneata o explicație plauzibilă, că se încheagă sosul, sau că sparanghelul...

— Ce sparanghel? întrebă hotelierul mirat. Nu știu nimic de sparanghel.

— Ei bine, pieptul de pasăre, sau mai știu eu ce vine la rînd, îl întrerupse Brewer enervat. Important este ca

servanta, sau altceva, o frapieră, sau ce vrei dumneata, să îndepărteze puțin gorila de ușă. Nu vreau împușcături... Sau poate vrei dumneata? Nu? Atunci ascultă ce spun eu. În clipa în care intrăm în acțiune la semnalul convenit cu Sloan și Sarg, gorila trebuie să fie suficient de departe de intrarea apartamentului, pentru ca să nu poată avertiza pe cei dinăuntru printr-o ciocănitură în ușă. O să aibă Gatsky grijă să-l aranjeze la timp... Pune-ți odată halatul de mecanic! Se întoarce el spre detectivul său.

Gatsky trecu în camera de baie, apoi arătă din ușă o unealtă de oțel.

— Dar cheia asta, pe care am adus-o din taxi, dac-o paradesc... eu a trebuit să semnez că toate uneltele...

— Dă-i drumul! Ai grijă, în orice caz, să paradești capul gorilei, că n-ai să ai nimic de plătit! îl întrerupse Brewer.

Se duse la ușă și-i făcu semn lui Hendricsen.

— Începem. Nu uita, actorul cel mai bun este cel la care nu se observă că joacă teatru.

— Las ușa întredeschisă, așa că o să ajungă o mică fluierătură, îi spuse lui Hamlin.

Se întoarce în antreu cu hotelierul.

Chelnerul de pe etaj stătea lângă servanta și amesteca salata.

— Trage servanta aici, lângă ușă, îi spuse Hendricsen. Așa o ai la îndemână după ce intri și eviți închegarea sosului...

Se adresă cât mai prietenos omului de la ușă:

— Fii bun și mută-te puțin cu scaunul, domnule. Știi, domnul Nardi nu admite ca sosul Béarnaise să prindă nici cea mai subțire pojghiță.

Atletul era pe punctul să spună ceva, dar se răzgîndi și, vădit indispus, se trase puțin cu scaunul într-o parte.

Sarg, deghizat ca și Sloan, ajutîndu-l pe chelner să deplaseze măsuta pe roțile, atinse cu mîna stîngă placa încinsă

pentru păstrarea mâncărilor la cald. Înjură înfundat dar furios, și-și atrase o observație severă. Suflă în buricul degetelor înroșite, se uită nefericit la Brewer, care îi aruncă o privire plină de reproș.

— Cu asemenea stângăcii n-o să te pot menține în postul ăsta de răspundere, îi spuse inspectorul șef. Dacă se întâmpla în prezența unui client, sigur că nu-i sporeai pofta de mâncare.

Hendricsen aplană lucrurile:

— Să nu ne pripim – ducem lipsă de personal.

Chelnerul de pe etaj așează cu artă și prudență primele platouri pe o tavă de argint.

— O poți duce? îl întrebă disprețuitor pe Sarg.

— Bineînțeles.

Detectivul ridică tava cu mâna dreaptă, asigurându-i echilibrul cu mâna stângă.

Hendricsen vru să-i ajute deschizându-i ușa. Dar aceasta era încuiată.

Atletul de categorie grea întinse mâna peste servanță și bătu în ușă de două ori, apoi a treia oară, după o pauză de câteva secunde.

Colegul său dinăuntru deschise ușa.

Brewer văzu statura masivă a celei de-a doua gărzi.

În clipa în care Sarg trecea de pragul ușii, apărui Sloan.

Acesta îi făcu loc colegului său să treacă și-i spuse chelnerului:

— Lampadarul de lângă bufet are probabil un scurt circuit. S-au stins toate luminile.

La această parolă, Brewer interveni imediat:

— Siguranța e de vină. Electricianul tocmai cercetează rețeaua de pe coridor, explică el, și se îndepărtă.

Lucrurile se desfășurară deci conform planului, astfel încât Gatsky putea intra în acțiune.

Ușa apartamentului fu închisă din interior.

Brewer sosi cu Gatsky, care ducea o lădiță de unelte atârnată de o curea.

— Am adus și siguranțe, spuse detectivul. Dar cred că putem să le reconectăm pe cele existente, căci toate dopurile sînt automate.

Începu să caute tabloul de siguranțe pipăind pereții.

Sloan așeză un castron cu supă pasată fierbinte pe o tavă și, balansînd-o după toate regulile artei, trecu pe lângă Brewer.

Garda de afară ciocăni în ușă semnalul convențional.

Ușa se deschise din interior.

Brewer fluieră scurt.

Gatsky, aflat în spatele fostului boxer, dădu drumul lădiței cu unelte, își repezi brațele pe sub umerii acestuia, îl săltă, își împleti fulgerător degetele de oțel pe ceafa omului și, executînd un „dublu Nelson”, îi forță capul care căzu ca lovit de măciucă.

Atletul se prăbuși fără niciun zgomot. Cătușele pregătite de Gatsky zăngăniră scurt.

Brewer trecu pragul dintr-o săritură.

Hamlin, Bryan și Mallory îl urmară.

Garda care stătuse de pază la ușa dinspre camera unde se servea cina, zăcea ghemuită la pămînt. Gemea. Fața îi era acoperită de lichidul gros și fierbinte din castronul de supă, care i se prelingea pe gît și pe vestă.

Sloan răsuci la spate brațele uriașului neputincios, prinzîndu-le în cătușe.

În lumina obscură a lumînărilor, cei trei din jurul mesei festiv aranjate, săriră în picioare.

Revolverul de mare calibru îndreptat asupra lor de Sarg îi imobiliză transformîndu-i parcă în figurile de ceară dintr-un panoptic.

Brewer se opri în fața lui Pietro Nardi.

— Finita la commedia!

Hamlin îl apucă pe Artamiro Terrano de braț:

— Și acum, excelență, să aruncăm o privire indiscretă în valiza dumneavoastră diplomatică.

Glenn Boysen dădu pe neașteptate o lovitură cu piciorul în servieta grea care stătea pe jos, lângă Nardi, proiectînd-o sub masă.

Mallory îl plesni peste față și Boysen fu la rîndul său proiectat în perete, de unde ricoșă ca o bilă de biliard și căzu pe covorul verde pastelat.

Terrano începu să vocifereze pițigăiat. Revărsă un torent de blesteme, pe limba lui, amestecîndu-le cu crîmpeie de engleză stricată, amenință cu intervenția guvernului său și în aceeași clipă se repezi asupra lui Hamlin, cu o violență nebănuită.

Gatsky îl înfundă într-un fotoliu.

— Purtați-vă ca un diplomat, excelență, nu ca un gunoier.

Brewer îi făcu semn lui Sarg:

— Ocupă-te dumneata de ambasador.

Detectivul imobiliză brațul lui Terrano.

Bryan, care ridicase servieta și o așezase pe masă, surprinse o nouă încercare a lui Terrano și dintr-un salt fu lângă el.

Dar Hamlin parase atacul. Îl ținea pe ambasador ca într-o menghină. Îi spuse, politicoș, cu o voce calmă:

— Știți la fel de bine ca și mine că nu vă bucurați de niciun fel de imunitate diplomatică. Aveți asupra dumneavoastră o mare cantitate de heroină pe care ați introdus-o prin contrabandă în Statele Unite.

— Eu? urlă Terrano revoltat. Eu am asupra mea heroină?!

Hendricsen, care tot timpul stătuse lângă ușă și acum îl împiedica pe chelner să părăsească apartamentul, se tînguia:

— Mai încet, vă rog, mai încet... O să se adune toți clienții, și personalul...

Hamlin arată spre valiza diplomatică.

— Excelență, spuse el cu un zîmbet ironic, puteți să ne convingeți de contrariul. Deschideți această servietă.

— Dar ce am eu cu această servietă? ripostă diplomatul sfidător, recăpătîndu-și sîngele rece. N-am văzut-o niciodată. Mie să nu-mi veniți cu trucurile voastre ieftine și răsuflăte, că nu vă merge! Președintele țării mele personal, va... Privirea lui Hamlin îl amuți.

Brewer îl luă pe Nardi de o parte.

— Da, finita la commedia. De data aceasta, adăugă el încet, totul ți-a mers prost. Lichidarea lui Tony Valdiva, executarea Belindei van Dooren, misiunea ambasadorului Terrano. Cam multe pentru un singur hap.

Pietro Nardi își scoase tabachera de aur și își aprinse impasibil o țigară.

— Nu știi despre ce vorbiți. Nu înțeleg, poate nu mă ajută cunoștințele mele de limbă. Nu cunosc pe niciun Tony Valdiva, sau cum l-o fi chemînd. Belinda van Dooren? Da, da... zîmbi el. Exact. Am citit în ziare. O crimă pasională, sau așa ceva. Și Valdiva, da, îmi amintesc. Crimă în lumea interlopă.

Se uită în ochii lui Brewer.

— Ce vreți, de fapt? Ne-ați întrerupt de la masă. Nu pot oare să invit la cină doi buni cunoscuți?

— Dar firește, Nardi, firește! Numai că – și asta-i ce ne deranjează –, cu prilejul ăsta ai luat în primire un transport de heroină pe care ambasadorul dumitale l-a introdus fraudulos din Europa în Statele Unite.

— Eu? făcu Nardi cu adîncă surprindere. Eu? Heroină? Sper că nu vorbiți serios!

Hamlin se apropie și ținu servieta sub nasul lui Nardi.

— Cheița asta a trebuit s-o smulgem de la domnul ambasador.

Arătă spre Terrano, a cărui mînă dreaptă era încătușată de mîna lui Sarg.

— Acum, ia să vedem.

Deschise valiza și așeză la rînd zece pachetele. Citi etichetele: „Heroină 820/1000 – 500 grame”.

Brewer făcu semn lui Sloan.

— Ia-l în primire pe Boysen. Du-l mai întîi în garsoniera de alături. Pe tipul, adăugă el arătînd spre Nardi, îl iau eu în fabrică. Ambasadorul îi revine lui Hamlin. Mai tîrziu o să procedăm la o confruntare generală. Cele două gorile, de pus la sigur: martori oculari. Mai întîi sub îngrijire medicală. N-aș vrea să ne acuze presa de maltratări.

Sarg îl ridică pe Glenn Boysen.

— Hai, mișcă!

Clătînîndu-se pe picioare, încercînd să-și mențină echilibrul, tînărul se lăsă scos de detectiv.

— Știți, se adreseă Pietro Nardi lui Brewer cu un oarecare aer de superioritate, că procedeele astea sînt cu totul nelegale? Vă atribuiți drepturi pe care nu vi le acordă nicio lege.

— Dar heroina asta? replică inspectorul, arătînd spre pachetele găsite. De zece ori 500 grame faci cinci kilograme. Asta vă costă, pe dumneata, și pe ambasadorul dumitale, și pe asociatul dumitale Boysen, cîte 20 de ani de închisoare. Cît despre instigarea la crimă – la două crime... adăugă Brewer, dînd din umeri.

Nardi reacționează în felul său blazat.

— Zău că nu știu ce vreți. N-aveți decît să aflați cine a strecurat aici servieta cu heroina pentru ca să ne înfunde pe noi. În definitiv, pentru asta vă plătesc contribuabilii, ca să lămurim crime. Poate că ați introdus-o chiar dumneavoastră în apartamentul meu, ca să aveți un motiv să mă arestați, nu? În cazul ăsta, ați dat greș cu planul dumneavoastră, puteți fi

sigur. O să vă arate Sam Greemberg, să țineti minte pînă la sfîrșitul vieții. Și cu asta am terminat, nu mai scoateți o vorbă de la mine.

— Cum vrei. Nici n-ai să crezi, cîte dovezi avem împotriva dumatiale.

Se apropie de Nardi.

— Singura dumatiale șansă ar fi să te mai gîndești. Dacă devii martorul principal al acuzării, cel puțin scapi cu viață! Și dacă ții seamă de indulgența tribunalelor noastre, perspectivele dumatiale nu sînt nicidecum rele.

Nardi tăcu.

Sarg privi de la Brewer la Hamlin.

— Nu pot să-l depun undeva pe ambasador? Nu ne leagă nimic, dar... stăm legați unul de altul.

Hamlin schimbă pe șoptite cîteva cuvinte cu Brewer, apoi se întoarse spre Mallory și Bryan.

— Luați pe excelența sa Artamiro Terrano sub aripa voastră protectoare. Jos la colțul hotelului așteaptă o limuzină. Dar cum unei înalte personalități ca domnia sa nu i se poate cere să plece singur cu mașina, rămîneți cu el. Luați liftul de serviciu, treceți prin garaj, apoi o luați în jurul blocului. Înălții diplomați renunță cu plăcere la publicitatea din holul unui mare hotel.

Mallory și Bryan îl luară pe ambasador, în ciuda protestelor acestuia.

Brewer îi făcu semn lui Sarg.

— Se pare că cele două gărzi pot să suporte transportul. Cine a fost la viața lui boxer, rezistă, nu glumă. Cere o mașină de rezervă. Să tragă la ieșirea din garaj, și-i expediezi pe cei doi la zdup. Să-i vadă, în orice caz, medicul. Nu strică să avem acoperire prin certificate medicale.

Sarg dădu să iasă; din ușă privi în jur, descoperi pe servanță un șervet și-l umezi în frapieră.

Hendricsen răsuflă ușurat.

— Puteți cumva să eliberați apartamentul?

— Desigur. În câteva minute ai scăpat de noi. Dar va trebui să sigilăm ușile apartamentului, pînă mîine, cînd o să primim un ordin de percheziție. Dat fiind că avem de-a face cu un gentleman ca Pietro Nardi, trebuie să procedăm strict legal. Dar vizita noastră de mîine n-are să tulbure cu nimic liniștea hotelului dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, în numele firmei noastre.

Directorul se înclină ușor.

Brewer puse mîna pe brațul lui Nardi.

— Ei, ce zici de propunerea mea?

Nu primi niciun răspuns.

— Crede-mă, e spre binele dumitale, continuă el pe un ton sfătos. În cazul dumitale, tăcerea nu înseamnă aur – ci un trist sfîrșit. Și dacă nu vrei să vorbești dumneata, are s-o facă probabil Glenn Boysen, care desigur n-are nervii dumitale. Apoi mai este ceasornicarul Ruben Blyk, și mai este anticarul Emilio Gennari. Iar părticelele de mozaic, puse toate laolaltă au să ne dea în cele din urmă o imagine clară.

Nardi se întoarse ușor într-o parte.

— Mai putem să discutăm și în biroul dumneavoastră.

Brewer îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vrei, deci...

— Nu vreau nimic! îl întrerupse Nardi cu o voce răgușită.

— Dar...?

— Ce mai așteptați? După cîte înțeleg pot să mă consider arestat.

— Reținut, îl corectă inspectorul, și dacă vrei să...

— Dar nu înțelegeți că... și Nardi privi în jur, fără să mai termine vorba.

Hendricsen își muta privirile de la Brewer la Hamlin.

— E nevoie de mine jos. Dacă-mi permiteți, o să mă retrag.

— De acord, spuse Brewer, după un gest aprobator al lui Hamlin. Dar – nicio vorbă! În interesul dumitale și al nostru.

Hotelierul se opri în pragul ușii.

— Antonio unde o fi? Întrebă el surprins.

— Antonio?

Brewer și Hamlin îl priviră la rîndul lor surprinși.

— Chelnerul de pe etaj, preciză hotelierul, căutînd cu privirile pe coridor.

— L-am văzut adineauri pe coridor, interveni Gatsky, pleca cu servanta, înjurînd din cauza dezordinii.

Hendricsen dădu din cap satisfăcut și-și văzu de drum.

Hamlin începu să reazeze cu grijă cele zece pachetele de heroină în servietă.

Brewer îl chemă pe Gatsky cu un gest al mîinii.

— Eu mă duc alături, la Boysen. Te las aici cu Nardi.

Detectivul arătă spre un scaun.

— Așază-te colo. Și stai cuminte, pînă se întoarce șeful. Dacă-ți vine cumva vreo idee năstrușnică, renunță, adăugă el și îi arătă lui Nardi tocul pistolului său.

Brewer intră în garsonieră, unde Boysen zăcea pe un studio. Lîngă el ședea Sloan. Detectivul se ridică.

— Totul în ordine. Micuțul a tras un pui de somn. Acum începe să se trezească.

Sloan se duse în camera de baie, se întoarce cu un prosop umezit și tamponă fața prizonierului.

Brewer contempla figura răvășită. Vorbi apoi, încet:

— E timpul să vorbești. Știm totul. Că erai informat de hotărîrea lichidării lui Valdiva. Că știai de rolul de momeală pe care îl avea Belinda în treaba asta. Cunoaștem toată filiera. Ceasornicarul Ruben Blyk, anticarul Emilio Gennari și...

Își consultă carnetelul și continuă, ca și cum ar fi parcurs o listă.

— ...și O'Neil, și...

Îl observa pe Boysen, a cărui față se crispa la fiecare nume.

— Vrei poate să ne dai de bună voie numele altor complici? E singura dumitale șansă, Boysen.

Se aplecă asupra lui:

— Complicitate la crimă.

Boysen se mișcă cu greutate.

— Nu vă înțeleg. Nu am niciun amestec în afacerea asta. Am ajuns aici cu totul întâmplător...

Se întrerupse și închise ochii.

— Belinda van Dooren a spus cu totul altceva în declarația ei – insistă Brewer, adăugînd: înainte de a fi fost ucisă.

Omul de pe studio se ridică în capul oaselor.

— Belinda? Îngăimă Boysen cu vocea frîntă. Minți, copoi afurisit!

Urletele lui se transformară într-un rîs isteric.

Brewer scoase un ziar din buzunar și-i arătă pagina întâi.

— Belinda van Dooren a fost ucisă. O zi după ce o anchetasem și după ce Sam Greemberg o scosese de sub protecția poliției printr-un ordin de eliberare pe cauțiune. A strangulat-o. Harry Pistolarul. După ce a torturat-o.

Boysen se ridică și îl fixă pe inspector cu privirea.

— Dacă e așa...

Privirea îi rătăci peste relatările de pe prima pagină a ziarului. Mototoli furios ziarul. Își smuci gulerul cămășii și trase aer în piept.

— ...atunci, fie... martor al acuzării. Dacă-mi promiteți... adăugă el, privind întrebător pe Brewer.

— Ca martor principal al acuzării îți sînt asigurate toate avantajele prevăzute în codul penal. Dar nu e suficient să dai

declarația în scris. Va trebui să depui mărturie sub jurământ în fața instanței. Abia atunci spusele dumitale capătă putere probatorie.

— Au să mă lichideze și pe mine, gemu Boysen. Tot așa cum l-au lichidat pe Tony Valdiva și pe Belinda. Nardi și cei din spatele lui.

— Nicio grijă, Glenn, îl asigură inspectorul. O să te păzim ca pe o adevărată comoară.

Îl întrebă apoi insistent:

— Nardi a tocmit ucigașul? Pe Harry Pistolarul?

După o tăcere îndelungată, Boysen răspunse:

— Da. Cel puțin, așa mi-a spus Belinda. Ea trebuia să-l atragă pe Valdiva în cursă. Era cu totul sub puterea lui Nardi. O avea la mână cu două sperjururi. Sperjururi pe care le comisese pentru sindicat.

— Cine sînt șefii sindicatului? insistă din nou Brewer.

— Asta nu știu. Nardi îi cunoaște. Dintre noi, nimeni altcineva. Nimeni din cei care lucrează sub el. Credeți-mă.

Vocea lui deveni monotonă.

— Pe Belinda o iubeam cu adevărat. Dacă ea nu mai este, totul mi-e indiferent. Cu o excepție. Nardi trebuie să termine pe scaunul electric!

Întrebă apoi îngrijorat:

— Cele două gărzi sînt aici?

— Nu, Glenn. Sînt în drum spre sediu.

— Și Antonio? mai întrebă el, începînd să-și pună hainele în ordine.

— Antonio? exclamă Brewer surprins.

— Chelnerul de pe etajul ăsta. Care îl servește pe Nardi de ani de zile. E omul pus de sindicat să-l supravegheze...

Îl cuprinse panica.

— Dacă a șters-o cumva, să știți că și-a informat de mult șefii, și nu mai puneți voi mîna pe niciunul!

Brewer strînse din dinți. Îl apucă pe Sloan de umeri:

— Stai cu Boysen. Eu îl aduc pe Nardi. Ne întîlnim jos, în garaj. Pe Boysen îl duci la mașina noastră, e parcată pe Seventh Avenue. Gatsky și cu mine îl ducem pe Nardi la sediu, cu mașina care așteaptă lîngă ieșirea din garaj. Pe urmă cu toate forțele disponibile trebuie găsiți Blyk, Gennari și chelnerul Antonio. Iar Hamlin îi aduce pe O'Neil și pe ceilalți ridicați la razie. De data asta e în joc toată miza.

Porni cu pas întins spre salon.

Hamlin, rezemat de masă, căuta să-l convingă pe Nardi să vorbească, dar acesta rămînea mut, mărginindu-se să dea din cap.

Brewer îl luă pe Hamlin de o parte, schimbă cu el în grabă cîteva cuvinte, apoi se apropie de Gatsky.

— Îl luăm pe Nardi cu noi. Sloan l-a dus pe Boysen în garaj. Înainte de a ajunge cu ei la rampa de ieșire, le punem cătușe. Paza bună trece primejdia rea. Garajistul e informat, așa că n-o să se arate.

Gatsky se apropie de Pietro Nardi.

— Vii cu mine. Ordinul șefului.

Brewer se întoarce din prag spre Hamlin:

— Te aștept cu oamenii dumitale la sediu.

— Peste o oră. Mai întîi trebuie să sigilez aici totul. Și apoi, adăugă el făcînd un semn din cap, trebuie să pun heroina la loc sigur, într-un seif.

Luă servieta în mînă.

Liftul de serviciu cobora mult mai încet decît lifturile de persoane.

Nardi stătea mut între Brewer și detectiv.

Ajunși la subsol, ușa se deschise automat.

Lîngă lift aștepta Sloan, cu Boysen.

— Nu-mi face plăcere, Nardi, se scuză inspectorul, dar sîntem legați de anumite reguli de serviciu. Trebuie să-ți

punem cătușe. Ca să-ți dovedesc bunăvoința mea, o să ți le punem la mâini, în loc să te legăm de detectiv. Și încă ceva. N-ai voie să schimbi nici un singur cuvînt cu Boysen.

Gatsky împreună mîinile lui Nardi.

Agrafele cătușelor țăcăniră sec.

Brewer se întoarse la Sloan și Boysen. Repetă cele spuse lui Nardi.

Sloan se conformă, apoi întrebă:

— Cine merge primul? Eu cu Boysen, sau dumneavoastră cu Gatsky și Nardi?

Brewer îl luă pe Nardi între el și Gatsky, apoi îi răspunse lui Sloan:

— Ne urmezi la o distanță de vreo trei pași. Noi urcăm în mașina care așteaptă pe stradă aici, la stînga. Dumneata faci ocolul blocului pînă la Seventh Avenue. Ține-l bine pe Boysen de braț. Trage mai întîi piedica revolverului.

Inspectorul își scoase revolverul de serviciu, îl deblocă și-l băgă în buzunarul pardesiului.

Gatsky o luă înainte. Urmară Nardi și, imediat după el, Brewer.

Urcară rampa de ieșire.

Inspectorul își aruncă privirile în jurul său.

Sloan îl ducea pe Boysen.

Cele cinci siluete înaintau în două grupe pe trotuarul străzii pustii. Pașii lor aveau un ecou straniu.

La aproximativ cincizeci de metri în fața lor se afla parcată mașina comisiei judiciare.

Din direcția opusă, o furgonetă se puse în mișcare, aproape fără niciun zgomot.

Se apropia încet de cele două grupe.

Pe caroseria de culoare deschisă se putea citi, în litere albastre cu contururi aurii:

. . .

SPĂLĂTORIA MICKEY

ȘI DEDESUBT, ÎN LITERE MAI MICI:

SERVICIU RAPID SPECIAL

ÎN CLIPA ÎN CARE ROȚILE DIN SPATE ALE FURGONETEI ÎI depășiră pe Boysen și Sloan, ușa dublă din spatele mașinii se deschise.

Vehiculul se apropia tot mai mult de Gatsky, Nardi și inspectorul șef.

Urechea lui Brewer înregistrează mecanic turația unui motor.

Sesiză fulgerător o primejdie. O anume primejdie

Văzu ușile de descărcare ale furgonetei, larg deschise.

Făcu o săritură înainte, îl culcă la pământ pe Pietro Nardi cu o mișcare violentă și, urlând, îl avertiză pe Sloan și Boysen.

În aceeași clipă, Nardi sări în picioare. Socotea că sosise momentul în care putea să fugă.

Și în aceeași clipă liniștea nopții fu spintecată de răpăitul unei arme automate.

Gloanțele sfichiuiiau zidurile caselor și caldarîmul și ricoșau din toate părțile.

Fulgere albăstirii roșiatice țîșneau din ambele părți.

Din pulberea arsă se formau pînze de fum.

Brewer își goli revolverul de toate gloanțele.

Cele două uși se închiseră și furgoneta își continuă drumul în toată viteza, cu motorul ambalat la maximum.

Mașina Comisiei Judiciare se puse în mișcare. Dar se opri după cîțiva metri. Cauciucurile din față erau ciuruite de gloanțe.

La lumina de la intersecția străzii se mai putea citi: SPĂLĂTORIA MICKEY. Literele mai mici nu mai erau distincte.

Brewer se ridică. Simțea o durere ascuțită în brațul stîng, lîngă încheietura mîinii. Pipăi cu mîna dreaptă. Simți o umezeală lipicioasă. Sînge.

Gatsky zăcea pe asfalt, rezemat într-un cot. Căută să vorbească pe un ton ferm.

— Nu s-a întîmplat nimic, domnule inspector. Fiți binecuvîntat, fără dumneavoastră ar fi trebuit să se comande mîine un sicriu supradimensionat. Mi-a intrat doar ceva în coapsă. Dar nu-i nimic.

Încercă zadarnic să se ridice și trebui să se lase pe o rînă.

Conducătorul mașinii de serviciu veni în goană.

— Am transmis alarma.

Brewer își ținea strînsă cu mîna dreaptă încheietura mîinii rănite. Se opri lîngă Nardi, care zăcea în nemișcare. Se aplecă și își dădu seama că nu mai era nevoie să-i încerce pulsul.

Nardi încercase să fugă. Fugise în brațele morții.

Se adunară oameni din toate părțile.

Ferestrele hotelului se aprinseră din loc în loc.

Dinspre Seventh Avenue sosi în viteză pe după colț mașina cu echipa lui Hamlin.

Brewer se întoarse cîțiva pași. La picioarele sale zăcea Glenn Boysen, cu mîinile încătușate întinse înainte, cu fața ciuruită de gloanțe, de nerecunoscut. Era oribil. Dar, cine aruncă în joc viața altora, trebuie să pună la bătaie și propria viață.

Brewer îngenunche, puțin mai departe.

— Sloan, șopti el, privind în ochii stinși. Sloan... bunul meu prieten...

Sirena unei ambulante se auzea tot mai aproape. Se ivi

girofarul ei. Ambulanța se opri, oameni în halate albe sosiră în fugă. Apăru o a doua ambulanță.

Un medic tânăr se apropie de Brewer și se aplecă peste umărul acestuia.

— Îmi dați voie?

Îndreptă lanterna puternică asupra lui Boysen, apoi asupra lui Sloan. Stinse lanterna. Vocea sa amintea de cea a unui robot:

— Îmi pare foarte rău. Nu mai e nimic de făcut. Vom lua legătura cu morga.

Plecă, însoțind cele două țargi.

Brewer privi în jurul lui.

Trecătorii, care se adunau în număr tot mai mare, erau ținuți la distanță de agenți.

Gatsky zăcea întins pe o targă. Făcu semn și spuse ceva unui om în halat alb, care se apropie apoi de Brewer.

— Doctor Morley, se prezintă el. Puteți să fiți liniștit. Omul dumneavoastră o să scape cu bine. A fost atins de trei gloanțe, i-au străpuns doar mușchii. Radiografia o să ne spună mai multe. Dar are toate șansele.

Brewer se ridică, încet.

Își șterse sudoarea rece de pe frunte. „Sloan, spunea în sinea lui. Ochii tăi sînt deschiși, privesc spre cer, acest cer necruțător al New York-ului, acest cer care a fost viața ta, leagănul tău – și acum mormîntul tău.”

Păși încet de-a lungul zidurilor.

Știa că are un țel.

Sloan însemna un anumit angajament.

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

